

DAV T ĐIÀ NGỤC

MEG CABOT
KIM HARRISON
MICHELE JAFFE
STEPHENIE MEYER
LAUREN MYRACLE

From nights from hells

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Dạ vũ từ địa ngục là tập truyện ngắn của 5 tác giả nổi tiếng trên thế giới: Meg Cabot, Kim Harrison, Michele Jaffe, Stephenie Meyer, Lauren Myracle, thuộc dạng văn học kỳ ảo lãng mạn dành cho teen.

Thông qua những tình huống khác nhau được chắt lọc từ chính cuộc sống của giới trẻ và việc xây dựng các nhân vật mang tính chất thần thoại (ma cà rồng, thần tiên, pháp sư...), mỗi câu chuyện là một bài học sâu sắc về tính nhân văn, sự chung thủy, lòng trung thành, và ý nghĩa đích thực của cuộc sống.

Sách dành cho bạn đọc trẻ, đặc biệt những ai yêu thích dòng văn học kỳ ảo lãng mạn này.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Ngoài trời gió thổi mạnh làm những cái mái xối va đập ầm ầm vào vách tường gỗ nhà bà Zanzibar. Trời tối sầm mặc dù lúc này chỉ mới bốn giờ chiều. Tôi cùng hai người bạn ngồi đợi trong phòng đợi nhà bà, nó như một sân khấu với ba chiếc đèn bàn chiếu sáng chói lọi, mỗi chiếc đèn được phủ bằng tấm khăn choàng có chạm đá quý trang sức phát ra màu khác nhau. Ánh sang đỏ chiếu vào mặt cô bạn Yun Sun, còn ánh đèn màu tím xanh thì rọi thẳng vào mặt Will khiến anh ta giống như người chết vừa mới sống lại.

“Anh trông như người dưới mồ chui lên vậy”, tôi true.

“Frankie,” giọng Yun Sun đầy trách móc. Cô nàng đang chăm chú nhìn vào căn phòng phía trong với vẻ lo lắng, nơi đó bà Z đang tiếp những khách hang của mình. Yun là đứa chẳng biết đùa là gì. Một con khỉ bằng nhựa màu đỏ đang treo trên tay nắm cửa, điều đó có nghĩa là bà Z đang bận. Chúng tôi sẽ là những người khách kế tiếp.

Will uể oải, cất giọng than van như kịch sĩ, “Anh là người bất hạnh”, rồi quay về chúng tôi giang tay ra, “Hãy giành cho anh trái tim của em đi”.

“Ồ, không! Người hậu đậu như anh dĩ nhiên là xứng đáng nhận được tình yêu của bọn em rồi.” Vừa nói tôi vừa hích vào tay Yun Sun. “Nhanh lên kìa, hãy trao cho anh ấy trái tim của mình đi, cứ để mặc tớ một mình cô đơn cũng được.”

Yun Sun lắc đầu. “Đừng có đùa” giọng cô bạn nghe vừa nhẹ nhàng vừa đe dọa. “Nếu cậu cứ như vậy tớ sẽ không chơi với cậu nữa.”

“Nhưng đừng có ngồi thẳng đuột như thế nữa”, tôi nói. “Hay tớ biểu diễn một điệu nhảy cho các cậu xem. Trông này.”

Yun Sun đá nhẹ vào chân tôi cảnh báo việc đang giẫm lên chiếc đầm khiêu vũ của nó. Ít ra cô nàng cũng có bộ cánh cho đêm vũ hội rồi. Chắc chắn Yun Sun sẽ có cơ hội để mặc nó.

Tính cách hay quan trọng hóa vấn đề của Yun có nguy cơ làm hỏng kế hoạch hôm nay mất. Đêm vũ hội đang đến gần kề rồi, tôi không thể ngồi ở nhà cô đơn một mình nhìn mọi người vui vẻ có đôi có cặp bên nhau được. Từ lâu tôi đã biết rằng Will kết mình. Anh chỉ cần thêm một chút động viên nữa thôi.

Tôi hạ giọng, lén nhìn Will rồi mỉm cười, “ý tưởng này đều do hai đứa mình nghĩ ra, đúng không, Yun Sun?”

“Không phải, đó là ý tưởng của cậu thôi”. Giọng cô nàng vẫn không thay đổi. “Tớ đã có người yêu rồi, có thể anh ấy giẫm lên chân mình khi khiêu vũ nhưng không sao. Còn cậu mới là người hy vọng có phép màu nào đó vào phút cuối.”

“Yun Sun!” Tôi liếc nhìn Will. Yun Sun thật đáng ghét, nó đã nói toạc ra hết. Thật đáng trách! Tôi không dẫn được cái phát vào tay nó.

“Đau!”

“Cậu làm tớ bực đó.” Tôi nói.

“Thôi đi, cậu đừng có làm duyên làm dáng nữa. Vậy cậu có muốn anh ấy mời cậu khiêu vũ không?”

“Um, anh chàng của em hả?” Will ngó ngấn chen vào. Nhìn anh ấy thật đáng yêu khi lo lắng điều gì đó, quả táo Adam cứ chạy lên chạy xuống, không thốt thành lời. Anh chàng thật nhút nhát, có gì mà không dám nói cơ chứ.

Nhưng Will không thể thốt thành lời. Trông anh thật tội nghiệp.

Tôi không muốn nói thêm gì nữa, mọi chuyện sẽ lộ mất. Vì thế, tôi vỗ nhẹ vào chân Yun Sun rồi nói, “Thôi được rồi, lần này tớ bỏ qua cho cậu. Còn bây giờ thì im lặng được chưa!”

Yun Sun hậm hực nhìn tôi, chứ còn gì nữa, đó là chuyện riêng tư của con gái, sao lại xỏ tọt cho con trai nghe được. Nhưng dù sao tôi cũng muốn được Will mời đi khiêu vũ, tôi muốn anh ấy

làm điều này sớm hơn, bởi vì mùa xuân là mùa của tình yêu, chỉ còn có hai tuần nữa thôi.

Thế nhưng Will vẫn là Will, mãi mãi vẫn là Will, anh ấy không thể chiến thắng được tính nhút nhát, e thẹn, không dám nói của chính mình.

Tuần trước lẽ ra Will đã làm được rồi, tôi đảm bảo 99,5 phần trăm là như thế. Chúng tôi cùng ngồi xem “Người đàn bà đẹp”, một bộ phim lãng mạn. Lúc này Yun Sun đã bỏ vào nhà bếp kiểm cái gì đó cho vào bụng, chỉ còn lại tôi và Will.

“Um, Frankie à?” Will nói. Chân anh ta cứ nhịp, nhịp, rồi nhịp đi nhịp lại trên nền nhà, còn tay thì cứ bẻ qua bẻ lại đặt trên đầu gối. “Anh có thể hỏi em chuyện này được không?”

Không khó để đoán được chuyện gì sắp xảy ra, có gì đâu mà phải e dè, ấp a ấp úng. Nhưng chính việc úp úp mở mở đó khiến tôi phập phồng hy vọng, biết đâu anh ấy muốn mời tôi đi khiêu vũ nhỉ.

Nhưng vẻ rụt rè của Will làm tôi phát cáu, thay vì cứ để câu chuyện tiếp diễn, tôi lại tỏ ra kiêu kỳ tự đắc bằng cách thay đổi đề tài. Chả cần!

“Anh xem kìa!” Vừa nói tôi vừa chỉ tay vào tivi. Trên màn hình, Richard Gere đang phi nước đại trên con chiến mã của mình đến lâu đài của Julia Robert, đó là một tòa nhà cao ba tầng. Gã ta đang leo lên mái nhà từ ống khói để tìm đến với tình yêu của mình.

Tôi nhún vai, “Tội mình không còn là trẻ con nữa.”

Will chớp mắt nhìn Richard Gere, hình như anh ấy đang nghĩ ngợi điều gì đó. Nhưng tôi chắc Will không bao giờ cho rằng mình bằng anh chàng lãng mạn trong phim kia.

Tôi liếc nhìn tivi, biết rằng mình đang phá hỏng cơ hội chỉ vì ý nghĩ ngu ngốc của mình. Tôi chẳng thêm quan tâm đến phim ảnh nữa, tôi chỉ quan tâm đến Will. Nhưng với thái độ đó của mình, tôi đang làm anh ta e ngại. Thật ra tôi còn nhút nhát hơn cả Will nữa.

Nhưng điều gì khiến chúng tôi ở đây, ở nhà bà Zanzibaz. Bà ấy sẽ coi tướng, coi tương lai, vận mệnh của chúng tôi ư? Nếu bà ấy nói rằng Will và tôi rất xứng đôi, nếu đến với nhau sẽ rất hạnh phúc, biết đâu khi nghe lời nói đó. Will lại mạnh dạn mời tôi đi khiêu vũ cùng anh ấy thì sao? Và nếu có chuyện đó xảy ra, tôi sẽ không bao giờ để vuột mất cơ hội của mình một lần nữa.

Con khỉ bằng nhựa trên tay nắm cửa bị giật mạnh.

“Cửa mở rồi,” tôi nói nhỏ.

“Ồ!” Will bật thốt.

Một người đàn ông da đen, tóc trắng đang bước ra. Ông ta không có cái răng nào, một nửa khuôn mặt co rúm lại trông giống như quả mận héo.

“Đến lượt các cháu,” Ông ấy nói.

Will đứng dậy mở cửa, một cơn gió mạnh thốc vào suýt chút nữa thổi ngã người đàn ông kia,

Will lấy ta đỡ ông ấy.

“Ông không sao chứ?” Will nói.

“Cảm ơn con trai” Giọng ông ta nghe phều phào ngọng ngịu, có lẽ vì không có răng. “Tốt nhất ta nên đi ngay trước khi có cơn gió khác thổi tới.”

“Cháu cũng nghĩ như thế”. Lúc lái xe từ ngoài đường vào, chúng tôi đã nghe tiếng cây cối chuyển động răng rắc.

“Đó mới chỉ là những cơn gió nhỏ thôi, càng lúc nó sẽ càng mạnh khi màn đêm buông xuống”.

Ông già liếc nhìn chúng tôi. “Tại sao các cháu không ở nhà, sẽ tốt và an toàn hơn chứ?”

Từ “các cháu” được nói ra từ một ông già xa lạ nghe có vẻ buồn cười.

“Chúng cháu là học sinh trung học”, tôi nói, “Chúng cháu biết tự lo cho mình mà.”

Ông già nhếch mép cười, nó làm tôi liên tưởng đến mớ lá khô héo.

“Tốt rồi, ông biết các cháu hiểu điều gì nên làm.” Ông ta bước nhẹ ra khỏi cổng, Will vẫy tay tạm biệt và đóng cửa lại.

“Ồ điên,” một giọng nói the thé phát ra sau lưng. Chúng tôi quay phắt lại thì thấy bà Zanzibaz. Bà ta mặc quần màu hồng lòe loẹt, ngực căng tròn thả thốn thện đầy sức sống. Bàn tay với những cái móng sơn màu cam sang trọng màu với màu son môi đang cầm điếu thuốc. Tôi đứng dậy, kéo Yun Sun cùng Will theo luôn. Bà Z bảo chúng tôi đi theo bà vào phòng trong, rồi mời ngồi trên ghế bành dày cộm. Will nhận ra dường như chưa ai ngồi lên ghế này. Tôi hích nhẹ Yun Sun ra dẫu cô bạn xê qua để tôi có chỗ ngồi thoải mái hơn.

“Nào, muốn xem gì nào?” bà Z đi ngang qua trước mặt chúng tôi và ngồi vào chỗ sau cái bàn, phì phèo điếu thuốc.

Tôi buột miệng hỏi, “Bà là chiêm tinh phải không?”

Bà Z phà khói thuốc, “Cháu thấy trên trang vàng à?”

“Dạ...đúng.” Tôi ấp úng.

“Vậy thì sao?”

Tôi cố trấn an, lẽ ra bà ta phải biết chúng tôi đến làm gì chứ. Tôi không để ý đến Will lắm nhưng biết rõ anh ta đang rất ngạc nhiên.

Bà Z nhăn trán và đưa mắt nhìn chỗ khác. “À hèm,” bà hắng giọng tiếp, “Hmm, hmm. Ta biết công việc của mình đôi khi đem lại nhiều phiền phức cho người khác nhưng đó là niềm đam mê của ta.” Yun Sun cười khúc khích, còn Will thì cố nuốt nước bọt.

“Có cách nào để làm cho anh ấy mời cháu đi khiêu vũ được không?” Tôi hỏi thẳng.

“Làm được hay không làm được...vấn đề này...” Bà Z nói.

“Vâng, cháu muốn”

“Đúng, đó mới là vấn đề, người ta phải luôn luôn tự hỏi...” Bà dừng lại, mắt nhìn sang Will,

khuôn mặt chột tái nhợt đi.

“Ý bà sao ạ?” Tôi hỏi lại.

“Không có gì,” Bà nói.

“Hình như có cái gì đó mà” tôi cãi. Cách nói của bà Z không đánh lừa được tôi. Hình như nhà tiên tri này muốn chúng tôi nghĩ rằng bà đang có một quyền lực gì đó. Cách ăn nói của bà thật ma mãnh quá.

Bà Z cầm điều thuốc đưa vào miệng kéo một hơi rồi lầm bầm, “Nếu một cây bị ngã trong rừng, lúc đó không có ai nghe thấy, vậy nó có còn tạo ra âm thanh nữa không?”

“Sao ạ?”

Bà Z tỏ ra lúng túng. Tôi đưa mắt lên nhìn sang Yun Sun khi bà ta không chú ý đến tôi.

Còn Will thì không cần hỏi gì. Nhưng bà Z vẫn vẫy nhẹ tay ra hiệu cho Will lại gần, tôi nghe loáng thoáng hình như bà ta dặn Will nên cẩn thận với độ cao. Will tỏ ra tò mò, cau mày suy nghĩ, rồi bỗng dung thái độ của anh ta cũng có khác, có vẻ gì đó rất bí mật. Anh đỏ mặt liếc nhìn tôi.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi. “Anh có gì đó giấu em đúng không?”

“Không có gì.”

“Có mà, chuyện gì vậy?”

“Không có, anh thề đó.”

“Đừng có ngu ngốc, cậu bé!” Bà Z nói lải nhải. “Hãy lắng nghe tiếp đây này.”

“Bà không cần phải lo cho anh ta”, tôi cáu, “Anh ta biết mình phải làm gì.” Tôi quay sang Will.

“Thật ra chỉ là chuyện thần thoại, hoang đường nào đó đúng không?”

“Đến lượt Yun Sun kìa,” Will nói. “Yun Sun đến em đó”

“Bà có xem chỉ tay không?” Yun Sun hỏi.

Bà Z thở dài: “Cháu sẽ trông xinh đẹp hơn nếu...”

Yun Sung dường như không gây được ấn tượng cho bà Z. Tôi cảm thấy tò mò với những câu nói bỏ lửng của bà ấy. Nào là “cây trong rừng ngã, rồi hãy cẩn thận với độ cao, rồi cháu sẽ đẹp như cháu đã từng vậy trước đây.” Cả ba chúng tôi cảm thấy mình như những đứa trẻ bị lừa gạt.

Tôi định lên tiếng phản bác thì có điện thoại bàn reo. Bà Z bắt máy rồi nhấn nút nói mắng cái móng tay sơn màu cam.

“Bà Zanzibar đang nghe đây”, giọng bà chột thay đổi ngay khi nghe tiếng ai đó ở đầu dây bên kia. “Không phải, Silas. Cứ nói là tôi bị...Ừ mà, cứ nói đại là bị dị ứng men bia đi.”

Yun Sun và tôi nhìn nhau nhún vai, cố nhịn cười. Không phải vì chuyện dị ứng men bia, mà cười vì cách nói chuyện suông sã của bà ta. Không biết Silas ở đầu dây bên kia là ai. Bây giờ thì chúng tôi chỉ sợ bà ta đòi thù lao cao thôi.

“Tháng này cứ báo cho y tá đến đây lần nữa đi.” Bà Z cắn nhằn. “Tôi cần cho liều mạnh hơn. Cái gì? Đồ ngốc! Liều thuốc ngừa chứ cái gì. Nếu ông ta không muốn gãi cho tôi!” Bà ấy ngồi phịch xuống ghế quay, gác chéo chân rồi tiếp tục cuộc nói chuyện của mình.

Will ngược lên nhìn tôi rồi nháy mắt, “Anh sẽ không gãi cho bà ta đâu, nhất định anh sẽ từ chối”.

Tôi phì cười. Chắc bà ta không có ý định đó đâu. Nhưng mà ai biết được. Biết đâu đến phút cuối bà ấy mở lời nhờ vả thì sao.

Bà Z cầm điều thuốc đã đốt cứ dứ dứ vào tôi. Tôi xuống vẻ biết lỗi. Để lảng chuyện, tôi tia qua cái kệ trông rất kỳ lạ và ngổn ngang mọi thứ của bà ấy. Có một quyển sách tựa đề “Ma thuật phổ thông”, quyển khác “Nên làm gì khi bạn không muốn nghe người chết nói”. Tôi thúc đầu gối sang Will chỉ, anh chàng rung mình.

Trên mấy quyển sách đó là một chai thuốc chuột, cái kính một tròng lỗi thời, một chai gì đó trông như thuốc sơn móng tay, một cái cốc loang lổ, một cái chân con thỏ khô, mấy cái nanh vuốt. Và phía trên cái kệ đó là...

“Đó có phải là đầu lâu không?” Tôi hỏi Will.

“Đúng rồi”, Yun Sun run run nói, liếc mắt nhìn sang chỗ khác. “Tớ không muốn biết gì thêm về nó. Tốt nhất là chúng ta rời khỏi đây thôi”.

Tôi tròn tròn mắt, “Nhìn kìa. Nó vẫn còn mọc tóc.”

Đúng lúc đó bà Z cúp máy, quát to “Toàn là một lũ ăn hại”. Vẻ mặt bần khoản tan biến đâu mất, có lẽ do đã lấy lại tinh thần sau khi nói chuyện với Silas.

“À! Ta nhớ rồi, đầu lâu của Fernando!”

“Sao cơ?” Tôi run bắn. “Fernando nào?”

“Trời đất!” Yun Sun cũng kêu lên.

“Cái đầu lâu đó ở ngoài nghĩa địa Chapel Hill, ta đã đem về tẩy rửa sạch sẽ. Quan tài của nó bị sụp đổ mục nát, có lẽ cả trăm năm rồi. Không ai chăm nom chăm sóc hắc hắc, thật tội nghiệp.”

“Tự bà mở nắp quan tài sao?” Tôi hỏi.

“Đúng thế.” Bà ta có vẻ rất tự hào cho hành động nghĩa hiệp của mình thì phải. Tôi tự hỏi không biết bà có mặc bộ đồ Juicy Couture mà bà đang khoác trên người đây không lúc đào mộ.

“Trông nó vẫn còn mọc tóc, ghê quá” Tôi nói.

“Cháu không biết là xác chết mà cũng còn mọc tóc.” Yun Sun thêm.

“Da thịt thối rữa và bốc mùi đúng là kinh khủng. Nhưng mà tóc hả? Thỉnh thoảng nó cũng còn mọc sau khi chết đi.”

“Ồ!” Tôi vò đầu tóc quăn của Will và nói, “Anh nghe thấy chưa Will, đôi khi tóc vẫn còn mọc sau đó.”

“Đúng là chưa bao giờ nghe.” Anh tán thành.

“Còn đó là gì vậy?” Yun Sun chỉ vào cái hủ chất lỏng có thứ gì đó màu đỏ tái nổi lên trên. “Bà đừng có nói với cháu nó cũng là của Fernando đó nha.”

“Đừng có lẻo mép, đó là dạ con của ta, bác sĩ đã đưa nó cho ta sau khi phải cắt bỏ.”

“Tử cung của bà hả?” Yun Sun rùng mình.

“Có lẽ ta sẽ đem nó đi hỏa tang,” bà Z nói.

“Còn cái kia thì sao?” Tôi hỏi chỉ vào vật lùm xùm gì đó trông khô rốc đang để trên ngăn kệ cao nhất. Có lẽ cái này thú vị hơn đây.

Bà Z nhìn theo hướng chỉ của tôi. Bà ấy há miệng ra nhưng sau đó ngậm miệng lại ngay.

“Không có gì.” Hình như mắt bà chợt đỏ hoe và hơi ướt.

“Xin bà nói đi.” Tôi năn nỉ. “Nói cho chúng cháu nghe đó là cái gì đi.”

“Các cháu không nên biết”.

“Cháu muốn biết thật mà,” tôi nói.

“Còn cháu thì không.” Yun Sun lên tiếng.

“Không phải đâu, bạn cháu muốn biết mà.” Tôi nói. “Anh cũng muốn biết đúng không Will?”

Bà Z bậm môi.

“Cháu xin bà đó.” Tôi tiếp tục nài nỉ.

Bà Z lăm bắm gì đó trong miệng, sau đó đứng dậy đi tới chỗ ngăn kệ trên cao. Bộ ngực lắc nhẹ đung đưa. Bà lấy vật đó xuống và đặt trước mặt chúng tôi.

“Ồ@” Tôi thốt lên. “Một đóa hoa khô.” Những đóa hoa hồng dễ gãy, mỏng như giấy. Cả một bó hoa có cả chồi non đã được ép khô, dính đầy bụi, được bó chung lại bằng một dải ruy băng.

“Một con mụ nhà quê Pháp đã ếm bùa cho nó rồi, mụ đã gán một lời nguyền cho nó.” Bà Z nói bằng một giọng trầm và nhát gừng rất khó nghe. Nó toát ra sự do dự như đang đấu tranh tư tưởng. “Mụ ta muốn nhấn nhủ rằng tình yêu đích thực đều có số mệnh của nó. Nếu ai cố tình thay đổi hay sắp đặt tình yêu sẽ phải trả giá.”

Bà đứng dậy và đem cất bó hồng.

“Xin đợi đã!” Tôi hét lên. “Nó tác động như thế nào?”

“Ta không nói” bà Z cương quyết.

“Ta không nói?” Tôi lập lại. “Bà không biết chứ gì? Bà không đủ quyền lực sao?”

“Frankie!” Yun Sun cắt ngang lời tôi.

“Các người đều cùng một giuộc!” bà Z nói. “Các người đều mong muốn điều khiển bản tình của mình sao? Dám liều mình để có một tình yêu lãng mạn ư?”

Tôi cảm giác mặt mình nóng ran. Có lẽ câu trả lời ở ngay đây, ngay trên bàn này. Bạn trai. Sự lãng mạn. Tia hy vọng như nhen nhóm trong đầu tôi.

“Hãy năn nỉ bà ấy đi.” Yun Sun nói, “Hoặc chúng ta sẽ không bao giờ rời khỏi đây.”

“Không thể được.” bà Z vẫn cương quyết.

“Bà không thể bởi vì bà không phải chủ nhân của nó”, tôi nói.

Mắt bà Z rục lên. Tôi đang chọc tức bà, điều này thật không nên, nhưng có như vậy tôi mới có cơ may biết được sự thật.

Bà z đặt bó hoa giữa bàn, ngồi lặng thinh.

“Ba người, ba điều ước.” bà Z tuyên bố. “Đó là phép màu.” Yun Sun, Will và tôi nhìn nhau rồi bật cười. Ra vậy! Thật buồn cười, một chuỗi tình tiết dở hơi và nhảm nhí, những cơn gió mạnh, những con người không bình thường, rồi bây giờ đến phép màu xuất hiện.

Thế nhưng cách bà ấy đang nhìn chúng tôi, đặc biệt là nhìn Will dường như có cái gì đó không nói thành lời.

Will cố nín cười và hỏi một cách lịch sự, “Vậy tại sao bà không dùng nó?”

“Ta đã thử rồi” bà nói, màu son môi hình như có tái đi.

“Vậy chứ... ba điều ước của bà có thành hiện thực không?” tôi hỏi.

“Chỉ có mỗi điều ước cuối cùng.” Bà trả lời thẳng thừng.

Cả ba chúng tôi đều nín lặng.

“Vậy có ai khác dung nó chưa?” Yun Sun hỏi.

“Có. Một người nữa. Ta không biết hai điều ước đầu là gì, nhưng điều ước cuối cùng của bà ấy là mong được chết. Chính vì thế mà bây giờ bó hoa này vẫn còn thuộc về ta.”

Chúng tôi ngồi đó, ngây người ra, không nói được lời nào. Thật hoang đường, nhưng thực tế là chúng tôi đang ở đây, ít ra vào lúc này.

“Nghe rung rợn quá.” Will nói.

“Vậy...tại sao bà vẫn còn muốn giữ nó?” tôi hỏi. “Bà đã dùng hết cả ba điều ước rồi mà?”

“Câu hỏi thông minh.” Bà Z liếc nhìn bó hoa vài giây rồi rút cái bật lửa từ trong túi và bật lên.

Bó hoa được cầm lên một cách chậm chạp và cương quyết, tiếp dần đến môi lửa.

“Đừng!” tôi la lên, cố giựt lấy bó hoa từ tay bà. “Nếu bà không muốn có nó thì hãy để cho cháu.”

“Không bao giờ. Tốt nhất là đốt nó đi.” Bà ấy nói.

Ngón tay của tôi với gần tới cánh hoa. Nó rúm ró và nhăn nhúm.

“Cháu đang mắc một sai lầm.” bà Z cảnh báo và giật mạnh lấy lại bó hoa. Tôi dằng lại y như đang đánh nhau, trông rất nực cười.

“Vẫn chưa quá muộn để thay đổi số phận của cháu” bà nói.

“Số phận là gì?” tôi noní giọng cứng rắn. “Số phận của Will là nơi mà cây trong rừng bị ngã, nhưng tiếc quá, tai cháu đang nhét bông rồi, không nghe thấy gì hết.”

Bà Z nhìn tôi với ánh mắt tức iận, là da xung quanh đôi mắt bà mỏng như tờ giấy chi chít nếp

nhân. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng bà Z già hơn tôi nghĩ nhiều.

“Cháu thật mất lịch sự và bất kính với người lớn. Cháu xứng đáng bị đánh vào mông.” Bà Z dựa ngả ra sau cái ghế quay, không thêm giữ chặt bó hoa nữa. Có lẽ chúng đã được tự do. Bà chỉ bó hoa cho tôi rồi nói: “Cháu đang giữ nó, đó là quyết định của cháu. Ta không chịu trách nhiệm với những chuyện sẽ xảy ra đâu.”

“Nó được dùng như thế nào vậy bà?” tôi hỏi.

Bà cười nhạt.

“Nếu bà không nói cho cháu biết, cháu sẽ làm sai, lúc đó...cháu không biết chuyện gì sẽ xảy ra, biết đâu nó sẽ hủy diệt cả thế giới này cũng nên.”

“Thôi đi Frankie, trả lại cho bà ấy đi.” Will nói.

Tôi lắc đầu, tôi không thể trả lại được.

Bà Z nhìn anh ta, rồi nhìn sang tôi.

“Cháu hãy giữ bông hoa bên tay phải rồi nói điều ước của mình thật to.” Bà ấy nói. “Nhưng ta nói trước sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.”

“Bà đừng quá bận tâm.” Tôi nói. “Cháu không ngu ngốc như bà nghĩ đâu.”

“Không đúng chút nào, cháu đang rất ngu ngốc đó, cô bé à.”

Will lắc đầu ra dáng không vui, anh ấy rất ghét những điều không thực tế.

Yun Sun la lên mừng rỡ. “Thế là mình có thể dùng ít nhất cũng được một hay hai điều ước gì đó. Hãy ước cho mình có đôi chân xinh đẹp giống như đôi chân của Lindsay Lohan đi, cậu ước cho mình đi.”

Tôi rất quý mến những người bạn của mình, họ là những người bạn tuyệt vời, phải giúp họ. Tôi cầm bó hoa lên chuẩn bị thực hiện thì bà Z chụp lấy cổ tay tôi.

“Hãy vì thế giới này, cô bé” bà thét lên. “Nếu cháu có ước điều gì, ít nhất hãy ước một điều gì đó có lương tâm một chút.”

“Đúng đó, Frankie.” Will nói. “Hãy nghĩ về Lindsay tội nghiệp, em có muốn cô gái đó mất đi đôi chân của mình không?”

“Nhưng cô ta sẽ vẫn còn bắp chân.” Tôi quả quyết.

“Nhưng có đạo diễn nào muốn thuê một người cụt chân như cô ta đóng phim không?”

Tôi cười khúc khích, còn Will thì trông có vẻ hài long với thái độ biết nghe của tôi.

“Coi anh chàng của cậu kìa.” Yun Sun nói.

Bà Zanzibar lúc này thở phào nhẹ nhõm, bà không còn cố nắm giữ tay tôi. Lúc tôi nâng bông hồng lên, bà không còn quá sợ hãi như lúc nãy nữa.

Tôi cất bó hoa vào trong giỏ xách của mình cẩn thận để không làm rụng cánh rồi rút ví trả tiền cho bà Z nhiều gấp hai lần số được yêu cầu. Chúng tôi rời khỏi nhà bà Z ngay.

Cả bọn thẳng tiến về nhà tôi để ăn bánh pizza, vì đó là lệ thường của mỗi tối thứ sáu. Thứ bảy và chủ nhật cũng có nhưng ít thường xuyên hơn. Bố mẹ tôi đang đi nghỉ phép ở Botswana, điều đó có nghĩa rằng Chez Frankie là chủ nhà. Nhà của tôi cách xa thị trấn hàng dặm, muốn tới đó phải đi trên con đường đầy bụi đất và không có hàng xóm láng giềng nào sống gần đó cả. Chúng tôi rất thích rủ bạn bè đến chơi chung chẳng hạn như Jeremy, bạn trai của Yun Sun. Jeremy cứ nghĩ tôi và Will là một cặp. Anh chàng không thích ăn bánh pizza có thêm dưa ở trên, cũng không thích cảnh lãng mạn trong những bộ phim.

Giờ to làm nước mưa tạt vào mặt Will ướt mềm khi anh lái xe đi qua khúc quanh của đại lộ Restoration, xe chạy ngang qua Krispy Kreme, Piggly Wiggly, rồi đi qua tháp nước vĩ đại trải dài về phía chân trời của thành phố. Buồng lái xe tải chật ních không đủ cho cả ba ngồi thoải mái, nhưng tôi lại thích điều đó. Tôi ngồi ở giữa. Một lần gạt cần số, tay của Will lại chạm nhẹ vào đầu gối của tôi.

“Nghĩa trang kia.” Will nói, vừa hất đầu về hướng trái nơi có cái cổng sắt. “Chúng ta nên giữ im lặng một lát để tưởng nhớ tới Frenando được không?”

“Ừ, đúng đó” tôi nói.

Vài tia chớp xẹt xuống chiếu hắt vào mấy ngôi mộ. Tôi cảm thấy rùng rợn; cứ nghĩ đến cảnh quan tài bị đào bới lên, rồi xương xẩu da thịt bị thối rữa...là đủ khiếp hãi rồi.

Cuối cùng tôi cũng đã về đến nhà mình, thật thoải mái và vui sướng. Tôi đi bật đèn hết các phòng, Will gọi điện đặt bánh pizza, còn Yun Sun thì đang lướt web xem có gì mới hôm nay không.

“Có gì vui không?” tôi hỏi với ra từ trong phòng.

“Không phải về Night Stalker chứ?” cô bạn nói.

Tôi đi thẳng vào phòng nơi Yun Sun đang ngồi, cô nàng càu nhàu. “Xem thử High School Musical chưa, không có chút ấn tượng gì về bộ phim này cả.”

“Em không đùa đấy chứ?” Will nói rồi tắt điện thoại của mình. “Sharpay và bạn trai cô ta nhảy hấp dẫn lắm mà, có ấn tượng không?”

Toôi cười.

“Con gái tụi em cứ là hay bình phẩm.” Anh tiếp, “Bây giờ anh có chút chuyện đi rồi.”

“Anh đi bây giờ sao?” Yun Sun nói.

“Còn bánh pizza?” tôi la lên.

Will rút ví rồi để hai mươi đô la trên bàn, “Hôm nay anh chiêu đãi tụi em.”

Yun Sun lắc đầu. Tôi cố hỏi lại “Anh phải đi sao? Anh không ở lại ăn bánh thật sao?”

“Anh có chút việc phải làm.”

Tim tôi như bị bóp nghẹt lại. Tôi phải giữ anh ấy ở lại, dù chỉ một chút nữa thôi. Tôi lao thẳng

xuống nhà bếp lấy trong giỏ ra bó hoa của bà Z, mà không, bây giờ là hoa của tôi rồi,

“Nhưng ít ra anh cũng đợi em nói xong điều ước của mình đã.”

Will ngạc nhiên.”Thôi được rồi, em nói đi.”

Tôi lưỡng lự. Căn phòng ấm cúng, còn bánh pizza đang trên đường đến, tôi có hai người bạn thân nhất, tuyệt vời nhất. Bây giờ tôi còn muốn điều gì khác nữa đây?

“Đúng rồi!” Tôi như chợt bừng tỉnh. Buổi khiêu vũ, phải, buổi khiêu vũ. Tôi muốn Will mời tôi đi khiêu vũ. Đúng là hơi tham lam khi muốn có mọi thứ, nhưng lúc này, ước muốn đó là hay nhất.

Đôi mắt nâu, nụ cười quyến rũ, những lọn tóc xoăn gợi cảm, giọng nói ngọt ngào của Will cứ thôi thúc tôi...

Anh ấy đang ngâm nga bài hát Jeopardy. Còn tôi giờ bó hoa lên.

“Tôi ước chàng trai mà tôi yêu sẽ mời tôi khiêu vũ.” Tôi nói lên điều ước của mình.

“Hy vọng điều ước của em sẽ thành hiện thực.” Will nói. Trông anh có vẻ dưng dưng, thờ ơ.

“Xem thử có anh chàng nào mời em khiêu vũ không, Frankie quá hoang đường của chúng ta ời? Bây giờ chúng ta hãy chỉ đợi xem điều ước ấy có thành hiện thực không nhé?”

“Frankie? Cậu có sao không?” Tiếng của Yun Sun gọi làm cắt ngang lời của Will.

“Chúng đang di chuyển kìa.” Tôi cuối xuống nhìn bó hoa đang chạy trên nền nhà, da sờn gai ốc.

“Tớ xin thề là nó nhúc nhích khi tớ đọc lời ước của mình. Còn có mùi nữa. Cậu có ngửi thấy gì không?”

“Có thấy mùi gì đâu.” Yun Sun ngạc nhiên. “Mà mùi gì thế?”

“Anh có ngửi thấy mùi gì không Will?”

Will toét miệng cười, tôi nhớ bà Z đã cảnh báo anh nên cẩn thận độ cao. Tiếng sấm chớp nhá liên tục, anh đẩy nhẹ vai tôi một cái.

“Em đừng có nói cú đẩy vừa rồi của anh là do sấm chớp làm để thực hiện điều ước của em đó.

Tối nay em cứ ngủ ngon đi, biết đâu sáng mai sẽ có chàng trai trong mơ của em xuất hiện và mỉm cười mời mọc.”

“Anh không ngửi thấy mùi gì thật sao? Anh không đùa với em đó chứ?” tôi nói.

Will móc trong túi mình ra chùm chìa khóa “Hẹn gặp lại sau.”

“Cái gì?”

Lại một tiếng sấm nữa như muốn làm rung chuyển ngôi nhà.

“Đừng từ bỏ hy vọng, em cứ đợi đi, những điều tốt lành sẽ đến với em” Anh nói.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ nơi Will đang lao nhanh về chiếc xe của mình. Trời mưa như trút nước. Sau đó tôi quay sang nhìn Yun Sun. Không khí nặng nề đang bao trùm lên mọi thứ.

“Cậu có nghe anh ấy nói gì không?” Tôi nắm lấy tay cô bạn. “Trời ời! Mọi việc sẽ diễn ra sao

đây?”

“Còn ai vào đây nữa?” Yun Sun nói. “Anh ấy sẽ mời cậu khiêu vũ chứ sao. Mà...mình cũng không chắc lắm.”

“Cậu nghĩ anh ấy sẽ làm gì?”

“Mình không biết. Thuê một máy bay để quảng cáo ư? Hay là gửi lời nhắn qua bài hát?”

Tôi hét lên phấn khích, nó cũng hét, chúng tôi nhảy như những người điên.

“Điều ước của cậu rất thông minh.”

“Này, tớ nghĩ thấy mùi gì đó, thối quá...”tôi nói.

“Ha-ha”

“Tớ nói thật mà”

Yun nhìn tôi ngạc nhiên và lắc đầu. Sau đó nó lại nhìn tôi nữa.

“Có thể do cậu quá tưởng tượng thôi.”

“Đúng như thế mà.” Tôi nhìn quanh quất tìm kiếm.

Tôi nhặt bó hoa dưới nền nhà bằng hai ngón tay. Tôi đem cất nó ở phía sau mấy quyển sách trên kệ sách, với vẻ hài long.

Sáng hôm sau, tôi đi lóc cóc xuống cầu thang, hy vọng một cách mê muội rằng mình sẽ nhận được một...cái gì đó. Hàng trăm cái tên của mình được kết bằng hoa chăng? Một trái tim màu hồng thắt nơ treo trên cửa sổ?

Thay vào đó, tôi thấy một con chim đã chết, thân thể bé xíu của nó cứng đờ nằm trên tấm thảm chùi chân, hình như nó đã bay vào nhà để tránh gió nhưng không may va mạnh vào cánh cửa.

Tôi nhặt lên và gói nó trong một cái khăn giấy rồi đem quẳng ngoài thùng rác.

“Tao rất tiếc, chú chim bé nhỏ tội nghiệp và đáng thương. Hãy bay về thiên đường đi nhé.” Tôi ném con chim vào thùng rồi thả nắp dậy thùng một cái thật mạnh.

Tôi vội trở lại nhà, có tiếng điện thoại đang reo. Có lẽ đó là Yun Sun gọi điện hỏi thăm có tin gì mới không. Tôi qua cô bạn đã rời nhà cùng tôi với Jeremy lúc mười một giờ, cô nàng còn bắt tôi thề sẽ kể mọi chuyện tỉ mỉ về Will nếu anh chàng tỏ ý với tôi.

“Chào, bạn thân mến” tôi nói sau khi nhìn thấy hiển thị số của người gọi trên điện thoại, “Vẫn chưa có thông tin gì đâu bạn hiền ơi.”

“Frankie ơi...,” Yun Sun run run nói.

“Mình đang nghĩ về những lời nói của bà Z, mình nghĩ bà ấy nói đúng.”

“Frankie ơi...”

“Về chuyện Will sẵn sàng mời mình đi khiêu vũ đúng không?” Tôi vừa nói vừa đi tới tủ lạnh,

không để ý máy nhắn tin thoại đang nhấp nháy. “Hôn môi có ngọt ngào không à? Hay là anh ấy đang mang đến tặng cho mình một bó hoa, rồi một con ong núp trong đó bay ra đốt...”

“Thôi đi Frankie, cậu không xem thời sự sáng nay sao?”

“Thời sự sáng thứ bảy? Mình không nghĩ sẽ xem nó.”

Yun Sun ghen ngào.

“Yun Sun, cậu đang khóc hả?”

“Tối hôm qua...Will đã leo lên tháp nước...”

“Cái gì? Tháp nước đó cao tới ba trăm feet, người ta cũng đã gắn biển báo nguy hiểm cấm leo trèo rồi mà. Will đã từng nói với tớ về việc leo lên đỉnh tháp nhưng anh ấy là người luôn chấp hành nội quy, anh ấy không làm thế đâu.”

“Hàng rào chắn đã bị gãy, có lẽ do sét đánh, những người ở đó cũng biết...”

“Yun Sun! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ấy phun sơn viết cái gì trên tháp nước đó, đúng là ngu ngốc, trời ơi...”

“Phun sơn viết chữ? Will đã làm thế sao?”

“Frankie? Cậu có sao không? Anh ấy đã té, anh ấy đã rơi từ trên đỉnh tháp nước.”

Tôi cố giữ chặt điện thoại, “Trời ơi, Will có sao không?”

Yun Sun không thể nói tiếp được, nó khóc nức nở. tôi hiểu nỗi xúc động này, Will là bạn chung mà.

“Anh ấy đang ở trong bệnh viện phải không? Để tớ đến thăm anh ấy, Yun Sun?”

Có tiếng gào khóc, sau đó là tiếng bước chân. Là Yomiko.

“Will chết rồi, Frankie ơi. Tháp nước, lúc leo xuống tháp, anh ấy bị trượt chân.”

“Chen đang trên đường đến chỗ cậu, tại mình sẽ ở bên cạnh cậu, bao lâu cũng được.”

“Không, không thể nào” tôi gào lên, điện thoại rơi khỏi tay. “Will không thể chết được, không thể như thế được.”

“Frankie,” cô bạn nói, giọng buồn bã.

“Đừng nói nữa.” tôi nói. “Làm ơn đừng nói gì nữa.”. Tôi không hiểu làm cách nào để tâm trí mình hoạt động.

“Mình biết cậu yêu anh ấy. Bọn mình cũng rất quý mến anh ấy.”

“Nhưng mà đợi đã. Phun sơn? Will không phun sơn, đó là việc làm của thợ sơn, không phải của Will.”

“Đẻ bọn mình gặp bạn đã, rồi mình sẽ kể sau.”

Nhưng tại sao anh ấy phải leo lên đó để phun sơn, mình không hiểu.”

Yomiko không trả lời.

“Xin hãy để tôi gặp Yun Sun đã. Xin làm ơn để tôi nói chuyện với Yun Sun.”

Ai đó đã gọi điện thoại, và Yun Sun lao tới.

“Được rồi, mình sẽ kể cho cậu nghe” Yun Sun vẫn còn khóc. “Nhưng mà cậu có muốn biết sự thật không? Cậu phải thật bình tĩnh”

Cảm giác sờn gai óc lạnh lẽo lan tỏa khắp người tôi, đúng là tôi muốn biết.

“Anh ấy leo lên đó để viết một lời nhắn.” Yun do dự một hồi rồi nói tiếp. “Nội dung là: Frankie, em đi khiêu vũ cùng anh nhé?”

Tôi sụp đổ khụy xuống nền nhà, gần chỗ máy tin nhắn thoại. “Có tin nhắn này Frankie!” Yun Sun nói và bấm máy hộ tôi.

Vẫn còn nghe giọng nói nhỏ phát ra trong máy. “Frankie, em có ở đó không?” Đó là giọng của Will

Tôi đã nhấn nút tắt từ tối qua để khỏi bị quấy rầy.

Will được chôn cất ở nghĩa trang Chapter Hill. Suốt đêm 1tang, tôi ngồi chết lặng. Tôi không dám lại gần quan tài vì thân thể Will không còn nguyên vẹn, tôi không dám nhìn anh ấy lần cuối. Bên huyệt mộ, tôi thấy mẹ Will thả một nhúm đất đưa tiễn anh ấy. Thật khủng khiếp, không thể tin được, chuyện diễn ra giống như trong mơ, có gì đó không thật. Yun Sun đang nắm chặt tay tôi, còn tôi cũng chẳng màng để ý đến chuyện gì.

Tối hôm đó, trời mưa, một cơn mưa xuân lất phất. Tôi tưởng tượng xung quanh chỗ Will nằm bị ẩm ướt. Tôi nghĩ về Fernando, người bị bà Zanzibar khai quật lấy đi đầu ầu. Tôi nhớ lại, phía đông của nghĩa trang nơi Will được chôn cất có cao ráo hơn, sạch sẽ hơn. Nhưng bây giờ có nhiều cách khai quật mộ cướp xác tinh vi hơn là dùng cuốc xẻng để đào.

Quan tài của Will không thể bị đào bới lên, không thể được, hy vọng thế.

Tôi ở lại chỗ Yun Sun gần hai tuần. Bố mẹ tôi cũng được báo tin, họ nói sẽ quay về từ Bostwana. Tôi đã ngăn lại, họ về cũng có làm được gì đâu. Sự có mặt của họ cũng có làm Will sống lại được đâu.

Mấy ngày đầu ở trường, thiên hạ cứ nói rì rả, ban 1 tán xôn xao rồi liếc nhìn mỗi lần tôi đi ngang qua. Người thì nói đó là tình yêu lãng mạn, ý muốn nói đến cách thể hiện tình yêu của Will. Một số khác cho đó là mù quáng, là ngu si. Nhưng cụm từ “thật thảm thương” được nói đến nhiều nhất, bằng một giọng thương tiếc.

Còn tôi thì luôn bị ám ảnh. Sau đó tôi bị mời đến để thẩm vấn, điều tra, họ buộc tôi nói thật về quan hệ tình cảm của mình. Đó là nỗi đau của riêng tôi, một điều bó buộc có lẽ tôi sẽ giấu kín mãi suốt cuộc đời này.

Một tuần sau cái chết của Will, chính xác hơn một tuần trước buổi khiêu vũ, người ta ít nhắc đến Will hơn, mà chỉ nói đến những chiếc váy đầm, những buổi tiệc đặt trước, những chiếc xe sang trọng. Một số bạn bè trong trường buồn rầu đề nghị nên hủy buổi khiêu vũ, nhưng những

người khác không đồng ý, họ nói buổi khiêu vũ vẫn phải được tiếp tục, đó là ý muốn của Will. Yun Sun và tôi cũng được mời đến để hội ý, bởi vì chúng tôi là những người bạn thân nhất của anh ấy. (Và cũng vì tôi mà anh ấy chết, tôi biết họ nghĩ thế nhưng không nói ra). Yun Sun lại khóc, nước mắt tự nhiên cứ trào ra, một lát sau cô nói rằng thật không phải khi hủy kế hoạch của mọi người, có ngồi ở nhà khóc than cũng chỉ làm mọi chuyện thêm tồi tệ hơn mà thôi. “Cuộc sống vẫn tiếp diễn mà.” Yun Sun chưa xót nói. Bạn trai cô, Jeremy cũng gật đầu đồng ý. Anh ta choàng vào ôm cô rồi ngồi sát lại gần hơn.

Lucy, trưởng nhóm khiêu vũ, đặt tay lên ngực chỗ trái tim của mình và nói: “Bạn nói đúng.” Sau đó cô ta quay sang nhìn tôi với vẻ thông cảm. “Còn bạn thì sao, Frankie? Bạn có thể tham gia với bọn mình được không?”

Tôi nhún vai “Bất cứ việc gì.”

Cô ta ôm chầm lấy tôi làm tôi laống choạng muốn ngã.

“Tốt rồi các chàng trai, chúng ta tiếp tục thôi!”. Nói rồi cô bạn đứng dậy ra lệnh: “Trixie, bạn tiếp tục sắp xếp lại mấy cái chậu hoa anh đào kia nha. Còn Jocelyn cậu nhớ nói với cô thủ kho của trường là chúng ta cần một trăm cờ đuôi nheo màu xanh”, Lucy nói liên hồi mà không cần quan tâm đến phản ứng nào.

Buổi chiều ngày tổ chức khiêu vũ, hai giờ đồng hồ trước khi Jeremy đến đón Yun Sun, tôi đã thu gom đồ đạc bỏ vào giỏ xách rồi nói với cô bạn tôi sẽ về nhà,

“Cái gì? Không được!” Yun đặt máy sấy tóc còn nóng xuống. D(ồ trang điểm để đầy ra bàn, son môi, áo đầm có đường viền cổ áo màu hoa cà treo trên móc ở cửa phòng tắm, mọi thứ trông thật lộn lắt).

“Đến giờ mình phải về rồi, cảm ơn cậu đã cho mình ở lại thời gian qua, còn bây giờ mình phải về đây.”

Yun im lặng, có lẽ muốn nói điều gì đó. Nhưng mà cũng đúng thôi, Yun biết tôi không vui khi ở đây. Đúng ra dù có ở bất cứ nơi nào tôi cũng không cảm thấy vui.

“Nhưng đây là buổi khiêu vũ mà” Yun Sun nói. “Còn nếu cậu muốn ở nhà một mình vào ban đêm thế này thì có ổn không?” Nó năn nỉ, “Ở lại đây đến mai về cũng được. Mình sẽ im lặng khi bước vào phòng cậu, mình hứa sẽ không nói gì nữa. Mình sẽ không vứt quần áo bừa bãi...”

“Cậu cứ tiếp tục như vậy đi” Tôi nói. “Cậu cứ đi chơi về muốn thế nào cũng được, muôn nói to, la hét thế nào cũng được.” Nói đến đó tự nhiên nước mắt tôi trào ra. “Cậu nên như thế Yun Sun à.” Tôi ghen ngào nói.

Cô bạn nắm tay tôi nhưng tôi cau mày giật mạnh lại, tôi biết trong thâm tâm mình không hề muốn như thế.

“Vậy là cậu quyết định về thật hả, Frankie.”

“Ừ...” Tôi nói rồi đeo giỏ xách lên vai.

“Nhớ gọi cho mình bất cứ lúc nào cũng được, mình sẽ mở điện thoại ngay cả lúc khiêu vũ.”

Yun dặn tôi.

“Mình biết rồi.”

“Còn nếu cậu có ý định đến buổi khiêu vũ thì bọn mình rất vui, ai cũng mong cậu đến cả, chuyện cậu không có bạn nhảy cũng không thành vấn đề.”

Tôi nhăn mặt, cau mày. Cô bạn không có ý gì khi nói thế, nhưng đúng là tôi không có người yêu. Tôi không có Will không phải vì anh ấy thích cô gái khác, cũng không phải vì anh ấy đã chết, chết vì tôi.

Tôi vẫy tay tạm biệt bạn.

“Mình cũng nhớ anh ấy, cậu biết đấy.”

Tôi gật đầu. Sau đó tôi bước đi.

Tôi trở về căn nhà trống của mình mới biết nơi đây bị cúp điện. Chuyện này xảy ra như cơm bữa, có lẽ do mưa to gió lớn đã làm gãy đổ cây cối nên đứt dây. Có thể nói có quá nhiều giờ liền. Hay là vì lí do gì khác. Có thể có quá nhiều nhà mở máy điều hòa nên điện bị quá tải. Đó chỉ là suy nghĩ đơn giản của tôi. Nếu là Will thì anh ấy sẽ trêu chọc tôi và cho đó là do những con ma rồi, “Bọn chúng lợi dụng bong tối để đến đây uống sữa của em đấy.”, anh ấy đã từng nói đùa với tôi như thế.

Will.

Cổ họng tôi thắt lại.

Tôi cố để không nhớ đến anh nhưng không thể được, Will cứ luẩn quẩn mãi trong suy nghĩ của tôi. Tôi đã làm sẵn một cái bánh sandwich nhân đậu nhưng rồi lại bỏ đó, lên lầu nằm dài ra giường. Hình bóng Will cứ khắc sâu hơn trong tâm trí tôi, bên ngoài tiếng cú mèo kêu rung rợn. Tôi trừng trừng nhìn lên trần nhà, tưởng tượng về những cái mạng nhện giăng mắc nơi đó.

Trong bóng tối, tôi nghĩ lung tung, nghĩ về Fernando, bà Zanzibar.

Tôi đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng mà tôi chưa bao giờ trải qua, tôi nhớ đến những lời nói của bà Zanzibar, bó hoa và mấy điều ước, chính nó là thủ phạm. Giá mà tôi đừng dùng đến lời ước đáng nguyền rủa kia.

Bỗng dưng tôi bật dậy. Đúng rồi, bó hoa.

Tôi cầm điện thoại lên và nhìn thấy ba cuộc gọi nhớ.

Yun Sun đã gọi lại cho tôi. Trong nhật ký điện thoại vẫn còn lưu lại ba cuộc gọi đi, một cuộc cho bố mẹ tôi, hai cuộc gọi cho Will. Tôi vẫn chưa xóa tên anh ấy, chắc chắn có lẽ tôi sẽ không làm thế.

“Yun Sun ới!” tôi bật khóc trong điện thoại khi nghe tiếng cô bạn trả lời.

“Frankie hả?” Cô ấy nói. “Có chuyện gì sao? Cậu chạy ngay ra ngoài kêu cứu đi. Cậu có nghe mình nói không?”

“Mình ổn mà.” Tôi nói. “Mình ổn, không sao đâu. Ở đây điện cúp mất rồi, tối om, mình đang ở nhà có một mình, nhưng không sao đâu.” Tôi cười nhẹ, rồi lò dò mò đường đi ra chỗ phòng khách.

“Sao?” Yun Sun hỏi lại. “Ở đây ồn ào quá. Mọi người đang cười giỡn. Frankie, mình không nghe cậu nói gì hết.”

“Bớ hoa. Mình vẫn còn hai điều ước!” tôi nói rồi chạy như điên xuống nhà dưới.

“Frankie, cậu đang làm...”

“Mình có thể làm anh ấy sống lại rồi, mọi thứ sẽ như cũ thôi, mình và nah ấy sẽ đi đến buổi khiêu vũ.”

Yun Sun hét lên “Không được!”

“Mình đúng là đồ ngu, tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm hơn nhỉ?” tôi nói.

“Đợi đã, đừng làm như vậy...” Yun Sun gào lên.

Tôi nghe tiếng cười nói ồn ào, rồi tiếng một gã say rượu nào đó lải nhải vang trong điện thoại:

“Anh rất thích chiếc áo đầm của em!” Mọi thứ ở đó có vẻ đang rất vui. Được rồi, tôi cũng sẽ sớm đến chung vui với họ đây.

Tôi vào phòng đến chỗ kệ sách nơi để bó hoa. Tôi rờ rẫm vào ngăn trên, tay tôi đụng phải cái gì đó mềm mại có lẽ đó là những cánh hoa.

“Mình đang nghe máy đây.” Yun Sun nói. “Frankie à! Mình biết cậu rất đau buồn. Nhưng chuyện xảy ra với Will chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên khủng khiếp.”

“Cậu muốn nói sao cũng được” tôi nói. “Mình sẽ thực hiện điều ước thứ hai đây.” Tôi lấy bó hoa phía sau quyển sách ra.

Yun Sun càng tỏ ra lo lắng. “Không được, Frankie, không thể được.”

“Tại sao lại không?”

“Anh ấy đã rơi xuống từ độ cao ba trăm feet! Thân thể anh ấy...người ta nói thân thể anh ấy không còn nguyên vẹn nữa...Đó chính là lý do mà họ đã khâm liệm ngay, cậu không nhớ sao?”

“Vậy thì sao?”

“Đã mười ba ngày rồi còn gì, thi thể anh ấy cũng bắt đầu thối rữa rồi.” Yun Sun cố giải thích trong tiếng khóc.

“Yun Sun ơi! Những điều cậu nói đều vô nghĩa, nếu đó là Jeremy, cậu có làm như tớ không?” Tôi giờ cao bó hoa lên trước mặt rồi hôn lên mấy cánh hoa. “Cậu nghe này, mình và Will sẽ sớm đến chỗ cậu, nhớ để dành đồ ăn cho mình! Còn rượu nữa, mình dám cược anh ấy sẽ rất khát

nước đỏ.”

Tôi nói rồi tắt điện thoại. Sau đó tôi giơ bó hoa lên cao.

“tôi ước Will sẽ sống lại!” Tôi gào lên trong niềm hân hoan.

Mùi hôi thối lan tỏa khắp nơi, những bông hoa co rúm lại. Tôi quăng chúng ra xa như thể hất con sâu dính vào tay vậy. Đối với tôi lúc này hoa không quan trọng, điều quan trọng hơn hết là Will. Anh ấy đang ở đâu?

Tôi liếc nhìn xung quanh, bóng tối chập choạng, có khi nào anh ấy đang rồi đâu đó trên ghế sofa nhìn tôi chẳng?

Nhưng ghế sofa trống trơn, vẫn là bóng tối, vẫn là những cái bóng đồ vật in trên tường.

Tôi chạy tới cửa sổ và nhìn ra ngoài, nhưng vẫn không có gì, chỉ có tiếng gió, tiếng lá cây rơi xào xạc.

“Will! Anh Will ơi!”

Cũng không nghe tiếng trả lời, cảm giác thất vọng cộng với nỗi cô đơn bao trùm lấy tôi, tôi ngồi sụp xuống ghế.

Đúng là Frankie đáng thương, Frankie ngu ngốc.

Thời gian trôi dần qua.

Bỗng dưng tôi nghe một tiếng thịch yếu ớt, rồi một tiếng thịch nữa ở đâu đó phía ngoài. Tôi đứng bật dậy, xương sống lạnh buốt.

Có tiếng sỏi kêu lộp cộp trên con đường trước nhà, tiếng thành thịch nghe mỗi lúc một gần hơn. Hình như tiếng thành thịch là của những bước đi rất nặng nề, khập khiễng, đang kéo lê rất chậm chạp.

Tôi cố tập trung lắng nghe.

Một cái gì đó va vào cánh cổng, nghe rất lạ, hình như đó không phải do người mở.

Cổ họng tôi như thắt lại, Yun Sun tỉnh táo hơn tôi, nó đã cảnh báo về một thân thể không còn nguyên vẹn da thịt bị thối rữa. Trong điên dại tôi đã không quan tâm đến điều đó, nhưng bây giờ thì muộn rồi, tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi nhảy ra khỏi ghế cố tìm một nơi nào đó an toàn mà tôi có thể quan sát được mọi hướng để phòng nếu ai đó chui qua cái cửa sổ kia thì cũng không phát hiện ra tôi.

Có tiếng gõ cửa. Tôi chết lặng người vì khiếp sợ, có bịt miệng lại.

“Frankie?” Có ai đó gọi tôi.” Anh là Anh trông nhếch nhác thật...” Tiếng cười nhẹ như khấn cầu.” Anh đang ở đây này. Đó mới là điều quan trọng. Anh đến mời em đi khiêu vũ.”

“Không, không” tôi hét lên. “Có ai muốn khiêu vũ đâu?”

“Chứ không phải đó là niềm mơ ước lãng mạn của chúng ta sao?” Tiếng cửa kêu lách cách.” Em không mời anh vào nhà hả?”

Tôi thở gấp.

Hình như có cái gì đó rớt xuống, giống như chùm dây tây chín quá rụng xuống đám cỏ, sau đó tôi nghe tiếng nói: "Dầu không ngon chút nào."

"Will, Will ới?" Tôi nói khẽ "Đừng làm em sợ...Anh trông có khác trước đây không?"

"Em có sao không vậy?" Tiếng nói ngoài cửa có vẻ hơi lo lắng: "Anh tranh thủ về với em càng nhanh càng tốt, đúng là anh không như trước đây nữa, Frankie. Bởi vì, anh giống như..."

Tự dưng tôi nghĩ đến hình ảnh chiếc quan tài nằm sâu trong lòng đất không có chút không khí nào, tôi rung mình.

"Hãy quên những thứ không bình thường đi, bây giờ em hãy mở cửa cho anh vào, da thịt anh đang rơi từng miếng đây này."

Tôi cố bám bức tường, chân tôi không thể nhấc lên được, tôi không thể điều khiển được chính mình nữa. Nhưng mà tôi vẫn còn đủ tỉnh táo nhớ rằng mình vẫn an toàn trong nhà. Will hẳn vẫn còn thịt còn xương, anh ấy mới chết đây thôi, chưa thể thành sương khói được, vì thế không thể xuyên qua tường được.

"Will, anh nên đi đi, em đã mắc sai lầm rồi." tôi run rẩy nói.

"Mắc sai lầm? Ý em muốn nói gì?" Câu hỏi của anh như làm tan nát trái tim tôi.

Tôi bắt đầu khóc, "Chúng ta không thể đến với nhau được nữa, anh có hiểu điều đó không?"

"Không, anh không hiểu gì hết. Chính em muốn anh mời em khiêu vũ, anh đang thực hiện điều đó đây, không có lý do gì hết...Em không muốn anh gặp em sao? Em lo sợ với bộ dạng hiện nay của anh phải không?"

"Um..." Tôi nên trả lời như thế nào đây? Tôi có nên trả lời "đúng" để anh ấy bỏ đi không?

"Frankie ới, em không cần phải lo nghĩ gì hết." Anh ấy cười."Em rất xinh đẹp, hai ta sẽ rất xứng đôi, anh chính là thiên thần đến từ thiên đường đây."

Giọng nói bắt đầu căng thẳng, như thể đang nóng lòng vì tuyệt vọng. Người ngoài kia biết rằng Frankie rất cứng đầu và không dễ gì bị thuyết phục.

Tôi nghe tiếng lê chân bước đi, sau đó nghe tiếng kêu của nắp cái thùng gỗ. Tôi điếng người, thùng sữa, anh ấy vẫn còn nhớ chìa khóa để trong thùng sữa đó.

"Anh sẽ tự vào được." Anh ấy mừng rỡ nói vọng vào từ phía cửa trước."Được rồi, Franks, anh đang đến với em đây. Mọi thứ đã đi quá đà rồi, địa ngục, đó là đề tài của tối hôm nay."

Tôi bò qua căn phòng. Ước gì trời đừng quá tối. Cái chốt cửa bật lên, Will đã mở được cửa.

"Anh đang đến đây, Frankie!" Tiếng gọi nghe chói tai như gió hú. "Anh đang đến với em đây."

Nỗi khiếp sợ trong tôi không thể nào diễn tả được. Tôi thở nhanh rồi gào khóc không thành tiếng. Bàn tay tôi không còn cảm giác, đang bấu níu trơn tuột dưới nền nhà.

Cánh cửa hé mở.

“Anh đây” Will nói vọng vào.

Cánh cửa mở đụng vào tấm thảm dưới nền nhà gần ngay chỗ ngón tay tôi, dường như chạm trúng bó hoa mà tôi đã vất vả khi nãy, kêu sột sạt.

“Frankie ơi? Sao tối om thế này? Sao em không...?”

Tôi nhắm nghiền mắt lại, nắm chặt bó hoa rồi nói lên điều ước cuối cùng của mình.

Bỗng dưng tất cả tiếng động dừng lại hẳn, chỉ còn nghe tiếng lá cây xào xạc hòa lẫn với tiếng gió hú man dại. Cánh cửa ra vào vẫn còn đang bật mở. Tôi vẫn còn nửa quỳ nửa bò trên nền nhà. Tôi bật khóc nức nở, tim tôi tan nát với một nỗi đau không thể nào tả được. Tôi chậm chạp nhích từng chút một ngang qua căn phòng, rồi đứng dậy, rung mình đi tới chỗ cánh cửa đang mở. Bên ngoài gió đã ngừng thổi, ánh trăng mờ mờ ảo ảo chiếu sáng con đường vắng vẻ không một bóng người.

CON GÁI CỦA PHÁP SƯ

Mary

Tim tôi đập thình thịch theo tiếng trống bass. Thật khó khăn để đi ngang qua căn phòng đó, tranh tối tranh sáng với ánh đèn chớp nhá liên hồi từ trần nhà của câu lạc bộ.

Đúng như tôi linh cảm, hắn ta đang ở đây.

Họ đang ôm ghì lấy nhau, tôi phải thăm cảm ơn điều đó vì nhờ vậy mà hắn không nhìn thấy tôi lúc này. Nhưng hình như y đã ngờ được chút gì, trông có vẻ cảnh giác và sợ sệt thì phải.

Còn tôi thì không, à mà không, dường như cũng có một chút căng thẳng.

Nhưng tôi có đem theo một khẩu súng Excalibur Vixen crossbow 285 FPS (phần đầu của nó được chạm vàng, bây giờ được thay thế bằng một đầu nhọn), tay tôi đang để ở vị trí cò súng và dĩ nhiên nó sẵn sàng nhả đạn.

Hắn sẽ không bao giờ biết được ai đã làm mình bị thương, hy vọng rằng cô ả kia cũng không nhận ra điều đó.

Điều quan trọng là làm thế nào để ra tay ở một nơi đông người như thế này. Có lẽ tôi chỉ có một cơ hội duy nhất để thực hiện. Nếu không tôi sẽ mất mục tiêu, điều đó cũng đồng nghĩa với việc hắn phát hiện ra tôi.

“Hãy nhắm vào tim,” mẹ tôi đã từng dạy như thế. “Đó là điểm yếu nhất của cơ thể. Viên đạn bắn trúng tim sẽ chết mục tiêu nhanh nhất. Dĩ nhiên, nếu con muốn giết hắn thì nhắm vào

chỗ đó, còn nếu chỉ muốn làm bị thương thì con chỉ nên nhắm vào cánh tay hay bắp đùi gì đó chẳng hạn. Nhưng tại sao chỉ làm gã ta bị thương thôi?”

Đêm nay tôi đến đây để làm gì?

Nếu Lila phát hiện chuyện gì đang xảy ra, cô ấy sẽ căm thù tôi, tất nhiên rồi, đặc biệt lại do chính tôi gây ra.

Thật ra cô ta đang mong ngóng điều gì? Lila không thể biết rằng tôi đã tuyệt vọng đến chừng nào khi chứng kiến cảnh cô bạn đang dần dần tự phá hủy đời mình.

“Mình đã gặp một người đàn ông trong mộng, Mary, bạn không thể hình dung anh ta hấp dẫn như thế nào đâu, anh ta tên Sebastian. Chưa bao giờ mình thấy ai có đôi mắt xanh như thế.” Cô bạn đã huyền thuyên kể lể trong giờ anh trưa nay, lúc chúng tôi đang xếp hàng để chờ lấy phần của mình.

Lila là một cô gái có vẻ bề ngoài gợi tình, hấp dẫn dễ dàng đánh gục đàn ông ngay cả những trái tim sắt đá. Tuy nhiên cô bạn giống tôi ở điểm, không bao giờ tỏ ra mặc cảm rằng mình không phải là ái nữ của những gia đình danh gia vọng tộc, con của một giám đốc công ty hay của một vị bác sĩ thẩm mỹ nào đó chẳng hạn.

Có đến ba phần tư những gì Lila nói tôi đều bỏ ngoài tai bởi vì thường đó là những điều vớ vẩn đâu đâu không đáng quan tâm, chẳng hạn như số tiền cô ta bị thua trong một vụ cá cược đua ngựa nào đó hay việc cô nàng có thể sẽ đứng đường hay đi lang thang khi ở Cancun.

Nhưng riêng việc này tôi không thể thờ ơ.

“Lila, Ted sao rồi?” Tôi hỏi đầy ngụ ý.

Ted là bạn trai cũ của Lila, người trước đây hay được nhắc đến liên tục, ngay cả việc anh ta đau bụng đi vệ sinh và yêu cầu cô bạn gái đi ra ngoài cũng được kể. Lila tường thuật tất cả những gì liên quan đến anh ta, trừ mấy cái hình xăm sau lưng.

“Ồ! Bọn mình chia tay rồi.” Lila vừa nói vừa gắp mấy cọng rau diếp. “Sebastian rủ tớ tối nay đi khiêu vũ tại câu lạc bộ ở Swig. Anh ấy nói bọn mình cùng đi cho vui, anh ấy sẽ chọn một phòng VIP.”

Dù hẳn ta, hay bất kỳ người đàn ông nào tuyên bố chọn phòng VIP ở câu lạc bộ vừa mới xây dựng thuộc hàng cao cấp ở thị trấn Manhattan này, đều khiến tôi kính nể. Lila xinh đẹp, nơi đó xứng đáng với cô ta!

Tôi cũng biết chút ít về Ted. Lila đã từng yêu Ted say đắm. Họ là một cặp đẹp đôi lúc còn đi học. Cô nàng đẹp lộng lẫy, còn anh ta là một ngôi sao thể thao. Thật là một đôi hoàn hảo ở thiên đường tuổi teen.

“Lila, bạn nói đã chia tay với Ted rồi sao?” Tôi gắng hỏi lại. “Hai người hứa yêu thương nhau suốt đời mà.” Hồi tháng chín khi tôi đến Saint Eligus Prep, tôi còn nhớ Lila là cô gái đầu

tiên trong lớp nói một cách chắc chắn, “đó là nơi mình sẽ đi nghỉ vào cuối tuần với Ted”

“Mình biết,” Lila nói trong tiếng thở dài với vẻ hài lòng. “Sebastian đang theo đuổi tớ.”

“Seb”

Điều đó thì tôi biết, nếu không muốn nói đã biết từ rất lâu rồi.

“Lila, nhìn tớ này,” Tôi nói.

Lila nhìn tôi, tôi tuy nhỏ nhắn nhưng rất nhanh nhẹn, mẹ đã từng nói với tôi như thế; và những gì tôi thấy ở Lila lúc này chỉ là ánh mắt thần thờ, thần sắc uể oải, đôi môi trề nải.

Tôi không thể tin được điều đó. Hắn muốn làm hại người bạn thân nhất của tôi.

Tôi nên làm gì đây? Ngồi lại đây và ung dung để hắn làm hại bạn mình hay sao?

Không phải lần này.

Việc thấy một cô gái với một khẩu súng mang theo người tại sân khiêu vũ ở câu lạc bộ mới và đắt đỏ nhất có thể cũng đáng để có vài lời bình luận. Nhưng ở đây là Manhattan. Mọi người đang vui vẻ và không ai buồn chú ý đến tôi.

Cuối cùng rồi tôi cũng tiến sát đến gần bọn họ.

Hắn đẹp trai hơn tôi tưởng, mái tóc vàng hoe, đôi mắt xanh, đôi môi đẹp hoàn hảo giống như các ngôi sao điện ảnh, bờ vai rộng. Cao ráo, mặc dù người đàn ông nào cũng cao, ít ra cũng cao hơn so với tôi.

Hắn đang nhìn chăm chăm vào tôi, có lẽ hắn sẽ di chuyển về hướng này.

Bây giờ hoặc sẽ không bao giờ nữa.

“Tạm biệt Sebastian Drake. Vĩnh biệt”, tôi thì thầm.

Có một vật gì đó lóe sáng ngay trước ngực trên áo sơ mi hắn ta. Lạy Chúa! Không thể tin được, y như có một bó hoa anh đào màu đỏ vừa xuất hiện tung tóe ngay điểm ngắm của tôi.

Nếu tôi không bóp cò thì hắn đã không chảy máu.

“Mẹ kiếp! Đứa nào bắn tao!”

Cặp mắt xanh của hắn đang nhìn chăm chăm đầy tức giận vào vết đỏ tươi dính trên áo sơ mi và bắn cả lên mặt Lila.

Ai đó đã bắn hắn.

Nhưng không phải tôi.

Hắn đang bị thương.

Không biết làm gì, tôi cúi xuống nấp sau cái trụ nhà, cố nhét khẩu súng vào ngực. Tôi cần bình tĩnh lại, nghĩ đường đi nước bước tiếp theo. Tôi chưa kịp làm gì hắn. Tôi chỉ đang tìm hiểu, sự thật là hắn đang ở Manhattan, rằng hắn đang đi chung với cô bạn thân nhất của tôi, Lila.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi đã theo dõi. Tôi đã bắn trúng mục tiêu một cách hoàn hảo.

Có phải tôi đã bắn không? Nếu hắn chỉ bị thương, điều đó có nghĩa hắn vẫn còn sống, đúng không?

Vậy là hắn còn sống, nhưng đó là vết bắn trúng tim kia mà, tại sao hắn vẫn còn đứng sờ sờ ra đó?

Quái gở!

Điều tồi tệ nhất lúc này là có thể hắn đã phát hiện ra tôi. Tôi chắc chắn là hắn đã liếc nhìn thấy tôi. Bây giờ hắn sẽ làm gì đây? Xông đến đây chẳng? Nếu vậy, điều đó có nghĩa tôi chính là thủ phạm. Mẹ tôi đã từng căn dặn đừng bao giờ làm như thế. Bà luôn nhắc nhở rằng người thợ săn đừng bao giờ đi đơn lẻ một mình. Tại sao tôi không nghe mẹ tôi nhỉ? Tôi đang nghĩ gì vậy?

Sẽ không có chuyện gì hết, chần chẫn như thế. Tôi cố bình tĩnh trấn an mình. Tôi không thể để bất kỳ chuyện gì xảy ra với mẹ mình và với Lila.

Và bây giờ tôi sẵn sàng trả giá cho những gì mình đã gây ra.

Tôi cố gắng để không nghĩ đến cảnh tượng bố mình sẽ ra sao khi cảnh sát nhấn chuông cửa lúc bốn giờ sáng và yêu cầu ông đến nhà xác để nhận dạng con gái. Hoặc nếu may mắn hơn thì chỉ bị bắt giữ điều tra, và ai dám đảm bảo rằng không có những đòn tra tấn dành cho tôi. Tại sao tối nay tôi không ở nhà và làm bài tập môn lịch sử, viết bài luận hai nghìn từ để nộp cho cô Gregory vào tiết thứ tư ngày thứ hai.

Tiếng nhạc thay đổi, tôi nghe tiếng Lila hét lên “Anh đi đâu vậy?”

Lạy Chúa! Hắn đang đi đến kia.

Và có lẽ hắn cũng muốn tôi biết hắn đang đi đến.

Sau đó tôi nghe tiếng gì đó lạ lẫm theo sau tiếng chửi thề, “Mẹ kiếp!”

“Cái quái gì thế này?”

“Sebastian” Lila kêu thất thanh làm mọi người sửng sốt. “Ai đó đã bắn nước sốt cà chua vào người anh!”

Sao? Cô ấy đã nói gì... “Nước sốt cà chua?”

Từ chỗ nấp, tôi cố nhìn xem để hiểu Lila đang nói gì, và tôi đã nhìn thấy một kẻ khác.

Không phải Sebastian, mà là một người đàn ông rất quen.

Tôi không thể tin vào mắt của mình nữa.

Anh ta đang làm gì ở đây vậy nhỉ?

Chính Ted đã chủ mưu. Cậu ta là người đã kêu tôi theo dõi họ.

Tại sao Ted lại bày ra trò này?

Làm thế nào cậu ta biết được họ đang ở đây nhỉ, Sebastian Drake chỉ hẹn riêng với Lila khi hắn đứng trước nhà cô nàng đêm qua. Ted chưa bao giờ gặp mặt hắn cả. Làm thế quái nào cậu ta biết được Sebastian?

Khi tôi hỏi Ted về điều này, cậu ta đánh trống lảng: “Cậu đã nhìn thấy hắn ta chưa?”

Vẫn còn nhiều người đứng xung quanh, trời thì oi bức. Những gì vừa xảy ra không làm Lila lo lắng. Tôi biết Lila là người yêu của Ted, nói đúng hơn, từng là người yêu.

Cô ta chưa bao giờ được xem là bông hoa đẹp nhất trong vườn cả. Nhưng việc đi theo gã công tử bột kia vô tình làm cô ta được chú ý chẳng? Nói đúng ra thật lãng phí thời gian khi làm việc này, tốt hơn nên dành thời gian để làm bài tự luận môn Lịch sử nộp cho cô Gregory vào ngày thứ hai tới. “Mình biết gã đàn ông đó”, Ted nói.

“Sebastian có những gì mà mình không có” cậu ta nói tiếp.

Dĩ nhiên là không chỉ riêng với Ted. Mà cũng không cần phải kể. Bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy Drake có những điều mà Ted không có. Ted trông có vẻ đứng đắn nhưng không hào hoa, sang trọng như Drake.

Tôi vẫn không nói gì. Tôi biết Ted rất đau lòng về việc Lila bỏ rơi cậu. Lila là một cô gái xinh đẹp và hấp dẫn.

Veronica, chị tôi đã từng khuyên tôi không nên có suy nghĩ tiêu cực rằng phụ nữ chỉ để làm tình, và hãy xem họ là những người bạn thân thiết, những người bạn trong cuộc đấu tranh không thể tránh khỏi để cũng tồn tại và tiến bộ.

Ted đã bỏ đi và không quên dặn tôi nhớ cầm theo khẩu súng Beretta 9mm. Và ai cũng biết ở Manhattan này mang súng theo người là vi phạm pháp luật.

Chắc chắn là tôi không có cơ hội nào để dùng khẩu súng của mình, chính Ted cũng biết điều đó.

Tại sao cậu ta vẫn có suy nghĩ sẽ giáng cho gã kia một đòn nên thân và xem việc đó là thú vui của mình? Có lẽ cậu bạn biết nếu để tôi làm thật thì tôi sẽ không có khả năng đối phó khi có tình huống xấu xảy ra.

Chuyện nước sốt cà chua là ý tưởng của tôi. Đó là súng nước, súng đồ chơi nhưng y như thật. Thật đúng là trò trẻ con.

Nghĩ tới việc nợ bài luận lịch sử là tôi thất giống như một cục hình. Chính việc làm vô bổ hôm nay đã lấy đi thời gian của tôi.

Cuối cùng tôi và Ted cũng đã kết thúc câu chuyện của mình ở Swig - bắn nước sốt cà chua vào người Sebastian Drake bằng một khẩu súng nước đồ chơi – một cách may mắn và an toàn.

Cậu của Ted, Vinnie, là người phục vụ tại câu lạc bộ đó, đã không dùng máy dò kim loại để kiểm tra chúng tôi như ông đã làm với những người khác. Tôi lại tiếc thời gian để dành làm bài tập môn lịch sử nữa rồi.

Đúng là thật thú vị và buồn cười khi thấy vết bắn đỏ loét bắn tung tóe đầy ngực gã kia. Ted cũng đã bật cười với ý nghĩ này khi Lila gọi tin nhắn trong giờ ăn trưa bảo cậu hãy đi khiêu vũ một mình vì cô nàng có hẹn với Drake.

Mọi thứ đều diễn ra như dự liệu cho đến khi tôi thấy Drake liếc nhìn về một góc khuất của sàn nhảy. Có thể nào anh ta đang chú ý đến chúng tôi không? Nhờ ông Vinnie mà chúng tôi có vị trí thuận lợi để tấn công bằng nước xốt cà chua.

Ngay tức khắc tôi thấy có ai đó đang thụt thò sau cái trụ nhà.

Không ai khác, đó chính là Mary, bạn học chung lớp lịch sử, cô ta không bao giờ trò chuyện với ai khác ngoài Lila.

Cô ấy đang cầm một khẩu súng, một khẩu crossbow.

Làm sao cô ấy mang theo khẩu súng trong người mà qua mắt được máy dò kim loại nhỉ? Chỉ có thể là nhờ cậu của Ted, Vinne.

Điều đó không thành vấn đề, điều đáng nói ở đây là Drake liếc nhìn thấy Mary đang núp sau cái trụ, cách nhìn của anh ta có điều gì đó khác thường, mà tôi biết nếu chỉ là cái trụ thì không đáng cho anh ta nhìn kỹ đến thế.

“Đồ ranh con,” tôi lầm bầm, thầm lặng mắng Drake, nhưng tôi cũng có tính trẻ con. Tôi nhắm mục tiêu và bắn thêm một lần nữa.

“Bắn đi”, Ted hét to một cách sung sướng. “Thấy không, hãy nhắm ngay con lừa đó”.

Chính điều này thu hút sự chú ý của Drake, bất thành linh, hắn ta quay phắt lại, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cặp mắt nào sắc lạnh như thế.

Drake đang chăm chăm nhìn chúng tôi.

“Lại đây nào,” tôi thầm nghĩ chẳng biết Drake có tiến lại hay không, to chuyện rồi. “Đúng rồi, lại đây Drake. Mày muốn đánh nhau hả? Tao có nhiều nước xốt cà chua nữa dành cho mày đây.”

Nhưng tiếp theo chẳng có gì xảy ra. Thay vào đó, hắn ta biến mất.

Ý tôi không phải hắn ta quay lại và rời khỏi câu lạc bộ ngay, mà tôi muốn nói y đứng đó một lúc rồi...biến mất. Lila thì đang khiêu vũ một mình.

“Đây này,” tôi vừa nói vừa dứt khẩu súng cà chua vào tay Ted.

“Cái gì...?” Ted lướt đi trên sàn nhảy. “Hắn ta đâu rồi?”

“Lo mà giữ lấy Lila,” tôi hét lên với Ted.

Ted có nói thêm mấy lời gì đó nhưng không ai để ý. Tiếng nhạc quá ồn, vả lại cũng không

ai rảnh đầu mà chú ý. Có nghĩa là nếu thiên hạ không để ý chúng tôi bắn nước cốt cà chua vào người Drake, kẻ mà sau đó biến mất, thì họ cũng chẳng thèm để ý đến những lời nói của Ted.

Tôi đi đến cái trụ nhà và nhìn xuống.

Cô ta vẫn ở đó, thở hổn hển như vừa mới chạy ma-ra-tông hay làm một việc gì đó tương tự. Cô giữ chặt khẩu súng giấu trong ngực mình giống như đứa trẻ đang giấu đồ chơi, mặt trắng bệch.

“Chào em,” tôi nói một cách nhẹ nhàng. Tôi không muốn làm cô gái hoảng hốt.

Nhưng cô nàng thực sự giật nảy mình khi nghe tiếng tôi, cô ta nhìn tôi với đôi mắt sợ sệt.

“Hãy bình tĩnh đi,” tôi nói. “Hắn đi rồi.”

“Hắn đi rồi ư?” Lúc này cô ta mới hoàn hồn trở lại và nhận ra tôi.

“Hắn vừa mới đi,” Tôi nhún vai và nói tiếp: “Tôi thấy hắn đang nhìn em. Vì thế tôi đã bắn hắn.”

“Sao?”

Lập tức sự sợ hãi tan biến ngay, thay vào đó là cơn giận dữ. Mary nổi điên lên.

“Trời ơi Adam,” cô ta la lên. “Anh có mất trí không? Anh có biết gã kia là ai không?”

“Biết chứ.” Tôi nói. Thật sự Mary trông dễ thương hơn khi nổi điên. Tôi chưa bao giờ thấy cô nàng trong trạng thái này. “Lila đã có người mới rồi, gã đó đã bỏ cuộc, em có thấy hắn thở hổn hển không?”

Mary chỉ lắc đầu.

“Em đang làm gì ở đây vậy?”

“Cũng giống như anh thôi,” vừa nói Mary vừa nhìn vào khẩu súng. “Anh lấy đâu ra khẩu súng đó? Anh có biết ở Manhattan điều này là vi phạm pháp luật không?”

Tôi im lặng nhượng bộ một lúc.

“Nhưng đó chỉ là nước sốt cà chua. Còn em? Em có thể gây ra án mạng.”

“Đó là chuyện của tôi.”

Giọng cô ta có vẻ như chứa đựng quá nhiều hận thù trong đó.

Drake là người yêu cũ của cô ấy.

Đúng là số phận. Tôi ủng hộ Mary. Cô ấy rất thông minh và học giỏi. Tuy chơi thân với Lila nhưng Mary biết cách chứng minh với mọi người rằng cô ta không giống như bạn mình. Lila đã từng bị tai tiếng khắp trường khi tấm ảnh cô nàng và Ted chụp chung trong phòng tắm bị phát tán.

Những điều cô ấy làm không có gì sai, nếu có ai đó hỏi tôi cũng trả lời như thế. Nhưng tôi vẫn có một chút buồn và thất vọng, một người như Mary đáng ra phải được vui vẻ sánh đôi với Sebastian Drake.

Đến bây giờ tôi mới nhận ra chị Veronica đã nhận xét đúng về mình, kiến thức của tôi về các cô gái còn quá ít.

Mary

Tôi không thể tin được cái điều này. Ý tôi muốn nói tôi không thể tin được tôi đang đứng nói chuyện với Adam Blum trong hoàn cảnh trớ trêu này. Anh ta là người ngồi cạnh tôi trong lớp. Teddy Hancock là bạn thân nhất của anh ta.

Tôi đã chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình nhưng cuối cùng lại cất khẩu súng vào giỏ. Không biết sau này ra sao, nhưng tối nay vậy là không có việc gì xảy ra.

Nhưng dù sao tôi cũng phải cảm ơn Adam. Nếu không phải là anh ta, thì tôi không phải mất thời gian đứng đây tìm cách giải thích một cách khó khăn như thế này.

Adam đang buồn bã nhìn tôi. Thật thú vị là tôi chưa bao giờ để ý đến nhân dáng anh chàng trước đây. Anh ta không phải là Sebastian Drake. Tóc Adam đen sẫm như tóc của tôi, mắt cũng đen, không xanh biếc như nước biển.

Nhưng anh ta trông khỏe mạnh với bờ vai rộng của người thường xuyên bơi lội. Còn chiều cao thì miễn bàn, mỗi lần nhìn anh ta tôi phải ngước cổ lên, thực ra là tôi cũng có chiều cao hơi khiêm tốn. Tóm lại Adam trông khá điển trai và khá nhiều cô gái xung quanh cũng đang để mắt đến.

Đôi mắt Adam nhìn tôi lúc này có vẻ gì đó không bình thường.

Anh ta muốn có sự thỏa thuận với tôi về việc này, và nhú mày với vẻ nghi ngờ “Tôi biết tại sao Ted không thích Drake. Hắn ta đã cướp đi bạn gái của Ted. Còn em?”

“Đó là chuyện riêng của tôi,” tôi đáp, muốn kết thúc nhanh chuyện này cho rồi. Mẹ mà biết thì sẽ giết tôi mất.

Nói cách khác, có lẽ Adam đã cứu cuộc đời tôi. Nếu Drake biết tôi điên rồ thế này, hắn ta sẽ moi ruột tôi ra ngay giữa đám đông mà không cần phải đắn đo suy tính.

Tôi đã mắc nợ Adam.

“Làm sao em vào đây được?” Adam không ngừng thắc mắc. “Đừng nói em tự đi qua được máy dò tìm kim loại với cái vật đó trong người.”

“Dĩ nhiên là không thể rồi,” tôi trả lời. “Tôi đã đi xuống từ cửa sổ trần nhà.”

“Trên mái nhà hả?”

Tôi chỉ cho anh ta, “Cửa sổ trần nhà ở trên đó”, và giả lơ bằng cách bước tới chỗ Ted và Lila đang khiêu vũ.

“Anh còn non nớt lắm,” Lila thản nhiên nói với Ted. Cô ta đã bị Drake bỏ bùa mê rồi. “Em vẫn còn hy vọng có một tương lai tốt đẹp sao?” “Sao chứ!” “Em chưa bao giờ biết một tí gì về gã này, Lila à.” Ted vừa nói vừa thọc tay vô túi quần. Trông anh ta có vẻ gì đó hơi ngượng ngùng nhưng cũng khá tự tin. “Anh cũng có thể dẫn em vào khu Swing này nếu em muốn, tại sao em không nói với anh? Em biết cậu của anh, ông Vinnie đang làm ở đây mà.”

“Vấn đề không phải về câu lạc bộ này, ý em muốn nói về Drake mà, anh ta là một người hoàn mỹ,” Lila nói vẻ mơ màng.

Tôi phải cố kìm nén cơn nôn ọe khi nghe câu nói này.

“Không ai hoàn thiện cả, Lila à,” Ted nói, “nếu cho anh cơ hội anh cũng sẽ làm được.”

“Sebastian là người hoàn mỹ,” Lila vẫn cương quyết ca tụng, đôi mắt cô dõi về hướng bóng đèn lấp lánh ở cánh cửa thoát hiểm. “Anh ta trông thật hấp dẫn điển trai, lại thông minh... đàng hoàng và lịch lãm nữa.”

“Lila,” tôi cắt ngang lời cô ta, “Ted nói đúng. Bạn không biết gì về người đàn ông đó. Bởi vì nếu bạn biết, bạn đã không nói nhảm lên như vậy.”

“Nhưng anh ta là người đàng hoàng mà,” Lila khẳng định, mắt vẫn ngược nhìn ánh đèn lung linh. “Chính bạn không biết gì thì có.”

Gần như không tự chủ được, tôi đã túm lấy vai Lila giật mạnh, nhưng không ăn thua gì vì cô ta cao và nặng hơn tôi. Nhưng điều đó không thành vấn đề, tôi điên tiết lên, “Hắn ta đã nói với mày như thế đúng không?” Tôi la lên, “Lila, thần tượng của mày hả, đồ ngu, đồ đần độn.”

Adam cố gắng gỡ bàn tay tôi đang bấu chặt vai của Lila. “Bình tĩnh nào”.

Nhưng Lila đã tự mình vùng ra khỏi bàn tay đang túm chặt của tôi một cách đặc thắng. “Đúng thế,” cô ta khóc nhưng vẫn cao giọng, vênh váo. “Anh ta đối với tao như thế, anh ta cũng cảnh báo tao cẩn thận với những người như mày, Mary. Mày không hiểu gì hết. Anh ta quý phái oai phong như một ông vua vậy.”

“Trời ơi!” Tôi chỉ muốn đâm vào mặt nó. Adam đang giữ chặt tay tôi, như thể anh ta hiểu được tôi định làm điều gì. “Lila, mày đã đi chơi với hắn ta phải không?”

“Dĩ nhiên thế rồi,” Lila đáp lại trong tiếng sù sùi. “Tao không giống như mày, Mary, tao hiểu biết mọi chuyện, tao không có thành kiến gì với Drake, với sự tử tế đàng hoàng của anh ta cả.”

“Đàng hoàng hả? Tử tế hả?” Nếu không phải vì Adam đang giữ chặt tôi và thì thầm “thôi nào, bình tĩnh lại đi” thì tôi đã đập cho cô ta một trận nên thân rồi. “Một người như hắn ta mà cho là đàng hoàng, tử tế hả? Tội mày ăn cái gì, uống cái gì để sống?”

Lila vẫn thái độ khinh khỉnh. “Đúng thế, anh ta là người đàng hoàng, tao nghĩ mày quá quan tâm những chuyện không đâu rồi. Anh ta uống máu mà anh ta mua ở trung tâm huyết

học. Anh ta chẳng giết ai cả.”

“Ồ! Lila.” Tôi không thể tin được những điều mình vừa nghe, những lời lẽ đó lại được thốt ra từ Lila nữa chứ.

“Khoan đã.” Bàn tay của Adam không còn xiết chặt nữa, bây giờ tôi có thể dễ dàng làm điều mình muốn – đó là tát Lila một cái cho hả giận, nhưng tôi chẳng còn thiết tha gì, chỉ thấy phần nộ. “Chuyện gì đang diễn ra ở đây thế này?” Adam sững sốt. “Em nói ai uống máu? Em đang muốn nói đến Drake phải không?”

“Đúng thế, chính hấn,” tôi đáp lại cụt ngủn.

Adam tròn tròn mắt nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, trong lúc gã bạn của anh ta, Ted đang huýt sao.

“Gã đó hả?” Ted nói. “Tôi biết gã có điều gì đó bất thường mà tôi không ưa.”

“Thôi đi!” Lila khóc. “Các người! Các người có biết mình quá mù quáng không? Đúng thế, Sebastian là một ma cà rồng, nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh ta không có quyền để tồn tại.”

“Đúng, cứ nghĩ hấn ta đi chung với con người, và đang nuôi dưỡng những cô gái ngây thơ như bạn để chờ cơ hội, lẽ ra hấn ta không được tồn tại.” Tôi nói.

“Khoan đã, đợi một lát.” Adam vẫn còn chưa hết ngờ vực. “Ma cà rồng? Không thể tin được, không thể có chuyện ma quỷ ở đây.”

“Trời!” Lila quay phắt lại đối diện với Ted và giậm chân. “Anh còn tệ hơn cả bọn họ.”

“Lila,” tôi nói và không thèm để ý đến Adam. “Bạn không được gặp lại hấn ta nữa.”

“Anh ta không làm gì sai cả.” Lila vẫn khẳng khẳng. “Anh ta chưa bao giờ cắn tôi, mặc dù có lần tôi đã yêu cầu anh ta làm thế, nhưng anh ta không làm bởi vì anh ta yêu tôi thật lòng.”

“Trời ơi!” Tôi phần nộ. “Chẳng qua hấn ta đang chờ cơ hội thôi, những người khác cũng nói như vậy mà. Hấn ta chẳng hề yêu bạn gì hết. Chẳng qua hấn giống như một con ve đang sống ký sinh trên thân thể một con chó vậy thôi.”

“Anh yêu em, Lila.” Ted bây giờ mới lên tiếng bằng giọng run run. “Anh không phải là ma cà rồng.”

“Anh không hiểu gì hết.” Lila nói. “Anh ta không phải là một con ve, Mary à. Sebastian yêu tôi thật sự, vì thế anh ta sẽ không hại tôi. Tôi biết tôi có thể làm anh ta thay đổi. Bởi vì anh ta muốn cùng chung sống với tôi mãi mãi, cũng như tôi muốn sống với anh ta vậy. Và chỉ sau đêm mai thôi, chúng tôi sẽ có nhau suốt đời.”

“Đêm mai là sao?” Adam há hốc miệng.

“Buổi khiêu vũ,” tôi trả lời lạnh lùng.

“Đúng thế,” Lila nói qua loa. “Sebastian sẽ khiêu vũ với tôi, Chỉ một vết cắn thôi, tôi sẽ có

một cuộc sống bất tử.Ồ! Nghĩ đến đó tuyệt vời làm sao. Bạn không muốn sống bất tử hả?”

“Không phải bằng cách đó,” tôi đáp lại. Tôi buồn thật lòng. Buồn vì Lila, buồn vì số phận những cô gái khác đã và sẽ vướng phải như Lila. Và cũng sẽ đến lượt cô ấy thôi, nếu tôi không làm điều gì đó để ngăn chặn việc này.

“Hắn ta sẽ gặp bạn ở buổi khiêu vũ sao?” Tôi buột miệng phải hỏi như thế mặc dù tôi biết rất khó để thốt ra thành lời.

“Đúng thế,” Lila nói với vẻ hí hửng, vẻ mặt giống hết lúc trưa nay. “Anh ta sẽ không bao giờ hại tôi, tôi chỉ cần một động tác phơ bày cái cổ dưới ánh sáng bạc cả ánh trăng thôi.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ ngăn chặn việc này.” Ted lẩm bẩm.

“Không, không phải anh,” tôi nói. “Bây giờ anh có nhiệm vụ đưa Lila về nhà.” Tôi đã bỏ vào trong giỏ của tôi hai chai nước thánh và kéo ra một cây thánh giá với hình Chúa Giêsu trên đó, sau đó đưa cho anh ta. “Nếu Drake xuất hiện, hãy tạt nước này vào người hắn ta, nhưng tôi nghĩ y không xuất hiện đâu. Sau đó rảy lên người Lila rồi mới về nhà nhé.”

Ted cúi xuống nhìn những thứ tôi đưa “Chúng ta không làm gì sao? Vẫn để hắn giết hại cô ta sao?”

“Chúng ta sẽ không làm gì hết,” tôi nói. “Anh về đi, việc này cứ để cho tôi. Tôi biết phải làm gì. Anh hãy đảm bảo đưa Lila về nhà an toàn. Cô ta phải yên ổn cho đến buổi khiêu vũ tối mai.” Tôi nhìn sang Lila và hỏi: “Bạn đã không mời anh ta về nhà đấy chứ?”

“Còn chất vấn gì nữa không?” Cô ta vừa đáp vừa hất đầu. “Thật y như bố tôi, ông ta sẽ không để yên nếu phát hiện ai đó trong phòng tôi.”

“Xem kìa, anh cũng về đi, Adam.” Tôi quay sang Adam.

Ted nắm tay Lila và đưa cô ấy về.

Nhưng Adam vẫn còn đứng đó, tay anh ta vẫn để yên trong túi.

“Ừm, em có thể làm gì cho anh đây?” Tôi dụ giọng.

“Có.” Anh ta trả lời một cách thông thả. “Em có thể kể hết cho anh biết mọi việc được không? Anh muốn biết tất cả, anh muốn biết sự thật, em kể đi.”

Adam

Tôi đã trải qua buổi tối của mình cùng với Mary khi đi về căn hộ của cô ấy.

Đúng, chính xác là tôi theo Mary về nhà cô, cùng đi ngang qua ông bảo vệ đang ngủ gật, người đã không để ý tới việc Mary có mang khẩu súng crossbow, sau đó chúng tôi lên thang máy đến căn hộ của Mary. Nơi này được trang hoàng theo kiểu cổ xưa khoảng giữa thế kỷ

mười chín. Đồ đạc trong nhà bài trí nhỏ gọn giống như cảnh trong phim thần thoại mà mẹ tôi thường xem tivi, với những cô gái đặc biệt có tên là Violet hoặc Hortense hay đại khái gì đó.

Sách vương vãi khắp nơi nhưng không có sách bìa mềm, chỉ có sách dày, to và nặng với tựa đề “Nghiên cứu ma quỷ ở Hy Lạp thế kỷ mười bảy” hay “Hướng dẫn cách gọi hồn.” Tôi nhìn xung quanh không thấy cái LCD nào, cũng không có một cái tivi bình thường.

“Bố mẹ em là giáo sư hay làm việc gì đó tương tự đúng không?” Tôi hỏi Mary, lúc đó cô đang để khẩu crossbow xuống và nhìn về hướng nhà bếp. Cô mở tủ lạnh lấy hai lon nước ngọt Coca – Cola rồi đưa tôi một lon.

“Một việc gì đó tương tự như thế,” Mary âm ừ. Và không cần giải thích gì nhiều, tôi nghĩ mình cũng hiểu được ít nhiều khi quan sát nơi này.

Tôi sẽ không về cho đến khi biết toàn bộ sự thật. Hay nói cách khác tôi không muốn nghĩ về Drake như lời Mary đã nói, chẳng lẽ hẳn ta là một con quỷ hút máu người?

“Lại đây,” Mary nói. Tôi đi theo cô ta bởi vì muốn tìm hiểu mọi thứ. Tôi cũng không biết mình đang làm gì ở đây nữa. Tôi không tin vào ma quỷ. Tôi chỉ nghĩ Mary liên quan gì đó đến chuyện gọi hồn mà tôi đã từng xem trên phim thôi.

“Thế anh có thể giải thích được việc biến mất trong không khí của gã tại sàn nhảy không?” Câu hỏi của Mary làm tôi phát cáu. Ừ mà sao hẳn ta làm được việc đó nhỉ?

Đúng là có hàng tá câu hỏi tương tự mà tôi không tìm được câu trả lời. Cuộc sống đầy rẫy những chuyện kỳ lạ, bố tôi đã từng nói như thế, nhiều chuyện cũng bị chôn vùi vĩnh viễn trong bức màn bí ẩn đó.

Mary dẫn tôi đến phòng trước, nơi có cánh cửa đang khép hờ với anh đèn hắt ra. Cô gõ nhẹ cửa và nói: “Bố, chúng con đã về.”

Tôi theo Mary vào một căn phòng kỳ lạ nhất mà mình từng chứng kiến. Ít ra cũng kỳ lạ nhất trong ngôi nhà này.

Đó là phòng thí nghiệm, những ống lọ nhỏ bằng thủy tinh, những cái cốc vại be bé dùng để làm thí nghiệm la liệt khắp phòng. Bên cạnh là vật chứa sạch sẽ khác dùng để pha chế và căn phòng cũng đầy khói. Ông cụ ngược lên nhìn Mary và mỉm cười khi con gái bước vào phòng, sau đó nhìn tôi với vẻ tò mò.

“Chào con gái,” ông ta nói. “Bố thấy con dẫn bạn về nhà. Bố rất vui. Gần đây bố thấy con cứ thui thủi một mình, con yêu quý ạ.”

“Bố, đây là Adam, anh ấy ngồi cạnh con trong lớp, chúng con về phòng làm bài tập đây bố.” Mary nói.

“Tốt.” Hình như ông ta không nghĩ gì về việc một người ở độ tuổi như tôi làm bài tập chung với cô con gái trong phòng riêng lúc hai giờ sáng. Ông còn căn dặn: “Nhớ đừng cố học

một quá, các con.”

“Chúng con biết rồi, thưa bố,” Mary nói. “Mình đi thôi, Adam”

“Chúc bác ngủ ngon.” Tôi nói với bố Mary, ông nhìn tôi tươi cười, sau đó quay lại với cái ống nghiệm đầy khói.

Mary dẫn tôi xuống dưới nhà, lần này cô đưa tôi vào phòng riêng. Phòng ngủ của một cô gái nhưng trông rất giản đơn, một cái giường, một cái tủ và một cái bàn. Không giống như phòng của Veronica, mọi thứ vương vãi lung tung, trừ cái laptop và cái máy nghe nhạc MP3. Tôi liếc nhanh sang list nhạc của Mary khi cô đang bận làm gì đó. Hầu như toàn nhạc rock, một số R&B, một số ít còn lại nhạc rap. “Bố em đang làm gì với mấy thứ đó vậy?”

“Đang tìm cách để đối phó,” Mary trả lời từ góc phòng, giọng nghèn nghẹt nghe không rõ.

Tôi đi ngang qua tấm thảm hoa hòe trước giường cô, có một khung hình đặt trên bàn đầu giường. Một phụ nữ xinh đẹp, đang nheo mắt vì ánh nắng chói chang và mỉm cười. Mẹ của Mary? Tôi đoán chừng, không chắc lắm.

“Để đối phó với cái gì?” Tôi hỏi lại, vừa nhặt tấm hình lên để xem kỹ hơn.

“Đối phó với ma cà rồng.” Mary nói. Tôi hơi bất ngờ. Cô từ góc phòng đi ra, trên tay cầm một cái áo đầm dài màu đỏ. Nó được gói gém cẩn thận trong một bao nhựa sạch.

“Anh không thích nói đi nói lại điều này Mary à. Không có chuyện ma quỷ gì hết, cũng không có ma cà rồng, hay bất cứ cái gì tương tự như thế.”

“Sao?” Mary khựng lại.

“Ma cà rồng chỉ là sản phẩm do hần ta tạo ra.”

Mary cười khinh khỉnh vẻ chế nhạo nhưng tôi không thèm để ý, bởi lẽ cô ta vẫn thường làm như thế với tôi.

“Chính gã đó đã sáng tác ra Dracula, đúng không?”

“Bram Stoker không tạo ra ma cà rồng,” Mary nói với vẻ nghiêm túc, nụ cười của cô tan biến đâu mất.

“Ông ta cũng không tạo ra Dracula. Nhân vật này vốn vẫn tồn tại trong thực tế.”

“Giống như gã kia đã hút máu và biến thành con dơi bay đi chứ gì?” Tôi châm chọc.

“Ma cà rồng vẫn tồn tại, Adam,” Mary nói một cách điềm tĩnh. Tôi thích cô ấy gọi tên tôi, đến nỗi không để ý đến việc cô ta đang nhìn chăm chăm vào tấm ảnh mà tôi đang cầm trên tay. “Và đó là nạn nhân của chúng”.

Tôi chú ý đến cái nhìn của cô, và gần như muốn đánh rơi tấm ảnh.

“Mary,” tôi lắp bắp, “Mẹ... mẹ của em? Bà ấy...?”

“Bà ấy vẫn còn sống,” Mary nói, vừa cầm cái áo đầm đỏ được gói trong túi nhựa sạch ném lên giường. “Nếu anh có thể gọi đó là sống,” cô thêm vào, hầu như chỉ thì thầm với mình.

“Mary...,” tôi run giọng. Tôi không thể tin, tôi chưa tin được chuyện này. Nhưng có một cái gì đó thể hiện trên khuôn mặt cô ấy cho biết rằng cô không hề nói dối. Và cũng có điều gì đó rất kinh hoàng khiến tôi nắm chặt tay Mary.

“Bố em không như thế trước đây,” Mary nói nhưng không nhìn tôi. “Trước đây khi còn mẹ em ở đây bố rất khác. Ông nghĩ rằng mình có thể tìm ra một chất gì đó để đối phó với chuyện này.” Cô ngồi bệt xuống giường bên cạnh chiếc áo đầm. “Ông không muốn tin rằng chỉ có một cách làm bà quay trở lại kiếp người bình thường, đó là giết con ma cà rồng kia. kẻ đã biến mẹ em cũng thành như thế.”

“Drake phải không?” tôi hỏi, và cũng ngồi xuống cạnh Mary.

“Không phải,” cô lắc đầu. “Là bố của hắc ta. Dòng họ Dracular. Hắc ta nghĩ đặt tên con trai hắc ta là Drake nghe có vẻ ít kiêu căng và cũng mới lạ hơn.”

“Vì thế... những gì em đang cố gắng làm đó là giết con trai của Dracular, nhưng nếu bố của hắc ta nhúng tay vào...” Thật tình tôi không muốn thốt ra điều này chút nào.

Mary nhún vai, “Nếu không có hắc ta đứng đằng sau thì đơn giản rồi, thật ra em không biết phải làm gì đây.”

“Có nguy hiểm quá không?” tôi hỏi. Tôi không thể tin được rằng mình đang ngồi đây nói về một đề tài như thế này. Và tôi càng không thể tin được mình đang ngồi trong phòng ngủ của Mary.

Mary nhìn xuống tấm hình đang đặt giữa hai chúng tôi. “Khi hắc ta chết thì mẹ em sẽ được tự do.”

Và bố của Mary sẽ không phải lo lắng về việc tìm ra cách đối phó với ma cà rồng nữa. Tôi thầm nghĩ.

“Thế tại sao tối nay Drake không làm hại Lila ở câu lạc bộ?” Tôi hỏi. Điều này cứ làm tôi thắc mắc mãi.

“Bởi vì hắc ta thích đùa giỡn với con mồi của mình,” Mary trả lời một cách dửng dưng. “Giống như bố hắc ta vậy.”

Tôi rùng mình, thật ngoài sức tưởng tượng. Thật choáng váng khi nghĩ rằng Lila là con mồi của quỷ.

“Em không lo lắng sao?” Tôi hỏi với hy vọng sẽ thay đổi được đề tài của câu chuyện, “Biết đâu Lila sẽ không hò hẹn với Drake ở buổi khiêu vũ của chúng ta nữa.”

Tôi nhấn mạnh từ “chúng ta” và không dùng từ “em” bởi vì tôi không muốn để mình Mary đối phó với hắc ta.

“Anh đang đùa với em hả?” Mary hỏi, dường như cô ấy không để ý gì đến từ “chúng ta” mà tôi vừa nói. “Em hy vọng cô ta sẽ rủ hắc ta đến. Đó là cách hay nhất để hắc ta xuất hiện, và chắc

chấn hấn cũng muốn như thế.”

Tôi liếc nhìn cô ấy. “Tại sao hấn muốn làm như thế?”

“Bởi vì giết được con gái của pháp sư sẽ làm tăng sức mạnh của hấn.”

Tôi chớp mắt, “Sức mạnh?”

“Anh biết đó,” Mary vừa nói vừa hất mái tóc cột kiểu đuôi ngựa của mình. “Điều này sẽ tạo nên được một thế lực thu phục được những người khác.”

Lạy Chúa, đó là điều kỳ lạ nhất mà tôi nghe được trong buổi tối hôm nay. “Bọn họ gọi bố em là pháp sư sao?” Thật khó khăn để hình dung cảnh bố của Mary sử dụng khẩu crossbow chuyên nghiệp.

“Không phải,” Mary nói nhưng không cười. “Mà là mẹ của em. Ít ra bà ấy cũng đã từng trị được chúng, không chỉ là bọn ma cà rồng, mà còn tất cả những loại khác, nào là ma rừng, ma sói, ma troi, phù thủy, thần linh, người khổng lồ, yêu tinh... đại loại như thế.”

“Đủ loại yêu tinh?” Tôi hỏi lại mà không hề tin chút nào.

Nhưng Mary nhún vai. “Với cái ác và xấu xa, bà sẽ ra tay. Bà luôn có một món quà cho...” Mary nói một cách nhỏ nhẹ. Tôi hy vọng cô ta không thừa hưởng món quà đó.

Tôi ngồi chết lặng. Phải thừa nhận là những điều vừa nghe được trong hai tiếng qua làm tôi bị đảo lộn. Nào là khẩu súng crossbow, ma cà rồng, rồi pháp sư... Trên thế giới này có yêu ma sao? Tôi muốn biết những điều đó rõ hơn. Mà không, thật ra tôi ước là mình đừng biết gì. Có tiếng gì đó cứ kêu ong ong trong đầu tôi.

Mary nhìn tôi chăm chăm: “Vây bây giờ anh có tin em không?”

“Anh tin em,” tôi trả lời. Thật ra không tin cũng không được.

“Vây là tốt rồi,” cô nói. “Tốt hơn anh đừng kể chuyện này với bất kỳ ai. Bây giờ, nếu anh không phiền, em cần chuẩn bị để sẵn sàng đối phó.”

“Tuyệt! Bây giờ anh phải làm gì đây?”

Vẻ mặt Mary gọn một chút gì đó âu lo. “Adam,” có một cái gì đó rất dịu dàng khi cô gọi tên tôi, nó thôi thúc tôi muốn choàng tay ôm lấy người thiếu nữ trước mặt. “Em cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Em rất cần sự giúp đỡ đó. Nhưng có lẽ sẽ hơi mạo hiểm. Nếu em giết Drake...”

“Phải, rất là nguy hiểm...” tôi nói thêm.

“Bố của hấn ta sẽ tìm cách để trả thù. Không nay thì mai thôi. Nếu hấn ta thực hiện ý đồ thì sẽ rất khủng khiếp, một cơn ác mộng, nó sẽ là...”

“... thảm kịch” tôi nói tiếp. Khi nói lời này tôi có cảm giác gì đó ớn lạnh ở xương sống.

“Đúng thế.”

“Đừng lo nghĩ gì hết,” Tôi nói.

“Adam.” Mary lắc đầu. “Anh không hiểu hết đâu, em không thể bảo vệ cho anh được. Em cũng

không muốn chuyện gì xảy ra với anh. Anh khác với em, bởi vì, chỉ bởi vì em là con gái của bà thôi.”

Tôi cắt ngang lời cô, “Bây giờ hãy nói cho anh biết ngày mai mấy giờ anh đến đón em.”

Mary nhìn tôi. “Sao?”

“Anh không thể để em đến buổi khiêu vũ một mình được.”

Thật sự tôi cũng có chút cảm giác gì đó rờn rợn khi nói như vậy. Mary tính mở miệng phản đối nhưng rồi cô chỉ ngần ngừ nhìn tôi và lên tiếng: “Ừm, được rồi”, và thêm vào: “Không chừng đó cũng là đám tang của anh.”

Cô ấy có thể đúng đấy chứ.

Bây giờ tôi nhận ra mình và Mary đã chung chiến hào trong cuộc chiến đấu quyết liệt sắp tới rồi.

Mary

Tôi biết hẳn ta đang ở đây, đúng như dự đoán. Hẳn bình thân đi ngang qua sàn nhảy tiến gần đến chỗ tôi, tay cầm hai ly màu đỏ giống như máu. Khi đến chỗ tôi, hẳn đưa một ly rồi nói: “Đừng lo, không có đình nhọn đâu, tôi kiểm tra rồi.”

Tôi không trả lời, uống một hơi, thầm cảm ơn ly rượu đúng lúc vì tôi đang khát, nhưng thức uống này có vẻ hơi ngọt.

Tôi biết tôi đang mắc sai lầm khi để Adam tham gia việc này, đôi chút ái ngại nữa. Tôi cũng không biết đó là cái gì cụ thể. Có lẽ do trước đây tôi không để ý gì đến anh ta ở trường. Adam đã cứu tôi ở câu lạc bộ khi tôi mất bình tĩnh, đã bắn vào người Sebastian Drake – dòng họ ma quỷ - bằng một khẩu súng nước chứa đầy nước sốt cà chua.

Hình như anh ấy cũng có ấn tượng tốt và tôn trọng công việc của bố tôi, đã thân mật gọi bố tôi bằng “bác”. Hoặc cách mà anh ấy cầm tấm ảnh của mẹ tôi lên xem, đặc biệt quan tâm khi nghe tôi kể sự thật về bà.

Adam cũng làm tôi thấy xúc động khi đến đón tôi lúc tám giờ kém mười lăm tối nay, khá đẹp trai với cái áo smocking, hoa hồng đỏ cài ở ngực. Cách đây hai mươi bốn tiếng, anh ấy vẫn chưa biết mình sẽ đi khiêu vũ với tôi.

Bố tôi cũng hài lòng, ông bấm nhanh một pô ảnh và nói: “Bố sẽ đưa mẹ con xem khi bà ấy khỏe lại”. Rồi ông cố nhét cho bằng được tờ giấy hai mươi đôla vào tay Adam và không quên dặn: “Nhớ mua kem cho Mary sau buổi khiêu vũ.”

Bố thật tâm lý, tôi càng yêu quý ông hơn mặc dù lúc nào bố cũng vui đầu trong phòng thí

nghiêm.

Tôi cũng biết mình đã phạm một sai lầm khi không để Adam ở nhà. Đây không phải là công việc của một kẻ nghiệp dư.

Phòng khiêu vũ Saint Eligus Prep nằm ở tầng 4 tuyệt đẹp, vừa an ninh vừa có khung cảnh lãng mạn thoáng đãng. Tôi thở gấp khi khoác tay Adam bước vào. Anh đã dặn tôi làm như thế để trông giống như một đôi tình nhân nếu Drake có nhìn thấy.

Tôi quan sát chung quanh, hy vọng tất cả những cái nơ hình hoa hồng và mớ rèm vải xinh xắn này không dễ dàng bị cháy. Xác của Drake sẽ bốc lửa sau khi tôi đâm hẳn vào ngực, và tôi không thích nhìn thấy những thứ này cháy cùng!

Adam hỏi khi chúng tôi đang đứng ở quầy rượu, uống từng ngụm và theo dõi. “Bây giờ phải thế nào? Sao anh không thấy khẩu crossbow của em?”

Tôi chỉ cho Adam nơi tôi giấu nó ở bắp vế, gần chỗ đường xẻ chân váy, nó được ghì chặt bằng một sợi dây bao súng ngắn của mẹ tôi để lại. Sẽ không ai nhìn thất nó.

“Tốt rồi,” Adam nói sau khi dừng uống một ngụm rượu.

Hình như Adam không chỉ nhìn thấy khẩu súng thôi, và tôi vội vàng kéo cái váy lại.

Giờ thì Adam không phản đối việc để bạn gái của người bạn thân làm con mồi dẫn dụ gã ma cà rồng đẹp trai kia. Đối với Adam Blum tôi chỉ là một người bạn mới, nhưng chắc chắn anh ấy thích tôi. Tiếc là chỉ còn mười phút nữa để tồn tại, để sống thôi, nếu không giải quyết tận gốc mọi thứ sẽ rất khủng khiếp.

Có một đôi đang khiêu vũ trước mặt tôi rất tình tứ khiến tôi ngượng đỏ cả mặt. Cô Gregory, giảng viên lịch sử là người thường kèm sát đám nữ sinh. Cô là người nghiêm khắc và khó tính, luôn biết cách cai quản và dập tắt mọi sự nổi loạn.

“Tốt nhất là anh hãy làm sao cho Lila bị phân tâm”, tôi nói, và ngoảnh mặt đi để khuôn mặt đang đỏ bừng như màu áo. Chúng tôi không muốn Lila cản trở việc này.

“Đó là lý do mà anh lôi kéo Ted đến đây, hẳn sẽ nhận lãnh nhiệm vụ đó,” Adam nói, vừa gật đầu với Teddy Hancock. Anh ta đang ngồi uể oải ở cái bàn gần đó, nhìn ra sàn khiêu vũ với tâm trạng chán nản. Anh chàng đang đợi Lila đến, dù chỉ đợi thôi.

“Em không muốn anh lúc nào cũng đi bên cạnh em,” tôi nói với Adam.

“Anh nghe em nói câu này đến chín triệu lần rồi,” Adam thì thầm vào tai tôi. “Anh biết em có thể tự bảo vệ mình mà, Mary.”

Tôi hơi khó chịu với Adam. Thực tâm tôi không muốn anh đến đây chỉ là do anh thích. Hôm nay không phải đến để vui chơi. Mục đích là trừ khử ác ma, anh ấy đã biết việc này ngay từ đầu. Chính Adam đã thay đổi quy tắc, không phải tôi. Tôi có nhiệm vụ phải hoàn thành, tôi là con gái của pháp sư, tôi phải....

“Khiêu vũ với anh chứ?” Adam làm tôi giật mình.

“Ồ!” tôi thoáng ngạc nhiên. “Em cũng thích lắm nhưng em còn phải...”

“Thế thì tuyệt.” Adam nói và lôi tôi ra sàn nhảy ngay.

Tôi không kịp phản đối vì bất ngờ. Tôi cũng không muốn dừng lại. Tôi thích cảm giác này, được trong vòng tay Adam, an toàn thoải mái, và ấm áp nữa. Tôi cảm thấy mình như một thiếu nữ bình thường, không phải là con gái của pháp sư, chỉ là tôi, là Mary thôi.

“Mary,” Adam gọi khẽ. Anh ấy cao hơn tôi nhiều, nên từng làn hơi thở của anh đều làm tôi có cảm giác như tóc mình bay lên. Điều này thật dễ chịu và thú vị.

Tôi bắt đầu mơ mộng rồi. Không thể tin được một anh chàng đẹp trai như vậy mà trước đây tôi không hề để ý. Nhưng có thể vì mọi thứ đều trôi tuột qua mắt tôi trước đây. Tôi đã từng nghĩ mình không có quyền yêu đương. Anh ấy có bao giờ để ý đến một cô gái như tôi không? Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc mình được khiêu vũ cùng một chàng trai như thế này.

“Em có sao không?” Anh ấy hỏi một cách băn khoăn, phải chăng vì cảm giác thấy tiếc cho tôi, vì có mẹ là người thuộc thế giới khác?

“Em không sao,” Tôi trả lời và mỉm cười với anh.

“Được rồi,” Adam dường như không được thoải mái lắm.

Lạy Chúa, chuyện gì đang diễn ra thế này? Rồi đây anh ấy sẽ không còn bên cạnh tôi nữa sao? Hôm nay có phải là một ngày đáng nhớ không? Có phải đây là ngày thanh bình nhất không? Không, tất cả sẽ phải đối diện với thực tế. Đây chỉ là một giấc mơ thôi. Lát nữa đây tôi sẽ tỉnh lại, và mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Tôi nhắm mắt lại vô vọng. Tôi không thể tin điều này. Tôi sẽ không bao giờ được ở bên cạnh anh nữa. Sẽ không bao giờ. Tôi vẫn là một người của thế giới phép thuật, hoặc tương tự như thế, trong suốt phần đời còn lại của cuộc đời tôi. Tại sao một người như Adam lại muốn đi với tôi đến nơi này? Tại sao anh ấy muốn đi với con gái của một pháp sư và một nhà khoa học không được bình thường? Hãy đối diện với sự thật thôi.

“Anh Adam này...”

“Có chuyện gì không em?” Hình như anh ấy đang tránh ánh mắt tôi. “Chỉ trừ phi em muốn làm, em biết đó...”

“Xin lỗi”. Một giọng trầm chợt ngắt ngang lời Adam và khung cảnh lặng mạn. “Tôi có thể mời cô điệu này không?”

Tôi nhắm mắt đầy thất vọng. Thật không thể tin được. Tôi sẽ không bao giờ có được một bạn trai. Mọi chuyện đã xảy ra thật nhanh: Một cuộc đối mặt giữa con cái của ma cà rồng và một nhà khoa học điên rồ...

“Anh nghe này,” tôi nói, xoay người lại để quan sát Sebastian Drake, đôi mắt xanh của hắn đang hướng về phía tôi. “Làm thế nào anh dám ra mặt...?”

Tôi không thể tiếp tục vì hắn đã nhìn tôi. Cái nhìn đầy ma lực. Đường như hắn tiếc nuối vì không phải là Adam để lướt cùng tôi trong điệu nhảy vậy.

Điều kế tiếp tôi biết là mình đã ở trong vòng tay của Sebastian Drake. Hắn nắm tay tôi một cách nhẹ nhàng và lịch sự, dìu tôi theo bước nhảy đến trước khung cửa nhìn ra một khu vườn tối với ánh trăng lung linh mờ ảo.

“Rất vui vì cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội ở cạnh nhau,” Sebastian nói với tôi bằng chất giọng mơn trớn, mềm mại như nhung. Chúng tôi như bỏ lại mọi thứ sau lưng mình. Adam, Lila.... đang nhìn tôi và hắn với đôi mắt ghen tị, cũng như Ted đang nhìn Lila tương tự thế. Những tấm rèm hình hoa hồng, đèn treo, thảm nhung, khu vườn trước mặt... như thể chỉ thuộc về thế giới của riêng tôi và Sebastian Drake.

Tâm trí tôi mờ mịt những suy nghĩ. Tôi nhớ trước đây tôi rất sợ và căm thù hắn ta. Không biết tại sao tôi lại ghét bỏ một người đẹp trai, ngọt ngào và lịch sự như Sebastian Drake nhỉ? Hắn chỉ muốn những điều tốt hơn cho tôi thôi mà?

Sebastian Drake nhẹ nhàng nâng bàn tay tôi để lên môi hắn, rủ rủ: “Tôi không đáng sợ lắm phải không? Tôi rất thích em. Tôi và em, chúng ta ai cũng có nỗi niềm riêng của mình, đúng không Mary? Sẵn đây, mẹ em gửi lời chúc phúc đến em.”

“Mẹ... mẹ của tôi?” Đầu tôi lúc này lùnh bùng rối rắm, giống như khu vườn tối om chúng tôi đang nhìn thấy vậy. Bởi vì trong lúc chập vạt để hình dung ra khuôn mặt mẹ, tôi vẫn không thể hiểu được tại sao Sebastian Drake lại biết bà.

“Đúng thế,” Sebastian trả lời, môi của hắn đang di chuyển dọc theo cánh tay tôi. Tôi cảm nhận miệng hắn như có lửa làm tay tôi bỏng rát. “Em biết không? Mẹ em rất nhớ em. Bà không hiểu tại sao em lại không gia nhập cũng bà. Hiện giờ bà rất vui... Bà không còn biết đến sự đau đớn của bệnh tật nữa... thậm chí cả sự già nua tuổi tác, và cũng không còn cô độc...” Hắn đang hôn dần lên bờ vai tôi, tôi cảm thấy ngộp thở. “Vẻ đẹp và tình yêu đang tỏa sáng quanh mẹ em, giống như em bây giờ vậy, Mary à.”

Môi hắn đang tiến gần cổ họng tôi, tôi có cảm giác lạnh xương sống. Bàn tay rắn chắc của hắn đang siết chặt eo tôi, hắn đang ôm tôi rất tự nhiên, cổ họng tôi phoi ngay ra trước mặt hắn.

“Mary,” hắn ghé miệng vào cổ tôi thì thào.

Lúc này tôi chợt thấy thanh bình, yên ả chưa từng có; đã lâu tôi chưa hề trở lại cảm giác này, kể từ lúc mẹ tôi ra đi. Tôi đang rơi vào trạng thái mơ màng, mắt nhắm nghiền lại...

Tiếp đó tôi có cảm giác một thứ gì đó ướt và lạnh chạm vào cổ mình.

“Ồ!” Tôi mở choàng mắt, chụp mạnh vào chỗ ướt rồi nhìn tay mình, có một chất ẩm ướt trơn trơn.

“Xin lỗi,” Adam gọi với từ chỗ anh đang đứng cách đó không xa. Bàn tay anh vươn dài, nòng

khẩu súng nước Berette 9mm chĩa ngay vào tôi. Tôi chột nhó ra.

Một giây sau, tôi thở hỗn hển vì có một đám khói đang bốc cháy phả thẳng vào mặt. Tôi ho rũ rượi và loạng choạng thoát ra khỏi vòng tay hắn, kẻ mà chỉ một giây trước đó đã mơn trớn âu yếm tôi, bây giờ ôm lấy bộ ngực đang cháy xì xèo của mình.

“Cái... cái... gì...? Sebastian thở hỗn hển, vừa lấy tay nện ngực mình nơi có đám lửa đang bùng phụt. “Cái gì thế này?” Hắn gào lên.

“Chỉ một ít nước thánh thôi,” Adam nói. Anh tiếp tục bắn vào ngực Drake. “Đừng cố làm gì nữa, trừ phi mày là kẻ bất tử, nhưng không may cho mày rồi...”

Một giây sau nữa tôi mới tỉnh lại, và rút ra cái cọc nhọn vẫn giấu dưới váy.

“Sebastian Drake” tôi rút lên cắn giận, lúc này hắn khụy gối trước mặt tôi gào thét quằn quại trong đau đớn. Nỗi căm thù bùng cháy trong tôi, “Cái này là của mẹ tao dành cho mày.”

Tôi đâm cây cọc nhọn có tẩm tro vào sâu trong tim hắn.

Trong lúc đó, ở một nơi không xa, Ted đang nằm trên ghế dài, đầu đặt trong lòng Lila. “Ted” Lila ngọt ngào.

“Có chuyện gì không em?” Ted hỏi, vừa trều mếu nhìn cô bạn gái.

“À cũng không có gì quan trọng,” Lila nói. “Lần sau khi ở Cancun, em sẽ xăm chữ Ted trên lưng của em. Từ bây giờ trở đi, mọi người đều biết em thuộc về anh.”

“Ồ! Em yêu của anh,” Ted nói và ôm lấy cô nàng hôn thắm thiết.

“Lạy Chúa!” Tôi nói và nhìn đi chỗ khác.

“Anh biết”. Adam đã quay lại với tôi sau khi kết thúc ván bowling và cũng nhìn thấy họ. “Anh nhận thấy cô nàng đã trở lại là chính mình như trước khi bị Sebastian bỏ bùa mê. Anh đoán cứ như thế này sẽ tốt hơn. Ted sẽ cảm thấy bị tổn thương, nhưng vẫn ổn hơn Sebastian!” Adam lướt qua chỗ tôi đang ngồi và nhìn vào bảng điểm bowling phía trên đầu tôi. “Em biết không? Anh đã chiến thắng.”

“Anh đừng có tự mãn,” tôi nói. Khoe khoang thật nhưng tôi cũng phải thừa nhận anh ta đúng. Không chỉ chiến thắng ở trò chơi bowling!

“Hãy nói cho em biết đi mà...”. Ánh đèn của sàn nhày disco vẫn chiếu sáng, nhưng chúng tôi quyết định không quay lại đó. Lúc này tôi vẫn thấy Adam đẹp trai và hấp dẫn. “Nước thánh ở đâu mà anh có vậy?” Tôi hỏi Adam.

“Em đã đưa cho Ted lúc em bảo anh ta đưa Lila về nhà,” Adam nhìn tôi ngạc nhiên. “Em

không nhớ sao?”

“Nhưng làm sao anh lại có ý tưởng bỏ nó vào khẩu súng nước?” Tôi hỏi. Đầu óc tôi vẫn còn quay cuồng. Sân bowling về đêm vẫn còn vui vẻ và nhộn nhịp. Và một con quỷ hút máu hai trăm tuổi vừa bị tiêu diệt ở buổi khiêu vũ mà không ai hay!

Adam đã ném đồng tàn tro ra vườn, nơi không ai ngó ngang tới, chỉ có tôi và Adam chứng kiến. Chúng tôi đã được bầu chọn là vua và nữ hoàng của đêm khiêu vũ, thay vì Ted và Lila. Hai người này vẫn còn đang say đắm bên nhau.

“Anh cũng không biết tại sao anh lại có ý tưởng đó nữa, Mare.” Adam nói, vừa điền vào bảng điểm số của mình. “Hình như vào thời điểm đó, sáng kiến này là tốt nhất.”

Mare. Trước đây không ai gọi tôi là Mare cả.

“Nhưng làm sao anh nghĩ ra được cách đó?” Tôi hỏi. “Ý em muốn nói Drake rất xảo quyệt. Có phải em đã giả vờ rất tốt để làm hấn mất cảnh giác không?”

“Em định hỏi hấn có định cắn vào cổ em không à?” Adam cau mày. “Lúc đó em cũng chẳng màng đến việc ngăn cản hấn lại mà, đúng không? Còn anh phải nghĩ ngay ra cách đối phó lúc mọi chuyện đang diễn ra.”

“Em đâu có bị mê hoặc.” Tôi cãi lại, và cam đoan rằng tôi không hề có ý thích hấn.

Bây giờ tôi mới thấy Adam cười. Ánh điện chỗ bảng điểm chiếu vào mắt anh ấy. Chỗ còn lại của khu bowling rất tối. “Em đã không có cảm giác đó với hấn, đúng không Mary?”

Khuôn mặt của anh gần chạm vào mặt tôi, gần hơn cả Sebastian Drake lúc nãy.

Thay vì cảm giác như bị chìm đắm với cái nhìn của anh ấy, tôi cảm thấy như hòa vào trong ánh mắt đó. Tim tôi đập rộn.

“Không hề có mà,” tôi trả lời, ngẩng nhìn đôi môi anh.

“Chúng ta rất tâm đầu ý hợp, hiểu ý nhau.” Tôi không thể cưỡng lại được đôi môi của anh. “Anh có nghĩ gì không? Nếu bố của Drake biết được chúng ta đã làm gì con ông ta tối nay?”

Tôi cố nén hơi thở gấp.

“Adam,” tôi rên lên, “Bố của Drake sẽ không chỉ tìm em, ông ta cũng sẽ tìm đến anh để trả thù.”

“Anh biết,” Adam nói. Lúc này anh ấy đang nhìn đôi môi của tôi, và dần dần chuyển về phía dưới thấp hơn. “Anh rất thích em mặc cái áo này, đi kèm với đôi giày bowling quả là tuyệt đẹp.”

“Adam à,” tôi nói. “Đây là vấn đề nghiêm túc. Dracula có thể tìm đến Manhattan bất cứ lúc nào, còn chúng ta đang lãng phí thời gian để chơi bowling! Chúng ta phải sẵn sàng. Chúng ta cần chuẩn bị mọi thứ để đối phó với hấn. Chúng ta cần...”

“Mary,” Adam nói. “Dracula chế đợi đợc.”

“Còn...”

“Mary,” Adam nói. “Em đừng nói thêm gì nữa hết.”

Và tôi nghe lời Adam. Bởi vì lúc này tôi và anh đang hôn nhau say đắm. Cứ tạm gác mọi chuyện qua một bên cái đã.

Adam nói đúng. Dracula có thể đợi được.

Madison Avery và Thần Chết

1

TRONG BỘ ÁO ĐẦM THƯỞT THA và dáng đi kiêu hãnh như người mẫu, tôi bước vào phòng tập thể dục của trường, nơi đang diễn ra buổi khiêu vũ hóa trang náo nhiệt. Đa phần là các cô cậu tuổi teen đang hò hét, lắc lư hết mình theo điệu nhạc. Nếu hôm nay không phải là sinh nhật thứ 17 của tôi thì có lẽ tôi cũng chẳng đến đây làm gì. Nhưng đúng là buổi nhạc hội khá tưng bừng với những bộ trang phục thời thượng, ban nhạc sống sành điệu, ánh sáng rực rỡ

Josh ghé vào tai tôi thì thầm: “Nhảy với anh đi em!”. Tôi cố giấu cảm giác bực mình, liếc nhìn cái đồng hồ treo bên cạnh bảng điểm của phòng tập thể dục, tôi sợ bố sẽ mắng vì tội về trễ cả tiếng rồi. Tiếng nhạc giậm giậm nhưng chán ngắt, chẳng có gì hấp dẫn. Cũng chẳng có gì mới lạ ở bốn mươi phút cuối cùng. Tiếng trống bass thì quá sức ồn ào không nghe gì được.

“Ừ, em không thích nhảy”, tôi cố trả lời trong rừng âm thanh, còn tay của Josh thì đang rón rén đặt vào eo tôi

“Hay là mình kiếm gì uống đi?” Anh vẫn cố thuyết phục, còn tôi thì vẫn tỏ ra dửng dưng, bình thản khoanh tay trước ngực. Thử xem anh chàng khờ dại này có tài thuyết phục con gái không, nhưng cái áo ngực ép chặt này thật bất tiện

“Em không uống, cảm ơn!”, tôi thở dài. Hình như Josh không nghe thì phải, cũng có thể là giả vờ, anh ta đang chăm chú nhìn các cô gái lắc lư theo điệu nhạc. Những thân thể thiếu vải đầy khiêu khích hòa cùng các chàng thủy thủ hào hoa và những tên cướp biển bặm trợn. Ôi! Những kẻ giả trang! Tôi đã làm việc khoảng hai tháng trong ban văn nghệ của trường, và không hề thích những thứ đó. Mẹ tôi đã từng dặn dò bố phải dành nhiều thời gian quan tâm đến tôi. Còn bố thì lúc nào cũng lo lắng, nghi ngờ, dò xét; ông thường lấy những kinh nghiệm thời trai trẻ của mình ra để dạy tôi. Mẹ còn khó hơn nữa, có lần bắt gặp tôi ra ngoài uống cà phê, mẹ điệu cổ tôi về giao ngay cho bố. Cũng không kêu ca vào đâu được vì lúc đó cũng đã nửa đêm rồi. Cuối tuần trước tôi cũng về nhà rất khuya, lại phải lén lút đến khố

Đêm vũ hội càng lúc càng sôi động, dường như chẳng ai để ý đến ai, tôi buộc lại dây nơ nơi eo áo. Josh đang đứng trước mặt tôi, đầu cứ lắc qua lắc lại theo điệu nhạc, anh ta vẫn cứ muốn tôi cùng nhảy. Bất chợt tôi nhìn thấy một gã đàn ông đang nép mình sau lưng chúng tôi bên kia bàn ăn. Hắn theo dõi chúng tôi từ khi nào rồi thì phải. Đột nhiên hắn quay phắt lại, hai ánh mắt chúng tôi chạm nhau.

Tôi nhìn sang Josh, anh chàng vẫn đang đứng nhún nhảy trước tôi, say sưa theo tiếng nhạc. Trang phục Hải quân Anh mà Josh đang mặc làm anh gầy hơn, nó có màu trắng đỏ truyền thống, với thanh gươm giả và cầu vai. Đó là ý tưởng của bố anh ấy, từ lúc ông trở thành VIP của cơ quan nghiên cứu này. Cũng chính cơ quan này đã tạo công ăn việc làm cho mọi người ở đây kể từ khi các căn cứ quân sự chuyển đến Arizona. Áo của Josh chỉ khác với chiếc áo của tôi ở chỗ nó không có sợi dây nơ buộc ngang eo và cũng không có áo nịt ngực

“Lại đây em! Xem tụi nhóc nhảy kìa”, Josh cố thuyết phục khi thấy tôi nhìn. Tôi lắc đầu, như muốn xin lỗi

“Không, em không thích” tôi trả lời một cách thẳng thừng

Ôi Josh hậu đậu, vụng về, anh chàng đừng nhún nhảy và nhìn tôi. “Em đúng là... Em biết không, anh mời em đến đây khiêu vũ vì bố anh muốn như thế, vì ông ấy nên anh mới đến đây”

Tôi nín lặng, nhìn trân trân vào anh ta. Josh nhăn mặt, tay thọc túi quần đi ra phía sàn nhảy.

Ngay lập tức có hai cô gái tiến đến mời chào, Josh nhập bọn ngay, họ nói gì đó và liếc nhìn tôi.

Đúng là tôi dở hơi thật. Tôi nháy mắt chào họ nhưng thật ra là đang cố giữ vẻ tự tin của mình.

Tôi không những quê mùa lạc long ở nơi này mà còn là một cô gái đáng tội nghiệp nữa. Bố tôi đã nâng đỡ bố của Josh, còn ông ta thì bảo con mình mời tôi đi chơi theo kiểu này!

“Đúng là con trai của kẻ bội đờ!” Tôi rửa thầm, liếc nhìn xem có ai nghe mình nói không. Tôi vén mái tóc ngắn vàng hoe của mình ra phía sau rồi đến dựa lưng vào bức tường, hai tay khoanh lại, giả vờ như chăm chú nhìn Josh đang nhảy. Tôi bị xem là người thừa thãi rồi, đúng hơn tôi là một kẻ không ra gì cho ra rìa

“Đi thôi Madison” tôi nhủ thầm. Có lẽ tôi đã làm quê mặt Josh ở bàn ăn nên hắn không thèm để ý nữa. Cái gã mặc đồ thủy thủ đang đi theo tôi, tôi không nghĩ đó là bạn của Josh, hắn chen lấn và hích khuỷu tay vào người các cô gái mặc những chiếc đầm ngắn cũn cỡn đang nhảy xoay tròn. Việc tôi không nhận ra hắn, cũng không thèm để ý đến ai cũng không có gì lạ, lý do đơn giản là tôi không vui khi ở đây, và tôi cũng không muốn ai quan tâm đến điều đó

Tôi không phải là kẻ quê mùa lạc hậu, nhưng dù đã cố gắng tôi vẫn không thể thích hợp với những nơi như thế này. Tôi cũng không phải là người cục mịch nhưng cũng chẳng giỏi giang, không ngu ngốc nhưng cũng chẳng có trí nhớ tốt, có bộ nào của những nhà khoa học hay giống những ông bố đang làm việc trong cơ quan nghiên cứu. Tóm lại tôi không thích hợp với bất cứ

nơi nào

Đang nghĩ ngợi mông lung thì bất chợt tôi nhìn thấy Josh và gã thủy thủ kia đang cười vui vẻ. Gã đó đang đứng cạnh Josh, không biết họ đang nói chuyện gì với các cô gái mà cả bọn cứ cười khúc khích mãi. Kẽ lẹ mặt có mái tóc xoăn, đang đội cái mũ của hải quân, bộ đồ màu trắng vải thô cứng không có gì đặc biệt. Hắn khá cao ráo, bước đi thong thả không giống dân nhà binh tí nào. Hắn có lẽ lớn hơn tôi ít tuổi.

Về thôi, tôi quả quyết quay lưng. Josh sẽ phải đưa tôi về nhưng nếu tôi gọi cho bố, ông sẽ đến đón tôi.

Tôi từ từ len lỏi qua đám đông đến cửa lớn với tâm trạng không vui. Tôi nghe gã lẹ mặt hỏi Josh sao không đưa tôi về. Điều này làm tôi cảm thấy bối rối.

Josh đang nhìn tôi, còn gã kia chăm chú nhìn Josh, nhưng Josh không thèm để ý đến hắn, anh chỉ nhìn tôi với vẻ gì đó rất lạnh nhạt.

Tôi không muốn gọi cho bố, cũng không muốn đi chung xe với Josh. Hay mình đi bộ, chỉ khoảng năm dặm thôi, nhưng liệu có ổn với chiếc áo đầm dài và một đêm tháng tư thời tiết ẩm ướt thế này? Chuyện xấu nhất nào có thể xảy ra? Đúng là sai lầm khi không đi xe riêng của mình.

“Mình đi đây các bạn” tôi chào, rồi lướt qua đám người đang khiêu vũ và tiến về phía cửa. Đúng là tôi không có chuyện gì để làm ở đây. Mọi người đang nói chuyện cười đùa vui vẻ, nhưng tôi không quan tâm. Tôi không cần bạn bè, cũng chẳng để ý đến họ.

Bỗng dưng tiếng nhạc im lìm, có lẽ đang chờ thay, cả cái đám đông hỗn loạn cũng dừng lại. Rồi tôi giật bắn người lên khi va vào một ai đó trước mặt. “Xin lỗi!” Tôi nói lúng túng rồi ngược lên nhìn. Trời ơi, một hải tặc, không, phải là chúa đảng hải tặc mới đúng. Ở đâu xuất hiện thế này? Trước đây tôi chưa bao giờ thấy hắn. Ý tôi muốn nói những lần tôi có mặt ở thị trấn này đều không thấy hắn. Cảm thấy trống trải, tôi lấy tay kéo lại váy chỗ đường xẻ áo. Thật chẳng ra sao khi khoe bày thân thể trong tình huống này. Hắn mặc bộ đồ hải tặc màu đen ôm sát vào người, đeo sợi dây chuyền bằng đá, tôi nhìn thấy nó rất rõ vì cổ áo để hở ra. Chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt phía trên. Đuôi vải lụa mềm mại kéo dài xuống lưng cùng bộ tóc xoăn đen trông có vẻ gợi cảm. Hắn đứng cao hơn tôi cả cái đầu.

Chắc chắn không phải là người của ban nhạc, cũng không phải thuộc giới quan chức của bà Fairel, tôi chợt nghĩ như thế khi ánh đèn màu sân khấu chiếu rọi qua người hắn.

“Tôi xin lỗi”, hắn vừa nói vừa chạm vào tay tôi; tôi nín thở, không phải vì cú đụng chạm mà vì giọng nói vừa cất lên không phải của vùng này. Nó từ tốn, nhỏ nhẹ nhưng nghe có vẻ gì đó không thật lòng, nếu không muốn nói là hơi điệu đà. Thêm cái giọng cười nhỏ nhẹ và ngân nga, êm ru như sóng vỗ.

“Anh không phải người vùng này?” Tôi buột miệng hỏi khi đang đứng gần hấn. Hấn mỉm cười, làn da ngăm và mái tóc đen sẫm, dáng vẻ nhìn quen quen giống những người dân ở vùng phía Bắc nơi tôi đã từng ở. “Tôi tạm trú ở đây”. Hấn nói tiếp. “Tôi là du học sinh, giống như em thôi”, rồi đưa mắt nhìn mọi người đang nhảy theo tiếng nhạc với vẻ khinh khỉnh, “Có quá nhiều cô gái ở đây, em có nghĩ vậy không?”

Tôi cười, cầu nguyện sao cho mình không đối đáp như một kẻ ngốc. “Đúng thế!” Tôi gần như hét lên, rồi kéo hấn xuống để nói vào tai vì xung quanh ồn ào quá. “Nhưng tôi không phải là du học sinh, tôi từ Florida đến, mẹ tôi đang ở đó, còn tôi đến đây với bố. Anh nói đúng, ở đây ồn ào quá, ta nên về nhà đi”

Làm gì có nhà để mà về, tôi thầm nghĩ

Tự nhiên kỷ niệm tràn về, tôi cảm thấy không vui và muốn rơi nước mắt khi nghĩ về ngôi trường cũ, chiếc xe con của mình, rồi những người bạn nữa, tôi nhớ tất cả, tại sao mẹ lại đưa tôi đến nơi này?

“Nhà hả?” Hấn phá lên cười như say rượu, rồi nói tiếp. “Chúng ta đi chỗ khác đi, có lẽ ta đang chiếm chỗ khiêu vũ của họ”

Tim tôi đập mạnh, thực sự tôi không muốn đi. Hấn lại dậm bước vì bị một kẻ đang nhảy nhót đụng phải “Anh có thích nhảy không?” Tôi hỏi một cách lo lắng, “trước đây tôi không thích nhảy”

Hấn mỉm cười, điều này làm tôi cảm thấy tự tin hơn. Trời ạ, hấn thích tôi thì phải. Hấn gật đầu đồng ý rồi đưa tay ra mời tôi, sau đó chúng tôi bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc

Hấn không tỏ ra phô trương hay khoe mẽ. Hấn nhảy từng bước chậm rãi

Thấy tôi chăm chú nhìn, gã hải tặc mỉm cười đằng sau cái mặt nạ đầy vẻ bí ẩn của mình. Hấn đặt tay lên người tôi, những ngón tay của chúng tôi lồng vào nhau, hấn dìu tôi theo điệu nhạc du dương

Chúng tôi lướt đi trong tiếng nhạc êm ái. Tôi gần như không làm chủ được mình, chỉ thấy thật thư giãn với những giai điệu, cảm nhận chỗ eo và vai của mình có bàn tay đang mơn trớn, và thoáng rung mình

Đám đông xung quanh nhảy nhót thật sôi động, còn chúng tôi thì vẫn chậm rãi, khoảng cách giữa thân thể thu hẹp dần, mắt nhìn nhau không rời. Cứ như thế tôi để hấn dìu tôi theo điệu nhạc

“Mọi người ở đây gọi anh là Seth”, hấn nói, phá vỡ sự im lặng bối rối giữa chúng tôi, nhưng bàn tay hấn vẫn còn đặt trên eo tôi, và tôi vẫn ngả dựa vào. Thật thư thái dễ chịu.

“Ôi! Madison”, tôi bắt đầu mơ mộng, tiếng nhạc thì nhanh nhưng chúng tôi cứ nhảy từ từ, chắc mọi người bắt đầu để ý rồi. “Tôi ít thấy anh ở đây, anh là học sinh năm cuối phải không?”

Bàn tay Seth càng lúc càng áp chặt vào lớp áo của tôi, hình như hắn đang muốn kéo tôi lại gần hơn. “Anh lớn nhất trong lớp” hắn kề sát môi vào tai tôi thì thào. Ánh đèn sàn nhảy quét ngang người hắn, tôi có cảm giác thật thoải mái, ngả đầu thì thào: “Còn em học năm thứ ba”

Seth mỉm cười, đôi môi của anh ta càng lúc càng gần tôi hơn, làm tôi có cảm giác mình thật nhỏ bé và được che chở. Tôi cũng mỉm cười. Dường như mọi người đang nhìn chúng tôi đầy ngưỡng mộ, họ đều nhảy chậm lại khi đi ngang qua. Tôi hy vọng Josh cũng vậy.

Tôi chìm đắm trong tiếng nhạc mê hoặc, thân thể chúng tôi chạm vào nhau, rồi lại xê ra, tìm tôi đập thành thịch. Tôi muốn làm Josh phải ghen tị, tôi muốn lũ bạn phải xôn xao bàn tán về Josh gốc ghêch. Tôi muốn một điều gì đó tương tự như thế.

Seth vuốt ve eo lưng tôi như muốn thăm dò phản ứng, ắt hắn đang nghĩ tôi chấp nhận vì không biểu lộ gì cả. Josh và anh chàng thủy thủ trẻ tuổi vẫn đang nói chuyện, tôi hơi giật mình nhưng cố dừng dừng khi thấy khuôn mặt Josh biến sắc vì giận dữ.

“Em muốn cậu ta biết em đang nhảy với tôi sao?” Seth nói với giọng lạnh lùng, tôi vẫn còn nhìn Josh. “Cậu ta làm tổn thương em”, Seth nói, tay ấy cầm tôi. “Em cũng nên để cậu ta trải qua cảm giác là đã mất em”

Sau mấy giây suy nghĩ, tôi gật đầu đồng ý với hắn mặc dù biết rõ làm như thế sẽ tổn thương đến Josh.

Seth dừng lại một lát rồi kéo tôi ngả vào người hắn. Hắn hôn tôi. Tim tôi đập thành thịch như trống trận, tôi ngược mặt lên để hai đôi môi có thể chạm vào nhau, chân tôi run rẩy. Mọi người xung quanh đang nhìn, người thì ủng hộ, một số khác tỏ vẻ khó chịu. Mắt tôi nhắm nghiền lại, tôi cố xoay chuyển để chúng tôi vừa nhảy vừa hôn.

Chưa bao giờ tôi có được cảm giác như thế này, cảm giác nóng bừng khắp người khi trao nụ hôn, càng lúc càng tăng. Tôi không dám thở mạnh sợ phá hỏng giây phút thần tiên. Tay tôi ôm ghì lấy eo anh ta, chúng tôi như chìm vào nhau. Vị ngọt nồng nàn của nụ hôn khiến tôi không muốn chấm dứt, tôi muốn kéo dài thời khắc này ra mãi mãi.

Dường như có một tia sét vừa đánh xuống. Seth vẫn ôm chặt tôi trong vòng tay, khiến chất adrenalin tuôn ào ạt.

Tôi giật nảy người, nín thở nhưng người vẫn còn lâng lâng trên mây. Seth vẫn nhìn tôi với vẻ trù mến.

“Chỉ là trò chơi thôi mà”, hắn nói “Anh ta trêu chọc em thì em cũng thế, không sao đâu”

Tôi chớp mắt khi ánh đèn xoay tròn liên tục, tiếng nhạc vẫn kích động, vẫn ồn ào và cũng ảnh hưởng gì bởi nụ hôn của chúng tôi. Mọi thứ đã khác, tôi cũng thay đổi, tôi nhìn Seth, tay tôi vẫn còn ôm eo anh ta. Ở đằng kia, Josh vẫn đang rất giận dữ, khuôn mặt vẫn biến sắc.

“Chúng mình đi đi”. Đầy tự tin, tôi kéo tay Seth đi theo, mọi người tự động rẽ đường ra, làm tôi cảm thấy mình như nữ hoàng. Mặc dù tiếng nhạc vẫn vang dội nhưng mọi người không rời mắt khỏi chúng tôi, chúng tôi tiến đến cánh cửa được trang trí bằng những vòm hoa giấy. Một lũ tầm thường, tôi nghĩ thế khi Seth đẩy cánh cửa mở ra, một làn gió mát thổi ùa vào. Cánh cửa đóng lại sau lưng, tiếng nhạc nghe nhỏ dần. Tôi bước chậm rãi trên lối đi lát gạch vuông rồi từ từ dừng lại. Ở phía đầu hành lang, một người phụ nữ ngồi soát vé chỗ cái bàn phủ khăn, có ba đứa trẻ đang lảng vảng gần đó. Tự dưng tôi bỗng lo lắng nhớ lại nụ hôn lúc nãy. Anh chàng này trông cũng hào hoa. Nhưng sao hấn lại đi với mình nhỉ?

“Cảm ơn anh!” Tôi nói thật dịu dàng và tránh ánh mắt Seth, sợ hấn đọc được sự bối rối trong mắt mình. “Ý em muốn cảm ơn anh vì đã cho em giây phút kiêu hãnh, thật khó quên” Tôi nói lí nhí, mặt đỏ bừng.

“Anh đã nhìn thấy anh chàng kia tức giận như thế nào” Seth đưa tôi ra bãi đậu xe. “Em có muốn chọc tức cậu ta thêm không?”

Seth cười vẻ ngạo nghễ, tôi hỏi lại, “Vậy anh nghĩ sao?”

Anh ta nghiêng đầu rồi nói, “Em muốn anh đưa em về không?”

Tôi hơi khựng lại khi nghe câu nói đó, Seth vẫn tiếp tục bước đi, sau đó quay lại, đôi mắt mở to như muốn nói gì. Khí trời ở đây mát dịu, nhưng tôi lại có cảm giác gì đó thật bồn chồn.

“Xin lỗi. Ý anh là... Được rồi, anh sẽ ở đây chơi với em chờ ai đó đến đón em vậy”

“Không phải...” - Tôi lúng túng liếc nhìn người phụ nữ gần cửa, cô ta đang nhìn chúng tôi với vẻ tò mò. “Để em gọi bố đến đón về, cũng nên làm vậy để bố biết em đã làm gì ở đây”

Seth cười, hàm răng trắng bóng đầy vẻ mạnh mẽ. “Ừ! Em nên làm vậy đi”

Tôi lần tay vào giỏ lấy ra chiếc điện thoại, Seth tránh mặt đi chỗ khác khi tôi bấm số. Chuông reo nhưng không ai trả lời. Chợt cánh cửa bị giật tung, Josh bước ra, cả hai chúng tôi đều bất ngờ.

Mặc kệ, tôi nhấc lại cho bố vào hộp thư thoại: “Chào bố, con Madison đây. Bố khỏi đến đón con, con sẽ về cùng với Seth...” Tôi quay sang nhìn anh ta ra dấu để hỏi tên.

“Adamson”, Seth nói nhỏ nhẹ, hướng mắt về Josh. Anh ta có đôi mắt đẹp thật, cái nhìn cũng thu hút mọi người.

Tôi nói tiếp trong điện thoại: “Con về cùng với Seth Adamson, Josh bận rồi, con sẽ về nhà sau vài phút nữa” Tôi vẫn để máy chờ một lát, rồi nói tiếp: “Con ổn mà, không sao đâu bố, Josh đúng là ngớ ngẩn. Hẹn gặp lại bố sau”

Sau đó tôi tắt điện thoại, khoác tay Seth và đi đến chỗ đậu xe, Josh theo sau, tiếng giày anh ta khua lộp cộp trên đường.

“Madison...”

“Này, Josh!” Tôi muốn phát cáu. “Tôi tự về nhà được, không cần anh đưa về đâu, cảm ơn”. Tôi thêm vào với vẻ giận dữ. “Bố tôi nếu biết chuyện này chắc chắn cũng không vui tí nào”

“Madison, đợi đã”

Josh cau mày và kéo tôi lại. Tôi phát bực, cái kính nói, “Anh đúng là đồ ngốc”, ngay cả bộ đồ anh đang mặc trông cũng chướng mắt làm sao. “Anh không cần quan tâm đến tôi, không cần phải thương hại tôi đâu, tôi có thể tự lo cho mình được” Tôi rít khế, không muốn để Seth nghe thấy

Josh kéo mạnh tay tôi. “Nghe anh đây. Anh chưa bao giờ thấy gã này. Em tỉnh táo lại đi, đừng sa đà. Để anh đưa em về. Rồi em muốn nói gì với bạn bè em cũng được. Anh sẽ đi cùng em”

Tôi cố gắng kiềm chế bản thân để không phải nói những lời xúc phạm đến Josh. Anh ta biết tôi không có bạn bè nào ở đây, vậy mà vẫn thốt ra những lời lẽ đó. “Tôi đã gọi cho bố tôi rồi. Tôi biết mình nên làm gì, không cần anh quan tâm”

Josh vẫn đứng đó. Tôi giật tay mình lại. Nhưng anh ta cương quyết, “Anh sẽ đi theo em” và trừng mắt nhìn Seth

“Anh muốn làm gì thì làm”, tôi hất tóc mình ra sau với vẻ tự mãn, trong lòng thầm vui vì ít ra Josh cũng quan tâm, rồi quay sang nói với Seth, “Chúng mình đi thôi”

Seth bước đi trước, chậm rãi nhẹ nhàng như không hề có chuyện gì xảy ra. “Đi lối này nè Madison”. Anh ta đẩy vẻ tự tin khi choàng tay qua người tôi. Còn Josh dĩ nhiên phải đi về một mình vì anh ta đến đây cùng một mình

Tôi bước đi với vẻ trịnh trọng, chiếc áo đầm dài làm tăng vẻ kiêu hãnh của tôi, còn Seth thì trông thật ấn tượng. Josh lặng lẽ theo sau như kẻ đóng vai phụ trong phim Hollywood.

Cánh cửa tự động mở ra khi chúng tôi đến gần, Seth dừng lại để cánh cửa tự động không bị khép lại rồi chờ tôi đi qua. Trời hơi lạnh. Tôi ước gì mình được ai đó tặng cho cái khăn choàng cổ.... Nếu tôi yêu cầu, chắc chắn Seth sẽ đưa áo khoác của anh ta cho tôi

Ánh trăng bị đám mây che khuất, Seth đưa tôi xuống cầu thang, tôi vẫn còn nghe tiếng chân của Josh phía sau, hình như anh ta đang nói gì đó với đám bạn bằng giọng chế giễu. Tôi hất cằm, bước theo Seth tới chỗ chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đang đỗ không đúng nơi quy định. Đó là chiếc xe mui trần, mặc dù không thích lắm nhưng tôi vẫn mỉm cười. Có thể chúng tôi đi dạo vài vòng đâu đó trước khi về nhà. Thời tiết lạnh không thành vấn đề, điều quan trọng bây giờ là tôi đang đứng cạnh Seth, ngồi chung xe với Seth. Gió thổi làm bay tóc tôi, tiếng nhạc vẫn mở. Tôi nghĩ anh ta là người mê nhạc

“Madison...” Seth mời tôi lên xe sau khi mở cửa xe.

Cảm giác bối rối dâng lên, tôi bước lên xe ngồi trên ghế trước, rồi kéo cái đuôi áo đầm lên. Seth đợi cho đến khi tôi an toàn trên xe mới đóng cửa lại. () lấp lánh dưới ánh trăng mờ ảo, tôi ngồi

thoải mái, lúc đó mới nhận thấy Jsh đang đi xăm xăm tới chỗ xe của mình

Seth làm tôi giật mình khi anh lên xe, không có tiếng mở cửa. Anh khởi động máy, tôi thích nghe âm thanh mạnh mẽ của nó hơn cả tiếng nhạc () khó chịu trong kia. Tôi thấy đèn của Josh cũng () sáng lên. Chúng tôi chạy về phía trước, Seth đang lái xe bằng một tay

Tim tôi bỗng dưng đập thình thịch khi nhìn Seth dưới ánh sáng mờ mờ, trời lạnh làm tôi co rúm lại, tóc thì xòa tung trong gió

“Nhà em ở hướng nam” tôi nói khi xe đang chạy trên đường chính, sau đó anh ta lại theo hướng mà tôi chỉ. Đèn của Josh vẫn pha về phía chúng tôi. Tôi vẫn ngồi thẳng đơ như thế, thầm ước Seth cho tôi mượn chiếc áo khoác. Nhưng anh ta chẳng nói lời nào, cũng chẳng thèm nhìn tôi từ lúc bước lên xe. Trông Seth có vẻ gì đó bí ẩn. Tôi có nên đề phòng không. Không biết tại sao tôi lại có linh cảm một chuyện gì đó khủng khiếp sắp xảy ra

Đột nhiên Seth bẻ lái chạy về phía con đường tối tăm mà không cần nhìn gì hết. “Quá muộn rồi” anh ta khẽ thốt, giọng điệu làm tôi tái mặt. “Tôi đã nói với bọn họ là dễ dàng làm sao khi em quá ngây thơ và ngu ngốc. Hầu như tôi không phải cố gắng gì nhiều...”

Miệng tôi cứng lại. “Xin lỗi? Ý anh là sao?”

Seth nhìn lướt qua đường rồi quay sang tôi. Xe chạy mỗi lúc một nhanh. Tay tôi vịn vào tay nắm của xe, ngồi tránh xa hẳn ra. “Em đã nằm trong tầm ngắm của tôi rồi, nói đúng hơn em đã được chọn là người tiếp theo. Em và cuộc sống bé nhỏ của em sẽ kết thúc từ bây giờ”

Chết ư? Không đời nào. “Josh” tôi gào lên và chồm ra sau, ánh đèn của Josh đang ở rất xa. “Bạn tao đang theo sau. Bố của tao biết tao đang ở đâu”

Seth cười, tôi cảm giác rùng mình khi nhìn thấy hàm răng trắng nhợt của hắn. Mọi thứ như chìm vào màn đêm dưới ánh trăng mờ mờ, chỉ còn tiếng hú của gió

Ruột gan tôi như đang lộn nhào. “Dừng xe lại mau” tôi la lên. Một tay tôi đang nắm sẵn chốt cửa, tay còn lại tôi giữ mái tóc đang bị gió thổi tung. “Dừng xe lại cho tao xuống ngay. Mà không thể làm như vậy được. Mọi người biết tao đang đi với mày! Dừng xe lại mau”

“Dừng xe lại sao?” Hắn cười đắc thắng. “Tao sẽ dừng xe” Hắn giậm mạnh phanh, xe lết bánh.

Tôi gào lên, quờ quạng bầu vú. Mọi thứ như xụp đổ trước mặt tôi. Tôi không còn thở được khi cảm nhận có quá nhiều tạp âm xung quanh. Chúng tôi đã lạc khỏi đường. Sự hoảng sợ cực độ trào dâng trong tôi khi nhận ra chiếc xe đang bay lên.

Tôi cúi xuống, hai bàn tay đan vào nhau, và cầu nguyện. Có cái gì đó đập mạnh vào người tôi, rồi mọi thứ tối đen. Tôi không thở được vì bị cái gì đó chen ngang mặt. Tôi cố thở, rồi cố oằn người sang chỗ khác, đột nhiên chiếc xe lăn tròn mấy vòng như bị lốc xoáy.

Trời tối đen như mực, chiếc xe rơi đánh rầm xuống đất. “Không”, tôi la lên, bất lực. Nó đã tiếp đất và dừng lại, tôi bị quăng ra khỏi dây an toàn và bị ném về phía trước, đau đớn cực độ

Mọi thứ đột ngột im lặng. Tôi quần quai hoảng loạn, khó thở, hỗn hển cố đập vỡ kính chắn gió, tìm cách để thoát ra. Quay sang bên cạnh, tôi phát hiện Seth đã biến mất. Có lẽ tôi bị chấn thương. Không thấy máu, nhưng tôi nghĩ mình đã bị gãy cái gì đó. Tôi vẫn còn sống ư?

“Madison”, tôi nghe tiếng ai đó gọi tôi, tôi cố mở mắt ra, một bóng người nào đó đang đi về phía tôi, Josh phải không?

Tôi cố gượng trả lời, bỗng dưng ai đó nắm đầu tôi kéo ra, tôi đau đón thét lên

“Seth?” Tôi rên rỉ. Hắn vẫn yên ổn trong bộ đồ hải tặc, đang đứng bên ngoài dù chiếc xe bị hư hỏng nặng. Ánh trăng rơi vào đôi mắt và mặt dây chuyền trên ngực hắn làm chúng sáng rực lên

“Tôi vẫn còn sống sao?” Nước mắt tôi tự dưng tuôn ra. Tôi không thể nhắc người lên được, cảm giác đau đón tột cùng không thể chịu nổi, tôi e mình sẽ bị liệt toàn thân. Thật đáng nguyên rủa, đây là lần sinh nhật nhớ đời của tôi. Bố sẽ giết tôi mất.

“Tôi đau quá, tôi bị thương rồi”. Tôi nói với hắn, rồi nghĩ đúng là ngu ngốc khi thốt ra những lời này

“Tôi không có thời gian” Seth nói một cách dửng dưng

Mắt tôi mở to nhưng chẳng thể làm gì được và tôi không sao cử động, hắn rút ra một con dao. Tôi thét lên khi phát hiện hắn định đâm tôi. Dưới ánh trăng thấy rõ con dao có dính vết máu, hình như máu của ai đó. Thật điên rồ, hắn bị tâm thần sao. Chẳng lẽ tôi đã khiêu vũ với một kẻ tâm thần biết sử dụng hung khí?

“Không!” tôi hét lên, cố giơ tay lên để đỡ, nhưng con dao bén ngọt đã đâm qua người tôi ngọt xót không chút đau đón. Tôi liếc nhìn xuống người, không tin rằng mình không bị thương. Áo tôi không rách, cũng không thấy máu chảy ra, nhưng không biết là con dao đã đâm xuyên qua người tôi, hình như cũng xuyên thủng cả chiếc xe nữa.

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi nhìn Seth trên trời, hắn vẫn đang cầm chuôi dao và đang nhìn tôi. “Cái.. cái gì?” Tôi cố thều thào khi nhận ra mình không còn cảm gì cảm giác đau đón gì nữa. Nhưng tôi không thể thốt ra thành lời. Hắn nhìn tôi với vẻ kinh tởm

Tôi cảm giác mất trọng lượng dần dần. Rồi có vật gì đó như tấm chắn kéo ngang che phủ mọi thứ, rồi chuôi qua người tôi, che khuất ánh trăng, che khuất màn đêm, và cả chiếc xe nữa. Tiếng gào thét của Josh cũng mất hút chỉ còn lại đôi mắt lóe sáng của Seth.

Sau đó Seth quay người và bỏ đi

“Madison!” Tôi nghe giọng ai đó yếu ớt gọi tên sau khi sờ nhẹ vào bên má của tôi. Rồi mọi thứ chìm trong im lặng tuyệt đối

TÔI ĐÃ BUÔNG XUÔI VÀ PHÓ MẶC mọi chuyện cho số phận, bỗng nhiên đâu đó vọng lại chuyện hai người đang cãi nhau. Tôi đau đớn đến độ không thể nói lên lời nào, nhưng sau khi nghe lồm bồm thì tia hy vọng bắt đầu le lói trở lại. Họ đang biện hộ rằng không phải là lỗi của họ. Thân xác tôi đang rã ra vì đau đớn. Nếu được rơi nước mắt trong vòng tay âu yếm của mẹ, tôi sẽ nói rất yêu bà. Còn nếu được tựa vào bờ vai bố để khóc thì tôi sẽ nói tôi yêu ông nhất trần đời. Nhưng đó không phải là tiếng cãi vã của bố mẹ tôi. Nghe như giọng của hai người trẻ. Tôi cố tìm cách để nghe rõ hơn. Nhưng không thể được, tôi nghe như có tiếng gì đó ù ù trong tai, ngực thì như bị ai đó ngồi lên rất nặng. Tôi cố mở mắt và phát hiện một vật gì đó đen đúa lơ mờ trước mũi mình. Mùi cháy khét bay nồng nặc.

“Cô ta chỉ mới mười sáu tuổi khi bước lên chiếc xe đó. Đây là lỗi của em”; giọng nam cất lên. Hình như giọng này rất quen thuộc nhưng trong hoàn cảnh này tôi chỉ chợt nhớ thoáng qua thôi

“Anh không định đổ lỗi này cho tôi chứ” giọng cô gái nghe cương quyết. “Khi hấn búng đồng tiền thì cô ấy mười bảy tuổi. Đó là chuyện của anh, không phải của tôi. Bây giờ cô ấy đang ở trước mặt đó, anh đã nhớ chưa?”

“Tôi nhớ là không phải mười bảy tuổi! Khi hấn đến thì cô ấy chỉ mười sáu. Tôi không biết sau đó chuyện gì xảy ra nữa, em đến đó như thế nào? Em đã đến muộn phải không?”

Cô gái bực dọc thở hắt ra. Còn tôi có cảm giác lạnh buốt dần. Hít một hơi thật sâu, tôi có cảm giác khỏe hơn nhưng vẫn chỉ thấy lơ mờ, vẫn còn đau và ngạt thở. Trời không còn tối nữa, hình như tôi đang ở trong cái gì đó

“Đúng là buồn cười!” Cô ấy đáp lại “Đó là lỗi của anh. Cô ấy chết lúc mười bảy tuổi. Đó là lý do tại sao tôi không ở đó. Tôi không bao giờ để ý những chuyện như vậy”

“Nhưng tôi không làm như thế”, anh ta nói với giọng tức giận

Bất ngờ tôi nhận ra vật lơ mờ màu đen phủ kín làm tôi nghẹt thở là tấm nhựa dày. Tôi dùng móng tay của mình chọc thủng tấm nhựa. Đầy sợ hãi, tôi vạch ra và ngượng ngời dậy. Có phải tôi đang ở trên một cái bàn? Hay vật gì mà tôi chắc là cứng lắm. Tôi hất tấm nhựa ra. Hai kẻ lạ mặt đang đứng cạnh cánh cửa xoay đầy bụi bặm nhìn tôi ngạc nhiên. Gương mặt tái nhợt của cô gái ửng hồng trở lại, còn anh chàng kia trông lúng túng

“Ồ! Cô gái nói vừa hất bím tóc dài ra sau lưng “Bạn không sao chứ. Uh, chào bạn, mình là Lucy, còn đây là Barnabasa”

Anh chàng nháy mắt rồi vẫy tay chào, “Bạn ổn chứ?”

“Các cậu cùng đi với Josh hả?” Tôi vừa hỏi vừa ra dấu, anh ta gật đầu nhưng không nhìn tôi.

Trang phục anh ta trông kỳ quặc. Bọn họ đều đeo mặt dây chuyền bằng đá trên cổ. Cả hai trông mệt mỏi. Sự căng thẳng của họ làm tôi ngạc nhiên

“Tôi đang ở đâu thế này?” Tôi hỏi. Barnabas cau mày, chân nhịp nhịp trên nền nhà. “Còn Josh?” Tôi do dự rồi hỏi tiếp, lúc này tôi mới nhận ra mình đang ở trong bệnh viện. Cái mà tôi vừa thoát ra chính là túi đựng xác chết, “Tôi đang ở trong nhà xác phải không? Trời ơi, tôi đang làm gì trong nhà xác thế này?”

Tôi bước ra khỏi túi nhựa rồi leo xuống bàn. Có một sợi dây chun quấn quanh cổ tay tôi, tôi giật mạnh nó ra, lôi theo mấy cọng tóc. Cái váy đầm có một vết rách, đó là một vết đứt sâu. Cổ và bụi bám đầy người tôi. Toàn thân tôi vương đầy mùi thuốc sát trùng và rất hôi thối

“Có ai đó đã phạm một sai lầm” Tôi nói, và Lucy chỉ cười khẩy

“Barnabas” Cô gái lên tiếng, người con trai im lặng một lúc

“Tôi không làm việc đó!” Anh ta đáp lại, rồi đi vòng qua Lucy. “Lúc cô gái này bước lên xe chỉ mới mười sáu tuổi. Tôi không làm như thế với người mười sáu tuổi. Làm sao tôi biết được đó là sinh nhật của cô ấy?”

“Vậy sao? Cô ấy chết lúc cô ấy mười bảy tuổi, đó mới là chuyện đáng nói”

Chết ư? Họ có bị mù không? “Các người muốn nói gì?” tôi hỏi, cảm giác mình phải chờ câu trả lời quá lâu. “Hai người định cãi nhau đến sáng luôn sao? Mặc kệ, tôi phải đi tìm ai đó để báo cho họ biết là tôi vẫn ổn” Nói rồi tôi định đi ra cửa

“Madison, đợi đã” người con trai nói. “Bạn không thể đi được”

“Có chuyện gì sao? Nhưng bố tôi đang rất lo cho tôi”

Tôi sai từng bước ngang qua họ, nhưng mới đi được mấy bước chợt có cảm giác thân thể mình như bị tách rời ra từng bộ phận, tôi chống tay lên bàn hét thất thanh. Tay tôi như bị chuột rút, tôi cố cử động nhưng lại cảm thấy toàn thân mình lạnh cóng. Tiếng kêu vo ve ù ù bên tai. Tim tôi có cảm giác bị xé tan thành từng mảnh. Tôi cố đưa tay lên xoa ngực để lấy lại sự cân bằng “Cái gì..?”

Barnabas nhún vai. “Bạn đã chết rồi Madison. Xin lỗi. Bùa hộ mạng của chúng tôi không thể giúp bạn được. Thân thể bạn bắt đầu phân rã rồi”

Tôi không thể tin được, tôi không thể thở được nữa, tôi khụy xuống, đụng vào cái bàn. Tôi vẫn còn ở đó, ý tôi muốn nói rằng tôi vẫn còn đang nằm trong túi đựng xác, trông nhỏ bé và trắng bệch, chiếc áo khiêu vũ gợi cảm vẫn còn đang mặc trên người.

Tôi đã chết ư? Nhưng sao tôi vẫn có cảm giác mình đang thở

Chân tay yếu dần đi, rồi tôi sụp xuống

“Cô ấy muốn ngắt xỉu rồi”, cô gái nói

Barnabas đỡ lấy tôi. Tay của anh ta choàng qua người và đỡ lấy đầu, tôi cảm nhận được âm thanh, mùi vị, nghe được nhịp đập của cả tim mình. Môi Barnabas mím chặt. Anh ấy rất gần tôi, tôi nghĩ tôi ngửi thấy mùi hoa hướng dương

“Sao em không đóng cửa lại luôn đi?” anh ấy nói với Lucy khi thả lỏng tôi xuống nền nhà.

“Muốn thể hiện một chút lòng trắc ẩn sao? Nhưng đó là nhiệm vụ của em, em biết chứ?”

Hơi lạnh ngấm vào tôi. Chẳng lẽ tôi đã từ giã cuộc sống? “Tôi chưa chết”, tôi nói về yếu ớt, sau đó Barnabas đỡ tôi ngồi dựa vào chân bàn

“Không phải như bạn nghĩ”, anh ta cúi xuống sát người tôi, mắt mở to có vẻ ân cần quan tâm.

“Tôi rất tiếc. Tôi nghĩ hẳn đang khiêu khích Josh. Thường thì bọn họ không để lại bằng chứng gì như vụ này. Bạn chỉ là một chiếc ốc nhỏ trong cỗ máy của bọn họ thôi”

Bỗng dưng tôi nghĩ đến vụ tai nạn xe lúc nãy, tôi lấy tay đỡ ngực. Lúc đó Josh đang đứng ở đằng xa. Tôi vẫn còn nhớ mọi thứ mà: “Josh nghĩ mình đã chết rồi”

Lucy nhắc lại. “Đúng là bạn đã chết rồi”

Tôi kinh hãi “Nhưng các người là ai?”

Barnabas đứng dậy phẩy tay, “À! Chúng tôi là những kẻ Tìm Sai, Định Đoạt và Sửa Đổi”

Tôi cũng đã chớm nghĩ về điều đó

Cảm giác sợ hãi trong người tôi bắt đầu nhói lên. Tôi đang ở đây. Tôi vẫn còn sống, tôi vẫn còn sò sò ra đây. “Các người là những thần chết tàn nhẫn” Tôi gào vào mặt họ... Ngón chân tôi bắt đầu bị tê cứng, tôi nhìn chằm chằm vào lá bùa hộ mạng mà Barnabas đang đeo trên cổ. “Ôi Trời! Tôi chưa muốn chết, tôi vẫn còn yêu đời, tôi chỉ mới mười bảy tuổi thôi!”

“Chúng tôi không phải là những thần chết độc ác như bạn nghĩ” Lucy nói, “Chúng tôi là những thần chết trắng, thần chết đen mới giết người trước khi họ bùng đồng tiền xu của mình, còn những thần chết trắng thì cố cứu những người chết. Thần chết đen là kẻ phản bội, ngông cuồng, khoác lác”

Barnabas đi dọc ngang với vẻ bối rối, anh ta tiếp “nói đúng hơn bọn thần chết tàn nhẫn không cần chọn lọc những người đáng chết, nhưng nếu họ lỡ tay gây ra cái chết nào đó bất ngờ và nghiêm trọng thì bọn họ sẽ lôi kéo theo một số linh hồn, và sắp xếp sao cho đó là một bi kịch. Họ giống như những kẻ giết mướn vậy. Không phân biệt được cái gì”

Những lời cuối hình như tôi nghe không rõ, tôi tự hỏi có sự ganh ghét nào ở đây không. Tôi liếc nhìn những lá bùa hộ mạng của họ, rồi nói như buộc tội. “Các người đã giết người, Seth đã nói với tôi như thế. Hẳn đã nói gì đó về sự chọn lựa. Các người đã giết người đúng không?”

Barnabas đưa tay ra sau cổ mình. “À! Chúng tôi không làm chuyện đó” Rồi anh ta liếc nhìn Lucy, tiếp: “Chính Seth mới là thần chết đen, thần chết bóng đêm. Chúng tôi chỉ làm nhiệm vụ cứu giúp mọi người khi bọn họ nhầm lẫn, vì cũng có thể sai sót trong chuyện này”

“Nhầm lẫn, sai sót?” Trong đầu tôi bỗng dưng lóe lên một tia hy vọng, điều đó có nghĩa rằng họ có thể làm tôi sống trở lại?

Lucy bước lên phía trước. “Đúng ra cậu không phải là người được chọn để chết. Một thần chết

bóng đêm đã dẫn cậu đi trước khi đồng xu của cậu được bung ra. Nhiệm vụ của chúng tôi là ngăn họ lại nhưng cũng có lúc chúng tôi không thể thực hiện được điều đó. Chính vì thế mà chúng tôi mới có mặt ở đây để đưa bạn đi” Về mặt cô nghiêm trọng khi nhìn sang Barnabas. “Ngay sau khi anh ta thừa nhận đó là lỗi của mình thì tôi sẽ rời khỏi đây”

Tôi như đông cứng người lại, “Tôi sẽ không đi đâu hết. Nếu đó là lỗi của các người thì hãy đưa tôi trở về lúc ban đầu đi, các người có thể làm được mà, đúng không?”

Barnabas cau mày. “Nhưng quá muộn rồi. Mọi người đều biết bạn đã chết”

“Tôi mặc kệ!” Tôi la lên, rồi chột tái mặt với một ý nghĩ vừa đến. Bố tôi. Ông ấy nghĩ tôi đã...

“Bố ơi!” Tôi nói khẽ trong đau đớn. Tôi vùng dậy chạy về hướng cửa để ra ngoài

“Đợi đã, Madison!” Barnabas gọi với lại, tôi vấp vào họ rồi đụng vào cánh cửa. Tôi bỏ chạy tiếp qua phòng kế bên

Có một gã béo đang ngồi ở bà, hướng nhìn về phía cửa mở. Cặp mắt trông giống như mắt lợn, gã ta thở mạnh, rồi lăm bắm gì đó

“Có sự nhầm lẫn” tôi thốt ra, đầu vẫn hướng về phía cửa đang mở. “Tôi không thể chết”

Tôi cứ tuôn chạy và không nghe thấy gì hết, mọi thứ trước mắt tôi giống như trong đường hầm, đều tối đen

Sau lưng tôi, Barnabas đã đẩy cửa chạy theo, bỗng nhiên thế giới trước mắt tôi biến đổi khác hẳn, trở về trạng thái bình thường, có lẽ là do lá bùa hộ mạng Barnabas đang đeo trên người làm cho tôi thoát ra được chăng?

Anh ta vẫn đuổi theo, cuối cùng cũng chụp được tay tôi và nói “Đó chỉ là ảo giác thôi”

“Các người từ đâu đến?” gã đàn ông mắt lợn hỏi, “Làm sao các người vào đây được?”

Lucy xô cửa chạy ra, tiếng cửa đập mạnh vào tường đánh rầm làm tôi và người bảo vệ giật mình. Cô giục tôi, “Hãy quên là mình đã chết rồi, bạn cứ chạy đi”

Người đàn ông nhắc điện thoại lên, có vẻ như ông ta gọi thêm trợ thủ

Tôi cố giật cổ tay mình ra khỏi Barnabas nhưng anh ta giữ tôi quá chặt, tôi gào lên “Tôi phải gặp bố tôi!” nhưng anh ta vẫn không buông tôi ra

“Chúng ta sẽ cùng đi,” anh ta nói, với vẻ giận dữ. “Sẽ đi ngay bây giờ”

Đúng là điên rồ, tôi giậm thật mạnh lên chân anh ta. Barnabas la lên, lợi dụng lúc anh ta cúi xuống để xoa vết đau, tôi vùng ran gay. Lucy phá lên cười trong lúc tôi đâm đầu chạy thực mạng về phía trước. Bỗng dưng tôi đụng phải một thứ gì đó to lớn, ấm áp, rồi mũi ngửi thấy mùi vải lụa quen thuộc. Là Seth! Hắn đã giết tôi bằng con dao quắm nhưng không để lại dấu vết gì. Hắn là thần chết bóng đêm. Chính hắn!

“Tại sao hai người lại ở đây?” Hắn hỏi cộc lốc khi nhìn thấy tôi lẫn Barnabas và Lucy. Vẫn cái giọng mềm mỏng đó nhưng bây giờ tôi nghe thật ghê sợ. Mùi thơm của hắn trước đây bây giờ

ý như mùi tử thi thối rữa “Em đã chết rồi mà Madison” cái nhìn của hắn làm tôi rùng mình, “em đã chết trong ngày sinh nhật của mình... Anh rất vui vì em trở lại bình thường. Thật đúng lúc”

Né qua một bên, tôi la lên, “Đừng đụng vào người tôi”

“Madison! Chạy đi!” Barnabas la lên

Nhưng tôi có thể chạy đi đâu bên trong căn phòng này? Lucy tiến lên chắn ngang mặt, dang hai tay ra để bảo vệ tôi như cô ấy có thể làm được việc này. Cô nói với giọng run run. “Mày làm gì ở đây? Cô ấy đã chết rồi, mày không thể giết cô ta một lần nữa”

Seth kéo lê đôi giày của mình một cách tự tin “Đúng như mày nói, tao đã búng đồng tiền của cô ta, vì thế cô ta là của tao”

“Mày sẽ không bao giờ làm được việc đó nữa” Barnabas liếc nhìn viên đá Seth đang đeo trên cổ với vẻ cảnh giác rồi nói tiếp “Mày chính là thần chết bóng đêm đúng không?”

Seth cười có vẻ đắc chí, “Không đơn giản như mày nghĩ đâu, có thể hơn nữa kìa. Còn bây giờ bọn mày hãy biến đi chỗ khác, đi thật xa vào nếu không muốn cùng số phận với cô ta”

Tôi liếc Barnabas, trông anh ta có vẻ bất lực. Khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau, hắn vị thần chết này biết tôi rất sợ hãi. Tôi thầm mong anh can đảm lên

“Đừng mà!” Lucy chột la lên với vẻ sợ hãi

Không để tâm đến lời can ngăn, Barnabas vẫn lao đầu vào tấn công đối thủ. Nhanh như chớp, Seth xoay người và đâm mạnh vào Barnabas. Anh ta bị trúng đòn, và mạnh vào tường rồi rớt xuống

“Chạy đi!” Lucy la lên rồi đẩy tôi về phía trước, vừa hối hả căn dặn “Bạn cứ ở yên chỗ có ánh sáng mặt trời. Đừng để đôi cánh đen của hắn đụng vào người. Hãy chạy khỏi đây đi”

“Nhưng đi bằng cách nào đây trong khi hắn đứng chặn ở cửa trước?” Tôi hỏi

Seth quay vòng trở lại, lần này thì hướng về Lucy. Cô ấy tránh đi ngay nhưng không kịp. Còn tôi vẫn đứng đó, áo xống nhàu nhĩ

“Cô ta muốn em đi xuyên qua tường, tốt hơn là bay lên cao để chống lại anh chứ ở dưới đất thì không ăn thua gì” Seth nói giọng hắn ta nghe vừa quen vừa lạ

“Nhưng mà... “ Tôi ngoảnh nhìn về phía cửa xoay, làm sao tôi đi ngang qua đó được?

Seth cười to, tiếng cười của hắn càng làm tôi ớn lạnh. “Rất vui được gặp em, Madison, đúng là anh gặp lại em thật rồi” Hắn lấy mặt nạ ra, trông rất đẹp trai, giống như một tác phẩm điêu khắc vậy

Tôi liếm môi, cảm giác ghê rợn ập tới khi nhớ lại cảnh hắn ôm ấp rồi hôn tôi. Tôi lùi lại, cố gắng không làm liên lụy gì đến Barnabas và Lucy rồi cố đi xuyên qua tường, nếu bọn thần chết nghĩ rằng tôi có thể làm được thì tôi sẽ làm được

Seth đi theo, từng bước, từng bước, “chúng ta sẽ cùng nhau đi khỏi đây”

Tôi vẫn lúi từng bước, mắt hướng về Barnabas và Lucy, lúc này cả hai đang nằm bất động trên nền nhà. Tim tôi đập nhanh, lưng đã chạm tường. Lúc này thì tôi đã ở đủ xa để chạy thoát nhưng tôi vẫn chưa cất bước. Tôi liếc nhìn Seth, sau đó nhìn viên đá màu đen trên cổ hắn “Em không còn sự lựa chọn nào khác, chính tôi mới là người nhận lãnh sứ mạng hóa khiếp em. Em là của tôi” hắn rì rầm

Hắn đã đến gần sát, rồi đưa tay chụp lấy tay tôi. Tôi cố xoay người nhưng không được “Địa ngục ở đây” tôi nói rồi đá một cái thật mạnh vào ống quyển hắn. Bị cú đá bất ngờ, hắn quần quai đau đớn, cúi xuống nhưng vẫn không thả tôi ra. Không bỏ lỡ cơ hội, tôi chụp lấy tóc hắn, lên gối thật mạnh vào mũi hắn

Hắn hét lên đau đớn, không còn đủ sức để giữ tôi nữa

Tôi phải đi ngay, tôi phải còn nguyên vẹn để ra khỏi đây hoặc là sẽ không bao giờ có cơ hội để làm việc này nữa. Tim tôi đập mạnh. Tôi chụp lấy viên đá đang đeo trên cổ hắn, giật mạnh sợi dây chuyền. Viên đá nằm gọn trong tay tôi, tự nhiên tôi có cảm giá bỏng rát như có lửa, tôi cố nắm chặt, cố chịu đựng để giữ nó

Seth gục xuống nền nhà, mặt đầy máu như thể hắn bị một tấm kính thủy tinh cắt đứt vậy “Madison...” Barnabas cố gọi với

Tôi quay lại nhìn thấy anh vẫn còn đang quần quai đau đớn

“Chạy đi!”

Bùa hộ mệnh của Seth đang nằm trong tay tôi, tôi mở cửa vào chạy ra ngoài

3

“Bố!” Tôi đứng ở cửa nhìn vào ngôi nhà gọn gàng, sạch sẽ mà bố đã dọn dẹp, tim đập thành thịch. Sau lưng tôi, tiếng máy cắt cỏ kêu ù ù. Những giọt nước li ti từ máy phun sương phun ra sàn nhà và thành cầu thang. Tôi nhón gót đi vào nhà trong chiếc áo đầm góm ghiếc của mình. Tôi không có cảm giác mệt mỏi hay đau đớn gì, chỉ có nỗi sợ hãi thường trực trong đầu “Bố ời?”

Tôi bước vào, liếc nhìn xung quanh. Từ cầu thang, giọng bố tôi đáp lại hơi run run, có chút gì đó nghi hoặc: “Madison hả con?”

Tôi bước lên cầu thang từng hai bậc một, không may vấp vào vạt áo đầm và té nhào. Cổ họng tôi khô khốc và co thắt lại, tôi dừng lại trước cửa phòng mình. Bố tôi đang ngồi giữa nhưng đồng thùng được mở ra. Khuôn mặt gầy vốn hốc hác vì căn bệnh tim giờ trông càng già sọm đi. Tôi không thể bước tới tiếp được. Tôi không biết làm gì nữa

Mắt mở to vô hồn, bố tôi nhìn lên như thể tôi không hề có mặt ở đó, ông nói khẽ, “Con không bao giờ nhớ đây nắp những chiếc thùng này cả”

Tự dung nước mắt tôi chảy ràn rụa xuống cằm nóng hổi. Bố vẫn còn cần đến tôi, vẫn còn nhớ đến tôi. Trước đây không ai quan tâm đến tôi cả. “Con... Con xin lỗi, thưa bố...” Tôi vẫn còn đứng sững, bất lực

Tôi nhìn thấy sự xúc động mãnh liệt nơi bố, ông đứng dậy thần thờ, “Con vẫn còn sống sao?” Tôi run lên nhìn bố tiến lại gần tôi thêm ba bước nữa, ông chụp mạnh tay tôi rồi nói, “Họ nói con đã chết rồi. Con vẫn còn sống sao?”

“Con ổn mà bố” nói rồi tôi ôm ông khóc nức nở. Vẫn cái mùi quen thuộc trong phòng thí nghiệm nơi ông làm việc hàng ngày, mùi dầu và mùi mực, nhưng chưa bao giờ tôi cảm giác được sự gần gũi như thế này. Tôi không nín khóc được, nước mắt tôi cứ tự dung tuôn ra xối xả. Đúng là tôi đã chết rồi, nhờ vào lá bùa hộ mệnh mà tôi mới trở về được. Không biết có thể kéo dài như thế này trong bao lâu, càng nghĩ tôi càng sợ hãi, “Con không sao mà bố”, tôi nói trong nước mắt dàn dụa

Nửa tin nửa ngờ, bố kéo tôi quay lại để nhìn rõ khuôn mặt tôi. Ông khóc, rồi cười như chưa bao giờ được cười. “Bố đã đến bệnh viện, bố đã thấy xác con nằm đó” Nỗi đau lại hiện về trên khuôn mặt, ông sờ tóc tôi mà tay cứ run run giống như không tin đó là tôi vậy “Nhưng con vẫn ổn mà bố. Con đã tính gọi điện cho mẹ nhưng mẹ sẽ nghĩ con bị điên mất. Bố, bố không sao chứ?”

Tôi lại ghen ngào, không ngừng sụt sùi. Tôi sẽ không bao giờ để mất bùa hộ mệnh của mình, không bao giờ. Tôi nhĩ thế “Con xin lỗi bố,” tôi lại khóc tức tưởi. “Đáng lý con không nên đi với tên khốn đó, con không nên làm như thế. Con xin lỗi bố!”

Bố kéo tôi vào lòng rồi ôm tôi như thể lâu ngày mới gặp lại, làm tôi càng thấy đau đớn và khóc to hơn. “Mọi chuyện qua hết rồi, ổn rồi đúng không con” ông nói rồi đưa tay vuốt tóc tôi.

Nhưng thật sự bố không biết rằng tôi đã chết

Ông chợt khựng lại nhìn tôi, bỗng dung tôi cảm thấy sự hãi, hẳn bố đang nghi ngờ gì đó. “con đúng là ổn phải không?” ông hỏi với sự ngạc nhiên, “Con cũng không bị thương chút nào sao?”

Tôi cười nhưng trong lòng rất lo lắng, tay ông vẫn ôm chặt tôi. “Bố ơi! Có chuyện này con muốn nói với bố. Con...”

Bỗng nhiên có tiếng bước chân tiến lại gần. Tôi quay lại và nhận ra Barnabas đang đứng khép nép bên cạnh một ông già thấp người mặc bộ trang phục võ thuật. Ông ta gầy, nước da ngăm đen, mắt nâu, tóc xoăn gợn sóng.

"Xin lỗi", bố tôi nói, rồi kéo tôi đến gần họ. "Các người đã mang con gái tôi về đúng không? Xin cảm ơn"

Tôi không thích vẻ mặt dầu dàu của Barnabas, tôi không nép mình sau lưng bố nữa. Bàn tay ông vẫn còn ôm tôi, và tôi không muốn rời xa chút nào. Tôi nghĩ Barnabas dẫn theo ông chủ của mình. Tôi chỉ muốn ở đây thôi. Tôi không muốn chết. Điều này không công bằng. Ông già vọtí vẻ mặt buồn thảm tội nghiệp nói quả quyết "Không phải như ông nghĩ, cô ta tự mình về thôi, chỉ có Chúa mới biết được chuyện gì đã xảy ra"

Tôi mở to mắt, vẻ sợ hãi. "Họ không đưa con về, con không biết họ. Con đã từng gặp người thanh niên này, nhưng con không biết ông già"

Bố vẫn mỉm cười vẻ bình thản, "vậy các người từ bệnh viện đến đúng không?". Ông hỏi tiếp với vẻ mặt nghiêm trọng. "Vậy ai chịu trách nhiệm đã báo tử nhầm con tôi đây?"

Barnabas bối rối, còn ông già gật đầu vẻ tán thành câu hỏi của bố tôi. "Sự thật như thế nào ông sẽ rõ sau, tôi xin phép không được tiết lộ". Ông ta đưa mắt nhìn khắp căn phòng tôi, bức tường sơn hồng, đồ đạc màu trắng, những chiếc thùng, chiếc hộp khép hờ. Cuối cùng họ nhìn tôi, tôi tự hỏi cả hai sẽ nói điều gì đây sau khi quan sát mọi thứ. Đó là căn phòng của một người có cuộc sống ngăn ngủi như tôi sao. Mọi thứ vẫn ở đây, nhưng rồi chúng sẽ bị quên lãng.

Tôi giật thót người khi ông già bước hẳn vào phòng đưa bàn tay gầy guộc lên xoa đầu tôi.

"Chúng ta cần nói chuyện, cô bé ạ" ông nói dịu dàng mà làm toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Ôi Chúa ơi! Ông ấy muốn tôi đi theo

Tôi cầm lá bùa hộ mệnh lên, bố vẫn không thả tôi ra. Nhìn vẻ run rẩy của tôi, hẳn ông cũng đoán có vấn đề nghiêm trọng đã xảy ra với con gái của mình. Ông chắn giữa tôi và hai người đàn ông. "Madison, con gọi cảnh sát đi", tôi sực tỉnh và sờ soạng vào điện thoại đặt ở bàn bên cạnh, nhắc máy lên

"Khoan đã, chúng ta cần nói chuyện", ông già nói

Ông vẫy tay điệu nghệ như đang diễn xuất, rồi bỗng dừng tiếng kêu vo vo của cái máy cắt cỏ ngoài sân tắt hẳn. Tôi liếc nhìn điện thoại, bố vẫn đứng giữa tôi và hai người đàn ông nhưng không cử động được

Đầu gối tôi nhũn ra. Đặt điện thoại xuống, tôi bất lực nhìn bố mình. Hình như ông vẫn ổn

Ông già thở dài đầy ngụ ý. Tôi thấy sợ hãi, sẽ có cuộc chiến chẳng nếu tôi không đi cùng họ "Hãy thả bố tôi ra" tôi nói với giọng run run, "nếu không tôi sẽ..."

Barnabas lắc đầu. còn ông già thì cau mày, nhướn đôi mắt xanh nhìn tôi. "cô sẽ làm gì?". Ông ta không hề động đậy gì trước lời đe dọa của tôi mà còn bình thản hơn, vẫn đứng yên vị trên tấm thảm, hai tay khoanh trước ngực.

Tôi liếc nhìn bố đang đứng như trời trồng, "Tôi sẽ la lớn lên hoặc sẽ làm điều gì đó"

"Vậy thì cô thử la lên đi, và cứ làm những gì mình thích, không ai cản cô đâu"

Tôi nín thở chờ đợi. Ông ta đi lảo đảo trong phòng nhưng không ngó ngang gì đến tôi, rồi ngồi

phịch xuống cái ghế trắng ở cuối phòng, vò trán như thể mệt mỏi lắm

"Tại sao chúng ta không làm cho mọi chuyện đơn giản hơn?" Ông lắc đầu, tay mân mê cái bình gốm của tôi. "Đây có phải là chuyện đùa không?". Rồi nói to hơn khi nhìn lên trần nhà. "Cô đang cười à? Cười vì chuyện này đúng không?"

Tôi nhìn Barnabas đang đứng ở cửa, anh ta lắc đầu như cảnh báo tôi điều gì đó. Chặn cửa tôi hả, không sao, vẫn còn đường thoát chỗ cửa sổ, chiếc váy đầm vương vịu ư? Có thể tôi vấp chân té nhưng không sao. Dù sao tôi cũng đã chết rồi mà. "Còn bố tôi thì sao?" Tôi bật thốt thành lời khi nhìn sang bố

Barnabas gật đầu, còn ông già thì quay lại nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm trọng như thể ông ta đã quyết định là chuyện gì đó. Ông ta duỗi thẳng tay ra. "Chúng ta làm quen nhau đi", ông ấy nói. "Cô là Madison phải không? Còn tôi thì mọi người hay gọi là Ron"

Tôi im lặng nghe, ông đặt tay xuống rồi nói tiếp "Barnabas đã kể hết mọi chuyện cho tôi rồi. Tôi có thể xem nó được không?"

Bị bất ngờ, tôi đưa tay chạm vào người bố, bỗng dưng tôi sờn gai ốc, hình như ông đã bị đông cứng, máu trong người cũng ngừng chảy thì phải, "Ý ông muốn xem cái gì?"

"Viên đá" Ron nói

Ông ta muốn xem viên đá đó, và cần nó, bởi vì chính nó đã giúp tôi hồi sinh, ít ra cũng không phải là đã chết hẳn. "Tôi không nghĩ sẽ đưa nó cho ông", tôi trả lời. Lúc đó bàn tay cầm viên đá của tôi bỗng dưng lạnh toát, có gì đó râm ran như kiến bò

"Madison!" Ông già gọi nhỏ nhẹ, rồi đứng lên nói, "Tôi chỉ muốn xem nó thôi, không có ý gì khác đâu"

"Không phải thế, ông cần nó!" Tôi nói thẳng thừng, tim đập nhanh. "Ông biết rõ đó là vật đã giữ tôi còn nguyên vẹn, tôi không muốn chết, tôi không phải là người tới số chết mà là do lỗi của các ông"

"Đúng thế, nhưng dù sao cô cũng đã chết rồi", Ron nói

Tôi giật bắn người khi ông ta chồm tới đưa tay ra, "Hãy để tôi nhìn nó thôi"

"Tôi không bao giờ đưa nó cho ông đâu" Tôi hét lên. Ánh mắt của Ron có chút gì đó nhượng bộ

"Madison, đừng! Đừng nói nữa!" Ông già kêu lên rồi tiến đến

"Nó là của tôi!" Tôi quả quyết, lùi lại cho đến khi lưng của tôi chạm tường.

Ron bước đi lảo đảo, ông cố thuyết phục tôi, "Madison à!" Ông thở mạnh rồi nói tiếp, "Cô không nên có vật đó trong người"

Không hiểu tại sao lời nói của ông ta trở nên ngập ngừng. Sau đó tự dưng tôi cứng người không cử động được, có cái gì đó rần rần xuyên khắp người tôi như một luồng điện. Cảm giác đo lan dần từ bàn tay nắm viên đá bùa hộ mệnh rồi tỏa đi khắp người khiến tôi không cử động được.

Tôi sợ điếng người. Một lúc sau, khi đã hết nóng lạnh cơ thể tôi mới trở lại bình thường. Tôi cố sức đứng dậy, lưng dính chặt vào tường, tim đập nhanh. Tôi đưa mắt nhìn Ron. Ông già trông thật khắc khổ, cảm lạnh và thất vọng. Tôi không dám nhúc nhích. Lúc này viên đá bùa hộ mệnh trong tay tôi bỗng nhiên lóe lên tia sáng yếu ớt, tôi hé ngón tay để nhìn thử, ôi trời, nó không còn như lúc ban đầu nữa. "Nhìn kìa!" Tôi la leenn ngạc nhiên. "Nó đã thay đổi"

Ron khom lưng, ngả người ngồi bệt xuống, thì thầm câu gì đó trong miệng. Choáng váng, tôi đưa sợi dây lên xem. Khi tôi giật từ cổ tay thần chết đen thì nó là một viên đá màu xám đơn giản. Còn bây giờ nó biến thành màu đen và đẹp một cách huyền ảo. Hay là cố chuyện gì xảy ra với nó?

"Lúc đầu nó không như thế này đâu", tôi khẳng định rồi quay sang nhìn Ron. Vẻ mặt ông buồn, Barnabas đứng sau lưng ông trông cũng chẳng khá hơn, mặt trắng bệch"

"Cô nói đúng", Ron nói không ra hơi, "Chúng tôi hy vọng sẽ kết thúc được việc này nhưng bây giờ thì không được nữa rồi, viên đá đó giờ đã thuộc về cô, chúc mừng cô" Mắt ông ta có vẻ gì đó thất vọng

Tay tôi thả lỏng dần viên đá ra. Nó là của tôi, ông ấy đã khẳng định như thế

"Nhưng đó là viên đá của thần chết bóng tối mà" Barnabas nói. "Điều đó có nghĩa cô ta cũng như thế, là người xấu"

Tôi run bần bật "Anh nói gì?"

"Cô bây giờ là thần chết bóng tối rồi" Barnabas hét lên vẻ tức giận. Tôi chói với, có nghĩa bây giờ tôi giống Seth sao

"Im đi Barnabas!" Ron quát lên nạt nộ, đẩy mạnh anh ta bắn về phía cửa. "Cô ấy không phải là thần chết bóng đêm, chỉ có thằng ngốc như cậu mới nghĩ vậy thôi! Nhưng cũng chưa hẳn là thần chết tốt. Cô ta không thể. Cô ta là con người, ngay cả khi cô ta chết rồi cũng vẫn là người. Cậu đừng bao giờ có ý nghĩ như thế"

"Nhưng đó là viên đá của thần chết bóng đêm, chính tôi thấy cô ấy giật lấy nó từ hân ta"

Barnabas cố cãi nhưng vẫn không giấu được vẻ lúng túng. "Ai đã gây ra chuyện này? Lỗi của ai?"

Tim tôi vẫn còn đập mạnh, không biết xử trí sao, tay vẫn cầm sợi dây chuyền có viên đá. Ron nhìn chúng tôi. "Đó có thể không phải là viên đá của thần chết bóng đêm, nếu đúng vậy thì hẳn đủ sức để giật lại rồi, đằng này thì... Có lẽ có nguyên nhân gì sâu xa trong chuyện này. Cô ta có một thứ gì đó mạnh hơn cả viên đá kia, bọn họ sẽ quay lại tìm cô ấy"

Nghe đến đó Barnabas càng lo lắng và sợ hãi hơn. Tôi cũng lờ mờ nhận ra đằng sau lời nói của ông già còn ẩn chứa điều gì đó đáng sợ hơn nhiều. "Bây giờ cho tôi xem nó được chưa", Ron tiếp tục đề nghị, sau khi cầm xem ông ngược nhìn lên cao, nói to: "Đúng là thật ấn tượng"

Giọng ông ta vang lên trong không trung. Nhớ lại hai người này không phải là người bình thường, tôi hốt hoảng quay sang nhìn bố tôi, ông vẫn đứng yên không nhúc nhích, như bức tượng. “Họ sẽ không làm gì tổn thương đến bố tôi chứ?”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để làm những gì có thể” Ron nói nhỏ nhẹ

Sau đó ông ta đứng dậy thở dài và bước đi. Sợ ông ta làm gì bố, tôi vội tiến ra chặn lại. Ron không thèm quan tâm đến việc tôi đang làm, chắc ông ta nghĩ chuyện đó giống như một con mèo yếu ớt cố ngăn cản một con chó hung dữ vậy

“Tôi sẽ không đi đâu hết,” tôi nói, vẫn đứng giữa bố tôi và ông ta, “các người sẽ không bao giờ được đụng vào người bố tôi. Tôi có viên đá, tôi vẫn giữ được hình hài nguyên vẹn, tôi vẫn còn sống”

Ron nhìn tôi rồi nói, “Cô có viên đá nhưng không biết cách sử dụng nó. Không phải cô còn sống như cô nghĩ. Đúng thế, đúng thế! Viên đá đã giúp cô giữ được nguyên vẹn đến giờ phút này. Nhưng bọn họ đã có được thân xác cô rồi”

Tôi liếc nhìn sang Barnabas, trông anh ta có vẻ gì đó lúng túng. “Ý ông nói Seth hả? Hẳn đã có thân xác tôi ư? Tại sao như thế được?” Tôi hỏi với vẻ sợ hãi

Ron bước tới gần, hình như tay ông ta đụng vào vai tôi, lạ thay tôi lại có cảm giác ấm áp và được che chở. “Cô vẫn khẳng khẳng không giao viên đá cho chúng tôi” Ông nói với vẻ tội nghiệp. “Bọn họ đã có được thân xác cô, họ sẽ tìm đến đây. Viên đá cô đang giữ rõ ràng rất quan trọng. Nó có thể thay đổi số phận của cô. Rất ít viên đá có khả năng đó”

Tôi mở miệng định nói nhưng ông già đã tiếp với vẻ nghiêm nghị, “Nếu cô đưa cho tôi viên đá đó, bọn họ đến đây sẽ không dễ dàng đoạt lại. Viên đá nằm trong tay cô không thể phát huy hết tác dụng”

Ông ta lấy tay ra khỏi bờ vai tôi, tôi cảm thấy mình nhỏ bé và cô độc biết bao. “Bọn họ sẽ tìm đến đây vì dấu vết cô vẫn còn đó” ông nói thêm rồi nhìn ra cửa sổ

“Seth biết tôi đang ở đây sao?” tôi nói về bố rồi, còn Ron từ tốn trả lời

“Đúng thế, và hẳn chỉ rời khỏi đây cùng với cô. Lúc đó chúng tôi muốn tìm cô cũng không được. bọn họ sẽ không để lại dấu vết gì”

Nghe đến đây tôi giật mình kinh hãi.

“Hẳn sẽ tìm thấy cô, bắt cô đi theo cùng với viên đá. Sau đó chuyện gì sẽ xảy ra?” Ông già lắc đầu, quay nhìn ra cửa sổ. “Bọn họ sẽ dám làm những chuyện động trời mà không cần suy nghĩ” Vẻ mặt tôi biến sắc, còn Barnabas tỏ ra hiểu được mọi chuyện. Ông già đang nhìn tôi, có lẽ ông ta nhận ra mình vừa lỡ lời nên đính chính, “À! Có thể những điều tôi vừa nói chưa hẳn đúng hết đâu, thỉnh thoảng tôi cũng ba hoa thế mà”

Tôi càng khiếp đảm hơn, trước đó, hẳn đã nói với tôi là hẳn không muốn giết tôi, hẳn cần có

tôi, điều đó có nghĩa không phải vì viên đá đó mà hắn tìm đến đây. Tôi định nói với Ron như thế nhưng vì quá sợ nên không diễn đạt được. Hình như Barnabas đọc được ý nghĩ này của tôi. Ron đi qua đi lại, còn Barnabas im lặng như đag suy nghĩ gì đó lung lăm. Tôi linh cảm có chuyện gì sẽ xảy ra

“Điều duy nhất cô có thể làm lúc này là cố giữ cơ thể nguyên vẹn cho đến khi chúng tôi tìm ra giải pháp mà không ảnh hưởng gì đến cô”

“Nhưng ông nói tôi không thể chết nữa mà”

Ron dừng lại chỗ cửa. Barnabas đang đứng sau lưng ông ta, vẻ mặt trầm ngâm lo lắng. “Cô không thể chết nữa vì cô đã chết một lần rồi, nhưng có thể có thể có điều tồi tệ hơn cái chết sẽ xảy ra” Ông già nói

Bỗng dưng tôi cảm thấy xốn xang khi nhớ lại cảnh khiêu vũ với Seth, nụ hôn nồng cháy cùng cái nhìn lãng mạn mà hắn dành cho tôi.

“Barnabas?” ông chợt lên tiếng gọi làm tôi giật mình. Còn Barnabas thì ngạc nhiên

“Có chuyện gì vậy thưa ông?”

“Chúc mừng cậu được thăng tiến thành thần hộ mệnh”

Barnabas ngạc nhiên. “Đó không phải là sự thăng tiến, mà là trừng phạt”

“Bởi vì trong chuyện này có lỗi của tôi nữa” Ông Ron tự nhận trách nhiệm về mình, lần này giọng ông ta còn khó nghe hơn lúc nãy nhưng Barnabas không nhận ra điều đó. Vẻ mặt ông già nghiêm nghị, “Vì thế cậu đừng cố chấp nữa”

“Còn Lucy thì sao? Cô ấy cũng có một phần trách nhiệm” Barnabas phản đối, khi tranh luận trông anh ta thật trẻ con

“Madison mười bảy tuổi” ông Ron nói nhưng không hề có chút phê phán gì. “Cậu quản lý những người tuổi mười bảy, đây là nhiệm vụ mới của cậu, vì vậy bây giờ cậu sẽ là thần hộ mệnh của Madison, tôi nghĩ cậu sẽ đảm nhận nhiệm vụ này trong một năm”

“Nhưng thưa ông...” anh ta thắc mắc. Tôi chẳng hiểu gì cả, mình cũng có thần hộ mệnh nữa sao?

“Thưa ông, tôi không thể đảm nhận nhiệm vụ này được” Barnabas nói, làm tôi có chút gì đó hụt hẫng. “Tôi không thể trông chừng cô ấy mãi được. Nếu tôi đi đâu thì ai sẽ bảo vệ cô ấy?”

“Thì cậu dẫn cô ta theo, cô ấy cũng cần học cách làm quen mọi thứ mà, lúc rảnh rỗi hãy dạy cô ấy thích nghi với cuộc sống mới đi, cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình” Ông ta căn dặn Barnabas lăm băm cái gì đó, còn ông già thì nhìn tôi mỉm cười, không giấu vẻ lo lắng.

“Madison! Cô nhớ luôn giữ sợi dây chuyền bên mình, nó sẽ bảo vệ cô, nếu cô bỏ nó, những con ma bóng đêm, những đôi cánh đen sẽ tìm đến ngay, bọn họ sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội nào”

Nhưng đôi cánh đen. Nghe thật đáng sợ

Ông ta tiếp, “Những kẻ tham tàn bần thủ sẽ không từ bỏ bất cứ điều gì. Chúng luôn rình rập, khi bắt được mùi của những người chết oan sẽ tìm đến ngay. Vì thế đừng để bọn họ tìm đến cô. Vì cô đã chết, họ sẽ bắt được mùi nhưng với viên đá trong người, họ nghĩ cô là thần chết, có thể sau đó sẽ bỏ rơi cô”

Nghe ông ta căn dặn, tôi gật đầu cố nhớ lời. Hãy nhớ tránh xa nhưng đôi cánh đen ra

“Xin ông suy nghĩ lại”, Barnabas van xin, còn Ron đi xuống cầu thang không nói lời nào. Hồi lâu ông mới lên tiếng, “Tôi đã quyết định rồi. Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình, chỉ một năm thôi”, và đi ra phía cửa chính

Ông già bước ra cửa rồi biến mất ngay trong không trung. Ánh nắng mặt trời trải rộng chiếu sáng vào ngôi nhà cũng rực rỡ. Tiếng máy cắt cỏ đâu đó vang lên, cuộc sống vẫn đang tiếp diễn. Tôi nghe rõ tiếng chim hót, tiếng gió vi vu, cả tiếng radio nhà ai đó đang mở. Tôi đứng cạnh Barnabas. “Một năm, ý ông là sao?” Tôi thắc mắc

Bỗng dưng từ trong phòng tôi vọng ra tiếng gọi, “Madison hả? Có phải con đó không?”

“Bố!” Tôi thốt thức rồi chạy sà vào lòng ông. Bố dang tay ra ôm lấy tôi rồi nhìn Barnabas mỉm cười

“Cậu có phải là người đã đưa em nó về nhà đêm hôm qua không? Cậu là Seth phải không?”

Barnabas lúng túng trả lời, “Dạ không phải thưa bác, cháu là Barnabas, là bạn của Madison, tối hôm qua cháu cũng ở cạnh Madison sau khi Josh đi. Cháu rất vui khi gặp bác. Cháu chỉ ghé qua thăm Madison thôi”

Bố tôi có vẻ tự hào khi con gái có một người bạn trai mới thì phải. Nhưng tôi thì lúng túng. Tất cả những gì tôi làm bây giờ là nhớ kỹ những lời ông Ron đã dặn

“NÈ! Cô có ăn không vậy?” Barnabas nói, “Tôi có cảm giác nhịn đói cả năm nay rồi”

Bố mỉm cười, rồi ông bắt đầu bình luận về các thứ bánh lúc đi xuống cầu thang, Barnabas đi theo ông

“Còn chuyện Seth đưa tôi về nhà và những gì xảy ra đêm qua thì sao?” tôi hỏi nhỏ Barnabas, “Có ai nhớ chuyện tối hôm qua không?”

“Không ai biết cả,” anh ta nói, “Ông Ron rất cẩn thận trong chuyện này. Có thể ông ấy quý mến cô đó” Anh ta vừa nói vừa nhìn sợi dây chuyền tôi đang đeo trên cổ. “Cũng có thể ông ta chỉ thích viên đá của cô cũng nên”

Cảm giác lo lắng lại bao trùm. Barnabas nghe tiếng bố tôi gọi từ nhà bếp liền đi xuống, ông muốn mời anh ta cùng ăn điểm tâm. Tôi chỉnh sửa lại trang phục của mình, vuốt lại mái tóc rồi cũng đi theo xuống nhà bếp

Tôi không hiểu gì lắm trong chuyện này. Một năm. Tôi có ít nhất một năm. Tôi không hẳn còn

sống nhưng nhờ ơn trời cũng chưa hẳn đã chết. Tôi sẽ cố khám phá cách sử dụng viên đá và sẽ làm mọi cách để luôn được ở bên cạnh bố.

4

TRỜI ĐÃ SẮM TỐI, tôi ngồi trên mái nhà với tâm trạng lo âu. Lòng suy nghĩ vẩn vơ, tay tôi vuốt nhẹ viên đá đang đeo trên cổ. Tôi không còn sống nhưng chưa hẳn đã chết. Chính tôi cũng đang nghi ngờ điều này. Cả ngày nay bố không nhắc gì đến chuyện tôi đã chết ở bệnh viện, chứng tỏ ông không nhớ gì đến vụ tai nạn. Ông cứ nghĩ tôi đi chơi với Josh, rồi bị Josh bỏ mặc, sau đó Seth và Barnabas đưa tôi về nhà, rồi tôi xem ti vi suốt đêm hôm qua

Cả ngày hôm nay tôi quan sát bố, rõ ràng ông cũng đang muốn biết chuyện gì đó. Có lẽ bố đang theo dõi xem tôi làm gì, vì thế ông hay bất ngờ đem thức ăn lên phòng tôi. Không ít lần tôi bắt gặp bố đang nhìn tôi chằm chằm. Đề tài chính trong các bữa ăn chúng tôi chỉ nói về thức ăn. Tôi cảm thấy mình như có lỗi. Dĩ nhiên tôi cũng thấy thối mệ sau buổi khiêu vũ tối hôm qua. Đúng là tôi mệt thật, mà chính xác hơn là chẳng có cảm giác gì nữa, nếu mệt thì bây giờ tôi đã đi ngủ rồi. Bây giờ đã hai giờ sáng và tôi vẫn còn đang ngồi trên nóc nhà nhìn viên đá. Thế giới xung quanh chìm trong màn đêm tĩnh lặng, tôi không có cảm giác buồn ngủ, có lẽ tôi không cần phải ngủ nữa

Cảm giác uể oải lan khắp người, tôi nhìn vào màn đêm, ngẫm nghĩ về sự sống, và bất chợt giật nảy mình khi Barnabas lao từ trên cây xuống

“Này! Anh đến sao không báo trước”, tim tôi đập thình thịch khi anh ta đáp xuống nhẹ nhàng như con mèo

Anh ta đứng lên, tay chống hông, hình như cũng mệt mỏi không kém, “nếu tôi là thần chết bóng đêm thì cô đã chết rồi”

“Ừ! Nhưng tôi đã chết rồi mà đúng không?” Tôi hỏi lại rồi chìa viên đá ra trước mặt anh ta.

“Bây giờ anh muốn gì?” Tôi hỏi thẳng

Thay vì trả lời, anh ta nhún vai rồi nhìn về hướng đông “Tôi muốn biết cô đang giấu ông Ron điều gì”

Anh ta vẫn đứng đó như một pho tượng, khoanh tay nhìn tôi. “Seth đã nói gì với cô lúc hai người đang ở trong xe. Lúc đó cô không nằm trong tầm kiểm soát của tôi nên tôi không biết” Barnabas đi qua đi lại, vẻ mặt rất nôn nóng. “Vấn đề này rất quan trọng và cũng không phải chỉ liên quan tới cô đâu. Bây giờ đối với Seth cô là mục tiêu vì đã lấy cắp viên đá của hắn, nhưng tại sao trước đó hắn lại đến tìm cô ở nhà xác. Tôi muốn biết lý do”

Tôi nhìn viên đá, sau đó tôi nhìn xuống chân mình. “Hắn nói tên của tôi được nhắc lại nhiều

lần, vì thế hẳn quyết định chọn tôi”

Barnabas ngồi xuống cạnh tôi nhưng vẫn giữ một khoảng cách xa. “Hắn đã làm như vậy sao? Nhưng tại sao hắn vẫn tìm đến cô mặc dù cô đã chết rồi”

Tôi nhìn Barnabas, suy nghĩ lung tung, đôi mắt anh ta dường như lóng lánh dưới ánh trăng “Anh sẽ không kể cho ai nghe chứ?” Thật ra tôi cũng muốn trải lòng mình với ai đó

Barnabas do dự một hồi rồi nói. “Tôi sẽ không kể với ai, nhưng tôi sẽ cố thuyết phục để cô tự mình nói với ông Ron”

Tôi ấp úng lên tiếng. “Hắn nói rằng việc kết thúc cuộc sống trẻ trung của tôi sẽ giúp hắn tiến xa hơn, hắn quay lại là muốn chứng minh hắn đã đúng khi chọn lựa tôi”

Tôi chờ đợi phản ứng của anh ta nhưng không thấy gì. Cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm ngược lên. Barnabas đang nhìn tôi như thể muốn tìm hiểu điều tôi vừa nói có đúng sự thật không. Sau đó anh ta nói chậm rãi, “Tôi nghĩ cô cũng nên giữ bí mật chuyện này. Tốt nhất là quên nó đi, cố gắng dành thời gian để thích nghi với cuộc sống mới”

“Được rồi, tôi sẽ cố gắng, nhưng không phải học ở trường mà là học từ cuộc sống thực tế” Nhớ lại bữa ăn tối với bố, tôi nói, “Barnabas à! Tôi muốn ăn cái gì đó”

“Được thôi! Nếu cô muốn. Còn tôi thì không. Nếu cô giống tôi thì sẽ không bao giờ thấy đói bụng cả”

Tôi ngơ ngác, “Vậy còn ngủ thì sao?”

Anh ta mỉm cười, “Cô cũng ngủ thử xem sao? Còn tôi không thể ngủ được nếu không gạt bỏ những chuyện buồn ra khỏi đầu”

Tôi gặng hỏi tiếp, “Còn nếu không ăn gì thì sao?”

Barnabas nhìn tôi, “Viên đá cô đang giữ sẽ cung cấp năng lượng”

Tôi thở dài, vẫn ngồi đó trên mái nhà với thần hộ mệnh của tôi. Tôi đang nghĩ đến chuyện đi đâu đó, và tự vấn về cuộc sống thực tại của mình. Nói đúng hơn, đó là sự sống trong cõi chết; liệu nó có diễn ra tốt đẹp không. Tôi đưa tay lên sờ viên đá đã giúp tôi hồi sinh, băn khoăn không biết mình sẽ làm gì sau này. Đi học, thực hành, ở với bố, tiếp tục công việc thường nhật của mình, ngoại trừ sự không cần ăn, không cần ngủ. Tôi cũng có thần hộ mệnh nữa. Cuộc sống của tôi cũng vẫn tiếp diễn như mọi người đó thôi.

Barnabas chợt đứng dậy làm tôi ngạc nhiên, tôi ngả người ra sau nhìn anh ta. “Chúng ta đi đâu đó đi” anh đề nghị. “Tối nay tôi cũng chẳng có gì để làm, tôi cũng đang buồn đây”

Nhưng mà đi đâu bây giờ. Tôi lắp bắp: “Tôi không thể đi như anh được, tôi sẽ té mất. Tôi cũng không thể bước chân ra khỏi nhà, trừ việc đi học”. Thế nhưng tôi vẫn mỉm cười, đưa tay cho anh ta kéo tôi đứng dậy.

“Yên tâm đi, cô sẽ không bị té đâu”, anh ta nói

“Thật vậy sao?” tôi hồ nghi, rồi la toáng lên và rúm người lại khi anh đi vòng ra sau và choàng tay qua người tôi. Tôi chụp ôm cứng lấy anh khi chúng tôi bắt đầu nhấc người bay lên khỏi mái nhà. Tôi thu hết can đảm nhìn xuống, thế giới trải rộng phía dưới, lấp lánh huyền ảo dưới ánh trăng. “Anh biết bay sao?” Tôi hỏi như một con ngốc. Barnabas cười, tay anh ta đang ôm chặt lấy tôi, chúng tôi bay cao hơn. Có lẽ như thế này mãi cũng không phải là điều quá tệ.

Hôn và kể

MICHELE JAFFE

1

“Rất tiếc đây không phải là kết thúc của câu chuyện,” hắn vừa nói vừa cười, bàn tay đang siết quanh cổ họng cô gái khế dừng lại mơn trớn, mắt vẫn không rời.

“Nếu anh giết tôi, thì anh sẽ không bao giờ có được điều đó... Dĩ nhiên không hề có lợi cho anh.”

“Sao? Bàn tay của tôi làm em sợ hãi? Hay em sợ mình là người thất bại?”

“Tôi không thất bại.”

Cô gái nhổ nước bọt vào mặt hắn.

“Can đảm lắm, tôi thật sự ngưỡng mộ em. Giá mà tôi với em có thời gian để vui vẻ với nhau. Nhưng không may, không còn lúc nào nữa.”

Cô gái cố gượng vùng vẫy để thoát thân, bấu xé, cào cấu vào mặt, vào người kẻ đối diện nhưng hắn vẫn không nao núng. Cô cảm thấy bất lực và kiệt sức dần.

Hắn dí mặt mình sát gần khuôn mặt nạn nhân, phì phò thở vào mặt cô, “Có muốn nói lời cuối cùng nào không?”

“Năm tù. Hãy súc miệng cho sạch.”

Hắn cười lớn rồi siết chặt bàn tay thép, “Tạm biệt em.”

Ánh mắt hắn như muốn thiêu cháy đôi mắt đang mở trợn trừng của cô gái. Sau đó cô chỉ nghe một tiếng động mạnh rồi cảm giác mình bị ngã xuống sàn nhà, mọi thứ tối đen như mực.

2

TRƯỚC ĐÓ TÁM TIẾNG...

“Những cô gái khôn khéo đều biết rằng sự im lặng là vàng, nhưng chỉ khoảng bốn giây thôi. Nếu muốn câu giờ thì bạn có thể làm việc đó một cách đơn giản, chẳng hạn như: “Anh ăn đậu không?” Vừa nói vừa giả vờ cười vui vẻ để phá tan không khí yên lặng và làm đối phương xao nhãng. Nên nhớ hãy bình tĩnh và chứng tỏ sự khôn ngoan của mình.” Miranda đọc lầm bầm trong sách, cô cau mày, bắt đầu nghi ngờ về “Cách để chiếm được cảm tình bạn trai và nụ hôn.”

Dựa người bên chiếc xe màu đen đang đỗ trong khu vực bốc dỡ hàng hóa của sân bay thành phố Santa Barbara vào một buổi tối tháng sáu, cô nhớ mình đã hồi hộp như thế nào khi tìm thấy những quyển sách đại loại như thế tại các hiệu sách. Đúng là chỉ có trong mơ! Nào là “Năm nét tướng trên khuôn mặt sẽ làm thay đổi cuộc đời bạn” hay “Bí mật của cơn giận dữ chỉ có người chuyên nghiệp mới biết.” ... Cô đã tin tưởng và luyện tập tất cả những hướng dẫn trong đó, từ cách thay đổi nụ cười quyến rũ hay việc dành khoảng nửa giờ một ngày để mút một quả nho. May là quyển “Còn chần chờ gì nữa hãy kết bạn với chính mình” chưa kịp gây tai họa cho cô. Nhưng điều đó cũng chưa phải quá buồn chán. Kenzi, cô bạn thân của Miranda gần đây đã phát hiện bất kỳ học sinh trung học nào cũng đều ảo tưởng như vậy – tự gây ra cho mình sức ép, và dĩ nhiên, họ đang cần giúp đỡ.

Cô liếc qua đoạn khác. “Hãy nhắc lại một trong những câu nói của anh ấy bằng những từ khác, chú ý đến biểu hiện nét mặt, chẳng hạn như hích chân mày lên. Hoặc nghĩ ra một câu chuyện tiểu lâm nào đó...”

“Chào cô Kiss.”

Miranda nhìn lên, phát hiện ra mình đang đối diện với cái cằm chẻ và khuôn mặt rám nắng của trung sĩ Caleb Reynolds.

Cô phải giả vờ lơ đãng như không nghe tiếng tim đập mạnh của anh ta khi đến gần. Đặc biệt

thật, tiếng nhịp tim đập nghe như nhịp một – hai – ba của điệu cha – cha – cha vậy. Ở tuổi hai mươi hai anh ta cần phải dành thời gian ở phòng tập thể dục nhiều hơn nữa.

Anh ta chỉ lớn hơn cô bốn tuổi, là Đội phó cảnh sát trẻ nhất ở Santa Barbara, khuôn mặt điển trai lúc nào cũng đeo kính mát, ngay lúc này cũng vậy dù đã tám giờ tối rồi. “Chào Đội phó cảnh sát, anh có hay đến đây không?”

Viên cảnh sát trả lời với thoáng lo lắng, “Không.”

“Không thường xuyên sao? Em cũng thế, chỉ tuần một lần thôi. Không đủ rảnh rỗi để biết nhà vệ sinh ở đâu!” Không phải lần đầu tiên cô lỡ lời như thế.

“Sách hay không?” Viên cảnh sát hỏi sau khi vớ lấy quyển sách từ tay cô và đọc to phụ đề trên sách: “Bí quyết cho những cô gái tốt (thỉnh thoảng) muốn khác thường.”

“Để lấy thông tin viết đề tài. Bài tập về nhà mà.”

Anh ta ngoác miệng cười, nụ cười tươi kéo lên đến tận mang tai. “Đang nghĩ phi vụ tiếp theo sao? Định tìm cửa hàng nào thuận lợi hơn để làm ăn nữa sao?”

Hắn anh ta đang nhắc đến chuyện hiểu lầm trước đây. Câu chuyện xảy ra ở khu chợ mở cửa phục vụ 24/24, cô đã không cản chân tên cướp mà còn làm vướng bận mọi người, tạo cơ hội cho tên cướp phóng nhanh thoát thân. Vậy là mọi người nghi ngờ cô, rồi ban giám hiệu trường cũng gọi lên hạch hỏi. Nhưng cô đã học được nhiều điều từ sự việc đó.

“Em đang cố làm sao để một tháng trộm cắp một lần đây. Ha ha ha...” Cô nói. “Còn đây là công việc bình thường của em như mọi ngày thôi, đón khách VIP của phi trường.” Miranda lại nghe tiếng tim đập theo điệu cha-cha nhanh hơn. Có lẽ anh ta nghĩ việc liên quan đến những người VIP thì tốt.

“Em đang học nội trú ở trường Chatsworth phải không? Trường cho phép học sinh ra cổng tự do hay chỉ những ngày được phép?”

“Ngày thứ tư và chiều thứ bảy nếu là học sinh trung học. Bọn em không có tiết học sau đó.” Cô nói và nghe tim đập mạnh hơn.

“Rảnh vào ngày thứ tư và chiều thứ bảy. Những ngày đó em có làm gì vui không?”

Anh ta đang hỏi mình sao? Không. Không được. Cô tự nhủ với lòng mình! Hãy nói gì đi chứ! Cái gì cũng được! Hãy tỏ ra là người khôn ngoan đi.

“Còn anh có làm gì vui không?” Cô hỏi lại anh ta.

Viên cảnh sát ngập ngừng một giây, sau đó nói rất bình thản. “Tôi làm việc, cô Kiss à.”

Ôi Miranda Kiss, cô gái ngu ngốc mới của năm. Miranda than thầm rồi nói, “Em cũng vậy, ý em muốn nói công việc ở đây là lái xe đưa đón khách hoặc tập luyện ở đội đua ngựa. Em là thành viên trong đội Tony Bosun, đó là lí do em làm việc này.” Nói rồi cô chỉ vào chiếc xe hơi. “Vừa là tài xế cho công ty Tony, vừa chơi cho đội luôn. Chúng em thường chơi vào cuối tuần, nhưng thường luyện vào thứ tư, những ngày khác cũng có nhưng hiếm khi...” Giọng cô buông lỏng lơ.

“Tôi đã từng xem đội của em chơi rồi, đó là một đội chơi chuyên nghiệp phải không? Họ để một học sinh trung học chơi ở đó sao?”

Miranda đáp ứng, “Dĩ nhiên rồi, có sao đâu.”

Anh ta nhìn cô qua mắt kiếng vẻ nghi ngờ.

Cô thấy mình cần phải giải thích thêm, “Em phải nói dối mới được chơi đó. Tony nghĩ em hai mươi tuổi. Chỉ có anh mới biết điều này thôi, anh sẽ không kể lại cho ông ta chứ?”

“Ông ấy vẫn tin là em hai mươi tuổi sao?”

“Phải, ông ta rất cần người mới.”

Viên cảnh sát cười mỉm, “Cho nên em làm cho ông ta. Em giỏi thật. Chắc là tôi không bao giờ nhận ra em trong đó”

“Thì anh biết điều rồi đó, bọn em đội tóc giả, ai cũng đeo mặt nạ vàng, ai cũng như ai, làm sao nhận ra được.”

Đó là một trong những lí do mà cô thích tham gia, không ai biết ai, giấu tên nhau, cũng không ai biết bạn đang làm nhiệm vụ gì. Chính điều đó làm cho cô có cảm giác an toàn, không

sợ bị công kích. Không có đặc điểm gì đặc biệt lộ ra để người khác chú ý.

Reynolds gỡ kiếng ra để nhìn cô gái rõ hơn. “Vì công việc đó mà em mặc bộ trang phục lụa màu xanh trắng đỏ này sao? Những cô gái mặc váy ngắn và áo choàng không tay lúc nào trông cũng dễ thương. Đôi lúc tôi cũng thích nhìn những cô gái như thế.”

Anh ta nhìn thẳng vào mặt cô mỉm cười ý nhị, chân cô bỗng dưng muốn khụy xuống, cái quái gì thế này!

“Ồ! Bạn gái tôi đây rồi.” Anh ta reo lên rồi đi thẳng về phía cô gái đằng xa kia.

Miranda nhìn theo người phụ nữ, cô ta trạc khoảng hai mươi, tóc vàng hoe, thân hình mảnh mai nhưng rắn chắc. Anh ta choàng tay qua người cô ấy rồi hôn lên cổ, nói to đầy phấn khởi: “Chúng ta về nhà đi em. Anh có mấy món đồ chơi mới rất thú vị, rất đặc biệt dành cho em.”

Khi đi ngang qua Miranda, anh ta còn hất cằm về phía cô và nói, “Em ở lại đừng lo lắng gì nhiều nha.”

“Anh cũng thế nhé.” Miranda nói lại. Cô chỉ muốn đập đầu mình vào thành xe vì cái tội ngốc ngếch.

Khi họ lái xe ngang qua bãi đỗ xe, Miranda còn kịp nghe họ nói chuyện với nhau.

“Cô ta là ai thế?”

“Tài xế.”

“Cô ta là tài xế sao?” Người phụ nữ hỏi lại. “Sao trông giống mấy cô gái đến từ phi trường Hawaii mà anh đã từng hẹn hò thế, nhưng trẻ và xinh hơn. Anh cũng biết tán tỉnh các cô gái trẻ xinh đẹp nữa hả. Anh có chắc là anh không dính dáng gì đến cô nàng không?”

Miranda nghe anh ta phá lên cười, “Cô ấy hả? Thôi cưng ơi, cô ấy còn là học sinh trung học và đang phải lòng anh thôi. Tin anh đi. Không việc gì em phải lo lắng cả.”

Đôi lúc tai thính quá cũng không hay chút nào.

Miranda rất yêu quý phi trường Santa Barbara này. Nó khá nhỏ và buồn tẻ, có nhiều bức tường để lộ gạch mà không tô xi măng, sân nền sạch sẽ, ngói màu vàng xanh, từng chùm bông giấy rủ dài xuống bên tường. Do nó nhỏ nên hành khách có thể xuống ngay chỗ máy bay hạ cánh và ra cổng luôn. Có một hàng rào bằng dây xích ngăn chặn giữa những người đang đứng đợi và những người bước xuống máy bay.

Lấy cái bảng chào đón khách của mình ra khỏi xe, Miranda kiểm tra lại tên của người khách mà cô chuẩn bị đón – Cumean – rồi cầm bảng tên quay về hướng lối ra của hành khách. Lúc đang đứng đợi, cô có nghe một người phụ nữ đang nói chuyện điện thoại trong chiếc xe Lexus SUV đậu sau lưng mình rằng “Nếu cô ta bước xuống máy bay tôi biết mà.”

Cô cũng biết rõ ngoài cô ta không còn ai khách nghe được những lời đó. Cô đã mất cả nửa năm học lớp bảy ở Sanint Bartolomeo để theo dõi về sự biến đổi khác thường của cơ thể mình, đã chăm chú xem bộ phim “Cơ thể của bạn đang thay đổi thành thiếu nữ” ... Nhưng những thay đổi của cô không có gì giống trong bộ phim đề cập. Dần dà cô phát hiện mình sở hữu một năng lượng khác thường. Từ đó cô biết mình mạnh hơn cả những đứa con trai cùng tuổi mình, nhưng bọn con trai lại không cho rằng điều đó là tốt, ngay cả ban quản lí nhà trường cũng không nghĩ như thế. Bảy tháng trước đó, khi...

Miranda chợt giật mình khỏi dòng suy nghĩ mien man, tập trung nhìn về trước mặt. Một cô bé nhỏ nhắn tóc búi quăn đang ngồi trên vai bố mình, hai người đứng gần lối ra, họ vẫy tay khi thấy một phụ nữ từ phía máy bay tiến về chỗ họ, cô bé cất tiếng gọi, “Mẹ! Mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Miranda nhìn cảnh gia đình họ vui vẻ ôm nhau sau những ngày xa cách mà thấy nhói lòng. Cô vốn học trường nội trú, không ở trọ gia đình ai, cũng không có bà con thân thuộc, chính vì thế mà không phải chứng kiến cảnh sum vầy hạnh phúc của thiên hạm cảnh họ quây quần ăn uống với nhau. Thế nhưng mỗi lần tưởng tượng đến hạnh phúc của gia đình ai đó, cô chỉ thường nghĩ đến cảnh cả nhà đang ăn điểm tâm vui vẻ bên nhau. Những người có gia đình bình thường thì không ai đi học ở trường Chatsworth, ngôi trường nội trú ở miền nam California. Hoặc Miranda thường nghĩ về những ngôi nhà dành cho trẻ em, nơi các ông bố bà mẹ thường đem gởi con ở đó đến khi nào họ muốn mang về!

Nhưng ở trường Miranda có một trường hợp ngoại lệ, đó là cô bạn cùng phòng Kenzi. Cô

và Kenzi Chin ở cùng với nhau khoảng bốn năm, bắt đầu từ năm nhất, lâu hơn với bất kỳ ai mà cô từng sống chung. Gia đình Kenzi thường ăn sáng với nhau – những bữa điểm tâm hoàn hảo, làn da hoàn hảo, điểm số học trên lớp cũng hoàn hảo, nói chung mọi thứ với Kenzi đều hoàn hảo. Phải chi Kenzi đừng quá trung thực và tử tế để cho Miranda ghét bỏ. Mỗi đầu giờ chiều, hễ Miranda bước vào phòng trọ của mình là lại thấy Kenzi đang trồng cây chuối, trên người chỉ mặc độc cái quần lót, còn toàn bộ thân hình cô ta thì trét đầy bùn.

“Mình chán ngấy phải chứng kiến cảnh này suốt phần còn lại của cuộc đời mình rồi,” Miranda nói.

“Còn cậu cũng cần có cách để dàn xếp gia đình lộn xộn của cậu đi.” Kenzi biết rõ gia đình của Miranda hơn ai khác ở trường Chatsworth này. Mà Kenzi nói cũng đúng thôi.

“Mình không tin là cậu sẽ không đi đến buổi khiêu vũ. Lúc nào mình cũng nghĩ chúng mình sẽ cùng đi với nhau.” Kenzi nói.

“Nhưng mình không nghĩ Beth sẽ thích điều này. Cậu biết đó, mình là kẻ thứ ba, người thừa!”

Beth là bạn trai của Kenzi, “Đừng nói với mình những chuyện đó,” Kenzi nhún vai nói. “Beth và Kenzi chính thức nghỉ chơi rồi.”

“Lúc nào? Lúc mấy giờ?”

“Lúc 3:35”

“Cách đây hai giờ sáu phút.”

“Vậy là cậu sẽ quay trở lại buổi khiêu vũ chứ.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Những cuộc chia tay của Kenzi xảy ra khoảng một lần một tuần và không bao giờ kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ. Cô ta cho rằng như thế sẽ có những cuộc giải hòa thú vị và sẽ làm cho mối quan hệ của họ thêm bền chặt. Beth và cô nàng là một đôi hạnh phúc nhất mà Miranda từng biết, cứ như được Trời định!

“Cậu đừng có đánh trống lảng giả vờ thay đổi đề tài nhé. Mình nghĩ cậu đang mắc sai lầm nghiêm trọng khi bỏ lỡ buổi khiêu vũ này.”

“Biết rồi, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho mình cả.”

“Mình đang nói nghiêm túc đó.”

“Mà tại sao? Có nhất thiết phải đi không? Chỉ là buổi khiêu vũ thôi mà.”

“Ở đó có nhiều người lắm, cả người lớn nữa, chúng ta sẽ hòa mình vào thế giới của họ để...”

“... để uống rượu à.”

“Cậu sẽ hối hận nếu không đến đó. Cậu thật sự muốn mình lớn lên trong đau khổ, đơn độc và luôn tiếc nuối sao?”

“Thôi, làm ơn đi. Mình còn phải đi làm.”

“Cậu bỏ công việc qua một bên đi, nghỉ một tối thứ bảy có sao đâu. Hay cậu nghĩ đó là lí do chính đáng để không đến?”

Miranda nhìn đôi mắt ngây thơ của Kenzi, dấu hiệu nhận biết số hai trong cuốn sách dạy về nộ hôn. “Mình không biết cậu muốn gì nữa.”

“Đừng nhìn mình thế chứ, cậu có phải là chú ngựa Pony của mình đâu. Mình có từ này dành cho cậu nè: anh Will.”

“Mình cũng có từ này dành cho cậu đây: Không đi.”

Nhưng Kenzi vẫn tiếp tục huyên thuyên, không thêm để ý đến thái độ của cô bạn: “Đúng là Will có thể cần tiêm ngừa hay đi khám bệnh sau khi đi chơi với Ariel, nhưng mình không tin cậu lại từ bỏ dễ dàng như thế.”

Trong những giấc mơ của Miranda, anh chàng Will Javelin chiếm tới 98%. Nhưng kể từ lúc biết được anh ta đi khiêu vũ chung với Ariel, cô đã cố gạt bỏ hình ảnh hằn ra khỏi suy nghĩ của mình. Để tránh chuyện không hay, Miranda nói ngay, “Không có gì đâu.”

“Đúng thế, không có gì có thể khắc phục được ngoài cầu thần chú.” Kenzi không còn trồng cây chuối nữa mà đứng bằng hai chân. Cô nàng lấy khăn tắm rồi nói, “Nhưng ít ra cậu phải hứa sẽ đến sau bữa tiệc. Ở chỗ bố mẹ của Sean trên bãi biển, nhớ không? Cậu sẽ tới chứ? Bọn mình sẽ lộn trồng chuối thế này và xem mặt trời mọc. Đó là cơ hội để cậu nói chuyện với Will bên ngoài trường học. Rồi cậu sẽ kể cho tớ nghe chuyện gì xảy ra giữa hai người nhé? Sao cậu kín miệng thế?”

“Có gì đâu mà kể.” Miranda lăm bắm rồi đưa tay nhặt tờ báo để trên kệ sách, dán mắt vào nó.

“Cậu đang làm gì đó? Định đánh trống lảng nữa hả, giả vờ để né tránh câu trả lời phải không?”

“Cũng có thể.” Miranda đang chăm chú nhìn mấy bản photo các bài báo từ nửa năm trước, “Tên móc túi chuyên nghiệp bị bắt bởi người hùng bí ẩn.”, “Một vụ cướp bất thành khi tên cướp không kiểm soát được khẩu súng của mình.” Cuối cùng, cô đọc mẫu tin bảy tháng trước. “Bọn ăn cắp ở một cửa hàng đã tẩu thoát nhưng bị trụ điện đường ngã làm bị thương, hai kẻ bị bắt.” Đọc tới đó Miranda cảm thấy nôn nao trong bụng.

Ít ra đó là ba mẫu tin mà cô đọc được, còn bao nhiêu chuyện khác nữa. Không ai xâu chuỗi những sự kiện đó lại với nhau.

Miranda còn nhớ lần đầu tiên phát hiện ra bí mật của mình. Lúc đó là buổi chiều sương mù dày đặc, ánh điện đường tạo ra những quầng hào quang mờ ảo trong không gian, cô đang lái xe ở Santa Barbara đến khu tập luyện đua ngựa. Bỗng dưng Miranda nghe thấy những lời đe dọa bên trong khu chợ. Cô không hiểu gì cả, chẳng còn biết làm sao, nó cứ giống như chuyện xảy ra trong giấc mơ, và cô biết chính xác những tên cướp kia sẽ làm gì, đi đâu, sau khi gây án xong.

Ba ngày sau sự kiện đó, Miranda nằm co ro cuộn tròn như quả bóng suốt trên giường, lo sợ mọi điều. Cô nói với Kenzi là bị cảm cúm, nhưng thật ra cô rất sợ hãi. Cô sợ năng lực kỳ lạ của chính mình vì không thể kiểm soát được. Sợ bởi vì cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai phát hiện ra điều đó.

Miranda vầy vầy mấy bản tin copy với Kenzi rồi hỏi, “Cậu định làm gì với mấy tờ này?”

“Cậu sao thế, cậu định thay đổi đề tài bằng giọng đáng sợ đó sao?”

“Nếu mình định thay đổi chủ đề nói chuyện thì đề tài về quân sự là thích hợp đó. Mình nghiêm túc muốn biết tại sao cậu lại quan tâm đến những tội phạm đường phố ở Santa Barbara vậy?”

Kenzi bước từ chỗ tắm thảm ra sàn gỗ. “Không phải tội phạm đường phố ở Santa Barbara, mà là ngăn chặn tội phạm đường phố. Đó là đề tài yêu thích của tớ, nhiều người nói có một năng lượng thần bí nào đó tác động vào.”

“Có thể đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên không? Kể phạm tội thì đầy ra đó, lúc nào chẳng có, đúng không?”

“Người ta không cho đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên đâu, giống như bây giờ đây, không có sự trùng hợp ngẫu nhiên nào khi cậu cứ cố né tránh trả lời câu hỏi của mình: Chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Will? Cậu cứ hỏi tớ, hỏi tớ mà chẳng thêm đá động gì đến câu hỏi của tớ.”

“Mình đã nói với cậu rồi. Không có gì hết, không có gì xảy ra hết mà.” Miranda kêu lên.

Chiếc xe Lexus SUV phía sau lưng Miranda bắt đầu chạy và cô có thể nghe tiếng cãi nhau của họ. Người phụ nữ đang cầm lái ngoái đầu ra sau hét vào mặt chồng, “Anh đừng nói dối. Tôi biết anh đi với cô ta”. Chiếc xe loạng choạng, ngay trước mặt nó là gia đình cô bé tóc vàng đang đi qua đường trên vạch trắng.

Sau đó không ai biết chắc chuyện gì đã diễn ra. Một giây sau chiếc xe tiếp tục lao đảo ở phía trên vạch ngang dành cho người đi bộ, không có chuyện kinh hoàng nào cả, lò mò một sự cố gì đó vừa xảy ra làm mọi người hơi hoang mang, nhưng vấn đề là tất cả đều an toàn.

Khi chiếc xe chạy xa được một đoạn, Miranda ngẫm nghĩ về sức mạnh bí ẩn của mình. Cô làm mọi chuyện không suy nghĩ, đó là cứu người. Nó bị nghiện rồi, giống như thuốc vậy.

Và kể cả nguy hiểm nữa, cô cũng nghiện như thuốc luôn.

“Mình không nên làm điều đó, quá nguy hiểm, không thể hình dung hết được đâu.”

“Nhưng thật sự mình làm được, vẫn ổn hết mà.”

“Mình đang làm chuyện gì đây? Mình nghĩ mình có thể cứu người được sao...?”

“Câm miện đi.”

“Cái gì?” Tiếng một cô gái cất lên làm Miranda giật mình nhận ra rằng mình đã nói quá lớn, có ai đứng gần đó đã nghe hết.

Cô gái vừa mới hỏi cao bằng Miranda nhưng trông nhỏ hơn, chừng mười bốn tuổi, ăn mặc bắt chước như Madonna, chiếc áo sơ mi lưới lộ rõ áo ngực, đôi gang tay, không có ngón, tóc mượt, mắt chải mascara đen dày, vòng tay bằng cao su, váy dài như lưới cá, đôi giày tới mắt cá chân.

“Tôi xin lỗi,” Miranda nói, “Tôi đang nói chuyện một mình.”

“Ồ!” Cô gái xoay cái bảng có viết sẵn tên Cumean trên đó rồi đưa cho Miranda một cái hộp vuông nhỏ, “Cái này là của chị. Và cái này nữa”.

Miranda đón lấy bảng tên nhưng lắc đầu với cái hộp. “Cái đó không phải của tôi.”

“Của chị đó. Tôi là Sibby Cumean.” Cô ta nói rồi chỉ tay về phía tấm bảng.

Miranda đành cất chiếc hộp vào túi quần rồi mở cửa xe cho cô gái, tự hỏi cha mẹ nào mà dám để người lạ mặt đưa đón đứa con gái mới mười bốn tuổi lúc tám giờ đêm thế này.

“Tôi không thể ngồi trước được sao?”

“Khách thường thích ngồi sau hơn,” Miranda nói giống như một tài xế chuyên nghiệp.

“Ý chị muốn nói là chị thích như thế hơn chứ gì. Nhưng tôi lại thích ngồi ghế trước có được không? Khách không có quyền được chọn lựa cái gì mình thích hay sao?”

Năm nguyên tắc mà chủ công ty dịch vụ đưa đón khách, ông Tony Bosun quy định đó là: đúng giờ, lịch sự, chiều khách, thận trọng giữ ý tứ và đảm bảo phải được thanh toán tiền xe. Mặc dù Miranda tỏ vẻ nghi ngờ về những điều này nhưng cô vẫn tuân thủ theo những quy định đó, đối với cô gái này Miranda áp dụng ngay điều thứ ba đó là chiều khách, vì thế cô đi vòng phía trước để mở cửa trước xe.

Cô gái lắc đầu. “Không sao, tôi ngồi phía sau cũng được.”

Miranda đáp lại bằng một nụ cười. Đúng là một ngày xui xẻo! Khách VIP của cô là một con ranh, người trong mộng của mình lại đi khiêu vũ với người khác, còn anh chàng đội phó cảnh sát mà cô phải lòng thì lại đang vui vẻ với bạn gái anh ta. Thật tệ hại!

Ít ra, cô tự an ủi mình, chắc là không còn gì tồi tệ hơn thế nữa.

4

Sibby Cumean bắt chuyện với Miranda ngay sau khi họ ra khỏi sân bay.

“Chị làm nghề này bao lâu rồi?”

“Một năm.”

“Chị lớn lên ở đây luôn hả?”

“Không.”

“Chị có anh trai không?”

“Không.”

“Còn chị gái?”

“Không.”

“Chị thích lái xe hả?”

“Ừ!”

“Chị phải mặc bộ trang phục vét đen chán ngắt đó sao?”

“Ừ!”

“Chị bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi. Um, không. Mười tám.”

“Chị có bao giờ lên giường với ai chưa?”

Miranda cứng họng mất mấy giây. “Tôi nghĩ câu hỏi đó không thích hợp cho lắm.”

Những câu này nghe quen giống như lời của thầy Trope đã từng nói với cô. Lần đó ông ta không chịu chấp nhận lời xin lỗi khi cô trở về trường muộn. Chỉ có một lí do được phép về muộn nhưng trường hợp của Miranda không nằm trong số đó. Vì thế cô bị cho là coi thường nội quy, có tội vô trách nhiệm vì đã làm ảnh hưởng đến bộ mặt của trường và quan trọng là chính cô cũng bị lãnh hậu quả. Làm sao ông ta biết cô, Miranda Kiss này sẽ cứu cả thế giới!

“Chị còn trinh à?!” Sibby khẳng định nhưng vẫn đầy nghi ngờ.

“Đó không phải là...”

“Nhưng ít ra chị cũng có bạn trai chứ?”

“Lúc này thì không.”

“Còn bạn gái thì sao?”

“Không.”

“Chị có bạn bè gì không? Chị có vẻ không giỏi giao tiếp lắm.”

Bây giờ Miranda hiểu tại sao người thân của cô gái không thèm đến sân bay để đón cô ta.

“Tôi có nhiều bạn.”

“Tôi tin chị. Chị thường làm cái gì để vui?”

“Tự trả lời xem!”

“Chị có bao giờ nghĩ đến việc trang điểm mắt màu đen chưa? Đó là một bây giờ đó.”

Miranda cố tỏ ra lịch sự, “Cảm ơn!”

“Chị có thể dừng lại được không?”

“Um, chúng ta đang ở chỗ đèn giao thông.”

“Chị nhích tới chút xíu nữa thôi.”

Nhìn vào gương chiếu hậu, Miranda thấy Sibby đang nhào người ra cửa xe nói chuyện với mấy đứa con trai trong xe jeep bên cạnh, “Các anh đang đi đâu vậy?”

Mấy gã kia đáp lại, “Đi ngắm trăng. Muốn đi chung không, nữ thần?”

“Em không phải nữ thần. Các anh nghĩ em giống vậy sao?”

“Anh không thể nói chính xác được. Nhưng cũng có thể lắm nếu em cởi áo ra.”

“Càng giống hơn nếu anh cho em hôn một cái.”

Miranda nhấn nút kéo cửa xe lên.

“Cái quái gì thế?” Sibby hỏi. “Chị có biết làm vậy có thể gây tay tôi không.”

“Làm ơn thắt dây an toàn lại.” Sibby làm theo, ngồi ngay ngắn lại. “Tôi chỉ muốn nói chuyện xã giao thôi mà.”

“Cho đến khi chúng ta đến nơi của cô, không có cuộc xã giao nào hết.”

“Chị có bao giờ nghe giọng mình nói chưa? Chị nói giống như bà già tám mươi tuổi vậy, chứ không phải mười tám.” Cô ta quắc mắt nhìn Miranda qua gương chiếu hậu vẻ tức giận. “Tôi nghĩ chị là tài xế chứ không phải cai ngục.”

“Công việc của tôi là đưa cô về đến nơi an toàn và đúng giờ. Điều đó được in rất rõ trong bảng chỉ dẫn gần ghế ngồi của cô.”

“Nhưng thậm chí tôi có hôn mấy gã trai kia thì có liên quan gì đến chuyện an toàn đâu?”

“Hôn bằng cách đó sao?”

“Không phải như thế.”

“Cô có chắc không?”

“Chị ganh tị bởi vì tôi biết cách để làm cho mình vui, còn chị thì không, phải không trình nữ!”

Miranda trừng mắt nhìn cô ta nhưng im lặng không trả lời, cô đang lắng nghe cuộc nói chuyện trên điện thoại trong chiếc xe chạy sau, toàn những chuyện vớ vẩn.

Đột nhiên Sibby hét lên làm cô bị gián đoạn, “Bánh hamburger, dừng lại ngay.”

Nhớ đến qui định chiều khách của công ty, Miranda đồng ý dừng lại theo lệnh Sibby. Và cô hối tiếc ngay khi nghe con ranh nói chuyện với gã đưa bánh, “Anh sẽ trả tiền cho em nếu em để anh hôn em đúng không?”

“Tôi muốn hỏi cô câu này, rất nghiêm túc, tại sao cô lại muốn hôn tất cả những gã đó mặc dù cô không biết chút gì về họ?” Miranda không nén được.

“Chỗ tôi ở không có nhiều chàng trai đâu. Vì thế tôi rất muốn làm quen với họ! Ôi! Nụ hôn tuyệt thật. Tôi đã hôn bốn chàng trai trên máy bay rồi. Tôi hy vọng hôn đủ hai mươi lăm cái trước khi qua ngày khác.”

“Bánh hamburger ngon không?” Cô nhỏ háo hức hỏi tiếp.

Miranda liếc nhìn qua gương chiếu hậu. “Trước đây cô chưa bao giờ ăn bánh hamburger

sao? Cô sống ở đâu?”

“Trên núi,” Sibby trả lời nhanh. Miranda không tin những lời đó chút nào nhưng nhớ lại bảng quy định của công ty nên cô không thèm chỉ trích.

Sibby đang cố nài nỉ bốn gã lạ mặt khác để được hôn nữa. Thấy tiệm bán bánh rán bên đường, cô nàng lại hét lên: “Ôi! Bánh rán, tôi cũng muốn thử bánh rán. Chúng ta dừng lại đi. Làm ơn đi, làm ơn, làm ơn, làm ơn, làm ơn đi!” Với đà này chắc còn khuya Miranda mới về đến nơi đúng giờ được.

Đã muộn gần một tiếng rồi nhưng Miranda cũng phải dừng lại mua bánh rán cho ả. Nhưng đúng lúc ấy cô lại thấy một nhóm thanh niên đang ngồi ở bàn bên trong tiệm bánh rán. Sibby mà lại gần họ thì có khi phải mất bốn mươi phút trở lại. “Để tôi vào mua bánh cho, cô cứ ở lại xe đi,” Miranda nói.

Lúc này Sibby cũng liếc thấy mấy gã kia, cô ta nói, “Không được, để tôi tự vào.”

“Này, nếu đồng ý thì tôi vào mua hoặc chẳng có cái bánh rán nào hết.”

“Tôi không nghĩ đó là cách hay khi nói với khách hàng của mình, chị nhé!”

“Cô cứ thoải mái dùng điện thoại của tôi gọi về cho công ty phản nản trong khi tôi đi mua bánh. Chúng ta thỏa thuận như thế nhé.”

“Được! Nhưng chị sẽ kéo cửa xe xuống chứ?”

Miranda do dự. Sibby rên lên, “Thôi đi bà cụ non ơi, tôi hứa sẽ ở lại trên xe nhưng tôi không muốn bị ngộp thở.”

Khi Miranda ra khỏi xe, Sibby đã cố nhoài qua cửa rồi chẳng biết thế nào mà lại kịp dính với một gã tóc vàng.

“Xin lỗi!” Miranda nói, vỗ nhẹ vào vai gã tóc vàng.

Hắn quay lại, cảm giác như vẫn còn lâng lâng, rồi hắn nhìn Miranda từ trên xuống dưới. “Chào em, cô gái mộng mơ. Em cũng muốn hôn nữa sao? Anh có thể hôn thật ấn tượng với đôi môi như em đây. Em sẽ không phải trả anh đồng nào đâu.”

“Cảm ơn! Không cần.” Nói rồi Miranda quay sang nhìn Sibby. “Tôi nghĩ chúng ta đã thống nhất...”

“... thì tôi vẫn ở trên xe mà.”

Miranda đưa bánh rán cho Sibby rồi đi nhanh vào vị trí lái xe của mình, còn Sibby thì cố chui đầu qua cửa lần nữa. Miranda nhìn cô ta qua gương. “Cô trả tiền cho gã đó hôn cô sao?”

“Cái gì?” Sibby trợn mắt. “Không phải tất cả chúng ta có quyền tự do được hôn sao?” Về tức giận, Sibby nói tiếp “Chị không hề có chút nữ tính. Nhìn đi, ngực của tôi còn to hơn của chị đó. Thật bực mình.”

Sibby im lặng, chắc không phải vì đang ăn bánh rán. Từ lúc đó trở đi, cô nàng chỉ thở dài cay cú.

Miranda cảm thấy như có lỗi, cũng có thể mình có những lời nói và việc làm giống như một bà già thật. Bất chợt Mirana nhìn xuống cuốn sách “Cách để có nụ hôn” và ngẫm nghĩ. Chẳng lẽ mình đang ghen tị với con ranh này, nó nhỏ hơn bốn tuổi nhưng đã hôn quá chừng chàng trai trong một ngày, còn hơn số lần mình hôn người yêu trong một đời!

Có lẽ mình nên thay đổi thái độ và chủ động bắt chuyện trước, Miranda quyết định. “Tổng cộng hôm nay có được tất cả bao nhiêu nụ hôn rồi?”

Sibby vẫn còn giận. “Mười. Nhưng tôi chỉ trả tiền cho sáu nụ hôn thôi, trong số đó tôi đã cho một phần tư rồi.”

“Công việc cũng tốt đấy chứ.”

Miranda nhận thấy Sibby nhìn lên vẻ nghi ngờ, sau đó cô ta bắt đầu ăn bánh rán. Một lát vị khách kỳ quặc này mới nói, “Tôi có thể hỏi chị câu này được không?”

“Cô đang xin phép đó sao?”

“Thôi đừng bắt bẻ nữa.”

“Thế cô định hỏi gì?”

“Sao chị không muốn hôn chàng trai lúc này? Anh ta muốn hôn chị mà.”

“Tôi nghĩ anh ta không phải là mẫu người của tôi.”

“Vậy mẫu người của chị là gì?”

Miranda nghĩ về anh chàng đội phó cảnh sát Reynolds có đôi mắt xanh, cằm chẻ, mái tóc vàng bồm xồm, thức dậy sớm mỗi sáng để đi lướt ván. Người mà lúc nào cũng đeo kính mát và chỉ nhìn bạn bằng nửa đôi mắt, nhưng chỉ cười thôi cũng có duyên rồi. Rồi Miranda nghĩ đến Will với cơ thể ngăm đen, tóc quăn, nụ cười rất trẻ con, hay lí nhí trong miệng mỗi khi nói chuyện, mỗi lần tập luyện với đội bóng thường ở trần không mặc áo, làn da anh loang loáng dưới ánh nắng mặt trời,...

“Tôi không biết.” Miranda nói.

“Chị đã hôn bao nhiêu chàng trai rồi? Một trăm hả?”

“Không.”

“Hai trăm phải không?”

Miranda cảm thấy đỏ mặt, cô hy vọng Sibby không nhìn thấy. “Đoán thử xem.” Miranda nói.

Họ dừng lại tại địa chỉ mà Miranda nhận được, trễ tới một tiếng mười lăm phút, đây là lần đầu tiên Miranda chở khách trễ như thế này.

Khi Miranda mở cửa xe Sibby, cô ta hỏi, “Việc hôn một người mà chị thích có khác với hôn những người khác không?”

“Khó nói lắm.” Miranda cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, nhưng thật sự cô chẳng biết gì về chuyện đó cả.

Nơi mà Sibby vào trông không giống như một ngôi nhà bình thường, Miranda nghĩ thế. Nói chung nó rất khó diễn tả. Một bức màn dày treo ở các cửa sổ phía trước, vì vậy không thể nhìn thấy gì bên trong, ngoài cũng là hàng rào cao bằng gỗ rất chắc chắn bao bọc hết khu sân sau, vì vậy không thể tự tiện ra vào được. Đường phố thì náo nhiệt. Miranda nghe tiếng nấu ăn

xèo xèo, tiếng ai đó đang nói chuyện, rồi ai đó đang xem phim bằng tiếng Tây Ban Nha, nhưng bao trùm bên ngoài ngôi nhà vẫn là sự im lặng, như thể nó được cách âm vậy.

Miranda để ý nghe cả tiếng kêu vo vo đến từ bên trong, giống như tiếng máy điều hòa không khí nhưng nghe kỹ thì không giống lắm. Liếc nhìn lên trên, cô không thấy một đường dây điện lẫn dây điện thoại nào đi vào trong. Máy phát điện? Bất kỳ ai sống ở đây đều cần có điện chứ? Nhìn chung, toàn bộ nơi này rất biệt lập, từ không khí tỏa ra cảm giác lạnh lẽo sờn gai ốc.

Một người phụ nữ bước ra mở cửa, đúng như Miranda đang hình dung. Bà ta có mái tóc hoa râm được búi ra sau, mặc váy dài và áo len dài tay trông rất quái gở. Trạc khoảng từ ba mươi đến sáu mươi tuổi, thật khó để nói chính xác vì bà ta đeo kính hai tròng to đùng với khung kính hình vuông làm cho đôi mắt trông to hơn, nó che kín một nửa khuôn mặt. Nhưng rõ ràng bà ta trông vô hại.

Nhìn giống như người phụ nữ này là chủ nhân ngôi nhà, nhưng có gì đó không phải, một điều gì đó không thích hợp, một chi tiết nhỏ nào đó không đúng.

Chắc! Không phải chuyện của mình.

Miranda chào tạm biệt, lấy thêm một đô “bởi vì cô mà tôi bị muộn.” Sau đó Miranda lái xe đi.

Cô chạy được một đoạn thì phanh gấp lại, quay đầu xe trực chỉ ngôi nhà lúc nãy.

5

“Mình đang làm gì thế này?” Miranda tự hỏi. Cô đã leo lên cái cây của nhà bên, nhìn chằm chằm vào trong sân ngôi nhà bí ẩn mà cô đã đưa Sibby tới.

“Tôi không thể đợi để nghe anh nói với cảnh sát – Vâng, thưa ông, tôi biết tôi đang xúc phạm nhưng người phụ nữ này có vẻ đáng nghi vì cô ta đang đeo lông mi giả!” Miranda nghe tiếng của một phụ nữ nói chuyện. Bà này mặc bộ trang phục quái gở, lỗ mũi đeo khoen, còn móng tay thì làm theo kiểu Pháp, cầu kỳ kiểu cọ.

Có hai gã đang ngồi ở sân sau, châu đầu vào nhau cùng đọc một quyển sách để ở giữa, cả

hai đều mặc áo phông, quần kaki và giày xăng đan, một người đeo kiếng đen dày cộm, còn người kia có bộ râu cằm rất thô kệch. Họ đang bàn về quyển sách đang đọc, những điều bí ẩn thần linh gì đó. Mỗi người có một khẩu súng cài tự động để gần bàn, Miranda thấy nòng nhắm sẵn về phía hàng rào.

“Cái gì? Có cả trang bị vũ trang nữa. Có thể họ là người bảo vệ Sibby. Thôi mình về nhà thôi, Sibby không cần đến mình. Cô ta ổn rồi.” Miranda nhủ thầm.

Mà nếu đã an toàn rồi thì sao cô ta không đi ra ngoài hôn hai gã kia?

Miranda đang cố hết sức để lắng nghe xem có gì trong phòng nhưng các bức tường đã được cách âm. Có hai người mở cửa kéo bước ra chỗ mái hiên, họ đứng cách xa mấy gã quái dị kia, đó là một phụ nữ đang rít thuốc liên tục đầy căng thẳng, và một gã đàn ông. Miranda giật mình suýt té xuống cây khi nhận ra đó chính là người phụ nữ kỳ quái lúc nãy mở cửa cho Sibby, nhưng bây giờ bà ta không mặc váy, không đeo kính, cũng không áo len, còn mái tóc thì phủ dài xuống và lại thêm đeo lông mi giả.

Bà ta thì thầm, “Chúng ta vẫn cần cô gái khai ra địa điểm Byron à.”

“Nhưng bây giờ thì chưa.”

“Tôi đã nói với anh rồi, nếu tôi không làm cho cô ta khai ra được thì Người làm vườn sẽ làm được thôi. Anh ta rất giỏi chuyện đó.”

Bà ta ngưng một khắc rồi nói tiếp, “Tôi không thích anh ta dẫn theo gã trợ lí. Cái đó không nằm trong kế hoạch. Cô ta bị chặt đứt...”

“Quên chuyện đó đi, yên lặng nào, chúng ta có khách đó.” Gã chỉ vào tên có bộ râu quái gở đang đi đến chỗ họ.

Người phụ nữ dập điếu thuốc dưới chân mình rồi đá đi.

“Cô gái ổn chứ?” Kẻ mới đến dùng từ “cô ấy” vẻ tôn trọng.

“Phải!” Người đàn ông quả quyết. “Cô ta đang nghỉ ngơi sau thử thách.”

Không được, họ không phải đang nói về Sibby đó chứ. Sự thử thách nào? Không thể được.

“Cô gái có nói gì không?” Gã đeo kính tới gần hỏi.

“Cô ta chỉ tỏ lòng biết ơn khi được ở đây thôi.”

Miranda nín thở.

Gã có râu gần giọng, “Chúng tôi gặp cô ấy được chứ?”

“Khi nào sự biến đổi xảy ra đã.”

Họ đi lòng vòng với vẻ phấn khích hồi hộp, Miranda biết đây là điều bí ẩn nhất mà cô cần tìm hiểu cho tường tận.

Nhưng mọi thứ đang chứng tỏ rằng Sibby vẫn bình an, không gặp gì nguy hiểm. Rõ ràng những người này đang rất cần cô ta.

“Tại sao gọi anh ta là Người làm vườn?” Người phụ nữ đeo lông mi giả hỏi gã đàn ông.

“Tôi nghĩ anh ta rất giỏi nhổ nhiều thứ.”

“Thứ gì?”

“Thì rằng nè, móng tay, khớp xương...”

Đó không phải là cách mà anh ta bắt người khác phải khai ra, đã đến lúc đi tìm Sibby rồi. Miranda vội vã tụt khỏi cây, bất ngờ phát hiện ra mình đang kề sát mặt xuống một cái nòng súng trường tự động.

6

“Giơ lên.” Gã đeo kính nói. “Ý tao muốn nói là giơ tay lên.”

Miranda liền làm theo ngay tức khắc, tay hấn đang run run khẩu súng chĩa thẳng vào người cô, khẩu súng có thể cướp cò bất kỳ lúc nào.

“Mày là ai? Mày đang làm gì ở đây?” Hấn hỏi nhưng tay vẫn còn run run.

“Tôi chỉ muốn xem qua cô gái thôi.” Miranda hy vọng mình có câu trả lời đúng.

Hắn nheo mắt gầm gừ, “Sao mày biết cô gái đó ở đây?”

“Người làm vườn đã nói với tôi, nhưng tôi không biết cô ấy đang bị nhốt ở đâu, vì thế tôi leo lên cây để xem thử.”

“Mày ở hội nào?”

Chuyện này sẽ kết thúc không mấy êm đẹp đây, bây giờ mình cần phải thông minh và tỉnh táo hơn nữa, Miranda suy nghĩ nhanh...

Cô nhướn mắt lên, “Hội nào à?”, rồi nói thêm, “Hình như anh rất quen, có lẽ em gặp anh ở đâu đó rồi thì phải.”

Căng thật, cô thấy hắn nuốt nước bọt, trái táo Adam nơi cổ hắn chạy lên chạy xuống, đúng là chẳng hề nghi ngờ gì nữa về cách mà Sibby đã áp dụng. Hắn ậm ừ, “Anh nhớ em rồi.”

Miranda tấn công hắn bằng một ánh mắt thật dịu dàng, thêm nụ cười đầy quyến rũ, “Nếu em đưa tay cho anh nắm, anh có bắt em không?”

Hắn cười hềnh hệch khoái chí rồi để khẩu súng xuống. “Không.” Hắn vẫn còn cười rồi đưa tay ra. “Anh là Craig.”

“Chào anh Craig, em là Miranda,” cô nắm tay hắn. Nhanh như chớp, cô đánh vào lưng hắn rồi hạ gục gọn gang bằng một đường quyền di chuyển không phát ra tiếng động.

Miranda choáng váng nhìn bàn tay mình trong một giây. Trước đây cô không bao giờ làm như thế cả. Cũng được đó chứ.

Cô cúi người xuống nói khẽ vào tai hắn, “Xin lỗi. Khi tỉnh lại nhớ uống ba viên thuốc aspirin cho cái đầu vừa bị đánh của người, sẽ khỏe lại thôi.” Nói rồi Miranda đi vòng qua ngôi nhà nhốt Sibby.

Hình như có một cửa sổ đang mở vì Miranda nghe thấy tiếng nói rì rầm. Người đàn ông đứng ngoài cửa lúc này đang hỏi ai đó, “Cô có thoải mái không?”

Tiếng Sibby trả lời, “Không, tôi không thích cái ghế dài này. Tôi không thể tin đây là căn

phòng tốt nhất trong ngôi nhà này. Nó giống như nơi dành cho mấy bà già!”

Miranda lần theo giọng nói của Sibby và phát hiện ra mình đang đứng trước một trong những cửa sổ bằng kính quay mặt ra đường, cố nhìn vào cái lỗ của bức màn màu xanh trong phòng khách. Có một cái ghế dài, ghế dựa và một cái bàn. Sibby đang ngồi trên chiếc ghế dựa, mặt nhìn nghiêng về phía Miranda, một đĩa bánh trước mặt cô ta. Cô ta không sao.

Người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế dài nhìn Sibby mỉm cười, “Tôi sẽ bỏ rơi cô ở đâu?”

Sibby lấy cái bánh trên cùng rồi ăn ngon lành, “Tôi sẽ nói sau.”

Người đàn ông vẫn mỉm cười. “Tôi muốn biết để còn sắp xếp cho chuyến đi. Cũng không phải là quá cẩn thận đâu.”

“Vẫn còn nhiều thời gian mà. Bây giờ tôi muốn xem ti vi.”

Miranda nghe tiếng tim của người đàn ông đập mạnh, rồi cô thấy hấn co tay lại thành nắm đấm nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng. “Bất kỳ lúc nào cô nói cho tôi biết, chúng tôi sẽ dẫn cô đi.”

Sibby nhăn mặt tức giận, “Ông có bị điếc không? Tôi đã bảo tôi sẽ nói sau mà.”

“Đó là công việc của tôi mà. Tôi sợ cô lại để lộ cho người khác biết.”

“Được rồi. Trong khi tôi đợi, tôi có thể xem ti vi được không, nhà này có truyền hình cáp không?”

Người đàn ông đứng dậy với khuôn mặt hằm hằm cố nén giận, rồi bỗng nhiên ông ta quay phắt ra phía cửa. Miranda nghe tiếng bước chân ai đó đang đi về phía phòng của Sibby, và tiếng nhịp tim đập theo điệu cha-cha quen thuộc. Hai giây sau, Đội phó cảnh sát Reynolds bước vào phòng.

Vậy là Sibby an toàn rồi. Có cảnh sát ở đây mà. Miranda nghĩ thầm.

Reynolds nói với người đàn ông, “Sao lâu thế?”

“Cô ta không chịu nói.”

“Tôi chắc chắn cô ta sẽ thay đổi quyết định của mình.”

Sibby nhìn chăm chăm vào viên cảnh sát. “Anh là ai?”

Reynolds thản nhiên, “Tôi là người làm vườn.”

Không hay rồi, Miranda nghĩ.

“Tôi không ưa mấy đám cỏ lộn xộn phía trước,” Sibby nói với anh ta.

“Ý tôi không phải nói về nghề làm vườn. Đó chỉ là nickname thôi, họ gọi như thế bởi vì...”

“Tôi không quan tâm. Tôi không quan tâm. Tôi không biết các người định làm gì, anh chàng trồng cây à.”

“Người làm vườn,” anh ta chỉnh lại.

“Nếu anh muốn biết địa điểm thì anh phải giữ mạng sống cho tôi đúng không? Vì vậy anh không thể lấy cái chết ra để đe dọa tôi được.” Sibby nói.

“Không chết được đâu. Nhưng sẽ đau đớn lắm đó.” Reynolds ra hiệu người đàn ông, “Đi lấy đồ nghề cho tôi.”

Khi người đàn ông rời khỏi phòng, Sibby thẳng thừng, “Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì cho anh hết.”

Viên Đội phó cảnh sát đi lòng vòng rồi tựa vào cái ghế dựa của Sibby, lưng quay về phía cửa sổ.

“Nghe đây...” Anh ta nói, nhịp tim đập từ từ.

Miranda xoay người, đập mạnh vào cửa sổ trước, ập vào và chỉ bằng một cú đá vào cổ đã khiến anh ta bất tỉnh ngay trước khi kịp quay đầu lại. Cô khom người xuống nói khẽ vào tai, “Xin lỗi.” Nhưng lần này vì xem đó là sự trừng phạt nên cô không nhắc anh ta nhớ uống thuốc aspirin nữa. Miranda tóm ngay lấy Sibby, chạy hết tốc lực về phía xe đậu rồi nhấn ga.

“Anh ta không biết chị ở đó sao?” Sibby hỏi. “Anh ta không bao giờ biết ai đã đánh anh ta!”

Họ dừng xe lại cạnh một tòa nhà bỏ hoang gần đường ray, rất xa khu trung tâm đường phố náo nhiệt. Đó là nơi mà bảy tháng trước Miranda đến để thử nghiệm năng lượng mới của mình và làm những điều mà cô không thể phô diễn được ở những nơi đông người khác.

Dấu tích của những bài luyện tập vẫn còn đó. Cô không bao giờ thấy bất kỳ ai ở đây khi đang thực hành. Hy vọng cũng không ai nhìn thấy họ chạy vào đây.

“Chị học cú hạ nóc ao ở đâu vậy?” Sibby hỏi, nằm ườn ra hàng ghế sau. “Chị dạy cho tôi được không?”

“Không.”

“Tại sao không? Chỉ bằng một đường di chuyển thôi mà.”

“Hoàn toàn không đơn giản thế.”

“Tại sao chị lại nói xin lỗi anh ta sau khi đánh gục?”

Miranda quay ra sau đối mặt với Sibby. “Đến lượt tôi hỏi. Ai muốn giết cô và tại sao họ lại muốn giết cô?”

“Tôi cũng không biết. Có thể có rất nhiều người. Chị nghĩ chuyện này như thế nào?”

“Bây giờ sự việc thế nào?”

“Khá phức tạp. Nếu chúng ta chỉ lang thang cho đến bốn giờ sáng thì tôi có nơi này để đi.”

“Vẫn còn sáu tiếng nữa.”

“Chừng đó thời gian tôi cũng kiếm được mười nư hôn.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi. Cô còn việc gì khác để làm nữa không ngoài việc đi ra ngoài kiếm mấ

nụ hôn với những gã lạ mặt? Người ta đang tìm giết cô kia.”

“Không phải họ muốn giết tôi đâu, họ chỉ muốn bắt cóc tôi thôi. Hai chuyện hoàn toàn khác. Bây giờ tôi muốn làm gì đó cho khuây khỏa, làm điều gì đó với bọn con trai chẳng hạn.”

“Cô là thành viên của Hội vui vẻ à?”

“Tôi không phải là thành viên của hội đó, đơn giản chỉ vì tôi ham vui thôi.”

“Tìm kiếm niềm vui là đi lang thang trong khi rất nhiều người muốn tìm bắt cóc cô sao? Tôi thấy chẳng vui tí nào. Nó giống như muốn lập kỷ lục mới để ghi danh vào sách Guinness vậy, nhưng kỷ lục này dành cho người ngu nhất thế giới thì đúng hơn. Lúc có chuyện xảy ra thì những người ngoài cuộc chẳng màng giúp cô đâu.”

“Họ không quan tâm đến người khác nhưng tôi thì khác, họ sẽ quan tâm đến tôi.”

Miranda giương mắt nhìn cô ta rồi quay lên phía trước. “Đó là lí do tại sao họ được gọi là những người ngoài cuộc. Bởi vì họ đứng giữa.”

“Lúc đó chị cũng nên tránh xa tôi ra. Không có gì nghiêm trọng nhưng tôi không muốn làm liên lụy đến chị. Tôi nghĩ chúng ta sẽ an toàn hơn nếu đến nơi khác. Chẳng hạn như tiệm kem mà ta thấy khi trên đường đến đây. Chị có thấy cái gã đứng sau quầy hàng không? Một đôi môi rất ấn tượng, chị cứ đưa tôi đến đó đi.”

“Cô sẽ không được đi đâu hết.”

“Thật vậy sao? Tự tôi sẽ mở cửa?”

“Thật vậy sao? Tôi đã dùng khóa chống trẻ em rồi.”

Nhìn vào gương chiếu hậu, Miranda thấy Sibby đang tức giận.

“Chị thật là keo kiệt, có chuyện gì mà làm chị trở nên ích kỷ thế.”

“Tôi không ích kỷ, tôi chỉ muốn an toàn cho cô thôi.”

“Chị có chắc chị đang quan tâm đến tôi không?”

Miranda vặn to radio lên.

“Làm ơn mở nhỏ lại. Tôi đang nói chuyện với chị, vả lại tôi là khách, là thượng đế mà.”

“Không còn là khách nữa.”

Sibby hét lên, “Chuyện gì đã xảy ra với em của chị vậy?”

“Tôi không biết cô đang nói cái gì.” Miranda hét lại.

“Nói dối.”

Miranda im lặng, không nói gì.

“Ý tôi muốn hỏi nếu chị có em gái thì chị có hay cấm cản em của chị không?” Sibby hét vào tai Miranda. “Tại sao chị không nói gì hết?”

Miranda vặn nhỏ radio xuống. “Cô có thể nói ba lí do tại sao tôi phải nói được không?”

“Nó có thể làm chị thoải mái hơn. Chúng ta có chuyện gì đó để hàn huyên trong khi đang kẹt ở đây. Cuối cùng nếu chị không kể cho tôi nghe, tôi cũng sẽ đoán được.”

Miranda dựa đầu vào ghế xe, nhìn đồng hồ rồi quay nhìn ra cửa sổ. “Thì thử đoán xem.”

“Chị đã chọc em chị nổi giận đúng không? Chị đã nghe lén chuyện em của chị đúng không? Rồi chị làm cô ấy phát chán đến nỗi cô ấy phải bỏ đi đúng không? Hay là chị lúc nào cũng giữ cây roi trong người?”

“Cứ việc đoán già đoán non cho vui. Nói tiếp đi, tôi muốn biết cô đang nghĩ gì.”

Từ hàng ghế sau, Sibby lầu bầu, “Đúng là ích kỷ... Xin lỗi đã nói chị như thế.”

Miranda không nói gì.

“Chị không đem cây roi theo chứ. Chị không thể lái xe được đúng không?”. Sibby cười ầm lên.

Miranda vẫn im lặng.

“Ý tôi muốn nói cái khóa chống trẻ em đó, chị mở cửa ra đi, tôi không phải trẻ con. Tôi mười bốn tuổi rồi.”

Càng im lặng hơn.

“Thôi, tôi đã nói xin lỗi rồi mà.” Ở hàng ghế sau, Sibby ngồi sụp xuống, thở dài. “Được thôi.”

Vẫn im lặng. Cho đến khi Sibby không còn đưa ra lí do nào khác, Miranda nói khẽ, “Họ đã chết rồi.”

Sibby nhồm dậy chồm lên hàng ghế trước. “Ai chết? Em của chị hả?”

“Mọi người. Toàn bộ gia đình của tôi.”

“Có phải do chị đã gây ra chuyện gì đó đúng không?”

“Vâng. Bởi vì tôi đã không làm được chuyện gì hết. Tôi nghĩ thế.”

“Vậy chị không biết chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Tôi không nhớ bất cứ chuyện gì từ sau đó.”

“Ý chị muốn nói từ ngày hôm đó.”

“Không. Từ năm đó. Và năm sau đó. Rất nhiều thứ từ lúc tôi mười tuổi đến khi tôi mười hai tuổi.”

“Ý chị muốn nói những chuyện đó quá đau đớn, vì thế chị không muốn nhớ đúng không?”

“Mọi chuyện đã qua rồi. Tất cả còn lại chỉ là nỗi ám ảnh thôi. Là những giấc mơ, đúng hơn là ác mộng.”

“Giống như cái gì?”

“Giống như đó không phải là nơi dành cho tôi vậy. Giống như tôi đã đánh gục người ta

vậy...” Miranda dừng lại, xua xua tay.

“Khoan đã, bộ chị nghĩ chị có thể ngăn chặn bất kỳ chuyện gì xảy ra với họ sao? Một mình chị làm được à?”

Miranda cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn ở cổ họng. Cô chưa bao giờ kể với bất kỳ ai về quá khứ thật của mình, không bao giờ nói về nó, ngay cả với Kenzi. “Tôi có thể cố gắng can thiệp được. Tôi đã có thể ở đó và cố gắng...”

“Ồi trời ơi! Đúng là không thể tin được, nhớ nói cho tôi biết mỗi khi chị hành động nha.”

Miranda nhìn chằm chằm Sibby qua gương. “Thôi đủ rồi. Tôi không muốn nói về nó nữa. Đừng làm tôi phát cáu.”

“Chị không biết chuyện gì đã xảy ra sao lại cảm thấy có lỗi? Tôi không biết đó có phải là lỗi của chị không. Nhưng lúc đó chị không có mặt, mà chị cũng mới mười tuổi thôi. Tôi nghĩ chị không nên tự dằn vặt về điều bí ẩn đó nữa, cũng không nên đau buồn ám ảnh chuyện quá khứ mà hãy sống ở hiện tại đi.”

“Xin lỗi. Cô mà cũng biết khuyên tôi hãy sống ở hiện tại sao?”

“Đúng thế. Tôi nghĩ chị nên quên quá khứ đau buồn đi mà hãy tập trung cho những gì đang diễn ra ở hiện tại. Giống như bài hát trên radio đang phát đó. Và giống như ta đang ở một thành phố toàn là các chàng trai hấp dẫn ở ngoài đường vậy.”

Miranda hít một hơi thật sâu. Sibby nói tiếp, “Tôi biết chị nói xin lỗi với những người chị đã hạ nốc ao bởi vì chị chưa bao giờ nói xin lỗi với những người thân trong gia đình chị, và chị bảo vệ tôi bởi vì chị không thể giữ được an toàn cho những người trong gia đình chị. Bây giờ tôi mới hiểu.”

“Đó không phải là những điều đang diễn ra. Tôi...”

“Hãy thực tế hơn đi. Tại sao an toàn là phải ngồi đây trong chiếc xe này suốt đêm? Không còn nơi nào khác chúng ta có thể trà trộn được sao? Tôi thì giỏi trà trộn lắm. Tôi thích màu mè.”

“Vâng! Lúc nào cô cũng thích màu mè. Với bộ trang phục bắt chước như trong phim thế

này thì đúng là không thể nhìn ra được cô.”

“Được rồi! Chúng ta hãy đi đâu đó đi.”

Miranda quay ra sau, “Này, họ đang tìm giết cô đó.”

“Không phải. Tôi đã nói với chị rồi. Họ không thể giết tôi được. Chị cứ bị ám ảnh vì chuyện giết chóc mãi. Tôi nói thật với chị là tôi đang buồn quá. Chỉ có cái radio ở trong xe, chẳng lẽ phải ngồi trong chiếc xe này suốt sáu tiếng sao?”

Miranda phải thừa nhận, nếu họ muốn giết thì cô ta đã chết rồi.

“Cô muốn trà trộn để dễ lẫn tránh phải không?” Miranda hỏi.

“Đúng thế. Với các chàng trai.”

“Với mấy gã đàn ông.” Miranda nói.

“Cái gì?”

“Hãy gọi họ là những gã, không phải chàng trai. Nếu cô muốn trà trộn với họ.”

Sibby có vẻ bực mình, nhưng cô ta mỉm cười. “Đúng, những gã.”

“Nói lịch sự hơn đi, đang nói chuyện với người lớn hơn mình đó.”

“Tôi biết rồi.”

“Khoan đã, nhớ đừng trả tiền cho bất kỳ gã nào đã hôn cô. Cô không cần làm như thế. Họ nên cảm thấy may mắn khi hôn cô.”

Sibby cau mày nói, “Tại sao chị hay lo lắng và giúp tôi mặc dù chị chẳng ưa gì tôi?”

“Bởi vì tôi biết cái cảm giác của một người xa nhà buồn và cô đơn như thế nào. Cố gắng thích nghi đi. Nhớ đừng bao giờ nói thật với bất kỳ ai về danh phận của mình.”

Sibby im lặng hồi lâu rồi hỏi, “Chị có bao giờ giết ai bằng tay không chưa?”

Miranda nhìn Sibby trong gương, “Chưa.”

“Ha ha ha...”

8

“Chị đúng là điên rồi. Chị tưởng đi như thế này sẽ tốt sao. Chả hay chút nào mà thấy kỳ quái sao đó.” Sibby cắn nhần khi họ đi bộ vào bên trong đại sảnh của tòa nhà Viện sử học Santa Barbara bằng lối thoát hiểm đã mở sẵn, vì thế những người tham dự buổi khiêu vũ không ai để ý đến họ. Đây là buổi vũ hội của trường Miranda. Họ lẩn vào đám đông, liếc nhìn xung quanh.

Những bức tường được phủ bởi những tấm vải sa tanh có thêu những ngôi sao trắng, bốn cái trụ to ở giữa cũng được trang trí bằng những dải ruy băng trắng đỏ, mấy cái bàn được xếp gọn gang qua một bên và được trải bằng những tấm vải có in hình lá cờ nước Mỹ, những con cá xanh đỏ, xung quanh là mô hình các danh thắng của nước Mỹ như Núi Rushmore, Nhà Trắng, Tượng Nữ Thần Tự Do, đài phun nước đã được dựng lại bằng những khối đường thực phẩm. Sau buổi khiêu vũ, tất cả những thứ trang trí ở đây sẽ được đem tặng cho những người nghèo đói ở Santa Barbara.

Những chùm bong bóng đủ màu treo từ trần nhà cứ sà xuống bay lên khi mọi người đi ngang qua, càng làm Miranda có cảm giác nôn nao trong người.

Sibby như đang ở trên thiên đường.

“Nhớ đấy, đa số những gã ở đây đều đi với người yêu của mình, hãy tỏ ra khôn khéo một chút với những nụ hôn của mình,” Miranda lầu bàu.

“Vâng, tôi biết. Nếu chị nghe tôi gọi thì nhớ chạy đến liền nha.”

“Tôi là con chó của cô hả?” Miranda quắc mắt nhìn.

“Thôi được rồi mà, nữ sát thủ vui tính của em. Còn nếu chị có nghi ngờ chuyện gì thì chị nhớ...”

“... báo động cho cô biết chứ gì. Tôi biết rồi. Còn bây giờ thì cô cứ tận hưởng niềm vui của mình đi. Khi nghi ngờ chuyện gì thì cứ tự động não trước!”.

Sibby quá bận rộn với việc liếc nhìn khắp phòng nên không màng nghe Miranda nói gì.

“Ồ! Những ai đang ngồi ăn tối ở góc đằng kia vậy?” Sibby hỏi. “Gã đeo kiếng đó?”

Miranda nhìn ra chỗ Sibby chỉ, “Tên anh ta là Phillip.”

“Chào anh Phillip,” Sibby nói.

Miranda giấu cái giỏ xách bằng da cá đuối dưới bàn rồi ngồi gần bức tường, cạnh Đài phun nước, một phần để dễ quan sát Sibby, phần khác để tránh sự chú ý của những người khác. Cô đã thay bộ đồ đi làm ra bởi nó không phải là trang phục khiêu vũ thích hợp. Luôn có hai bộ đồng phục trong giỏ xách của Miranda, một bộ bằng sa tanh trắng có dải áo vòng qua gáy, để lộ vai là lưng đi với váy xanh kẻ sọc, bộ còn lại cũng giống như thế nhưng chỉ toàn màu xanh. Cô quyết định chọn bộ màu trắng vì trông nó trang trọng hơn, hơn nữa với bộ trang phục này không dễ bị người khác nhận ra.

Miranda đứng đó một lát, bỗng dưng cô nghe tiếng tim đập của hai người, Kenzi và Beth đang đi ngang qua đám đông tiến về phía cô.

“Cậu cũng đến nữa à!” Kenzi nói rồi ôm chầm lấy cô. Có một điểm về Kenzi mà Miranda luôn thích là tình cảm cô bạn dành cho mọi người đều không tính toán, cách thổ lộ tình cảm của Kenzi rất hồn nhiên. “Mình rất vui khi cậu đến đây. Cậu sẵn sàng để tự cởi trói khỏi sự thiếu tự tin của mình chưa? Sẵn sàng để nắm lấy tương lai của mình chưa?”

Kenzi và Beth ăn mặc rất ấn tượng. Cái áo đầm của Kenzi màu xanh bó sát nửa thân trên, lộ hình xăm một con báo đen có đôi mắt màu xanh ngọc bích ở sau lưng. Còn Beth thì mặc chiếc áo đầm sa tanh ngắn và đeo một vòng tay hình con rắn có đôi mắt bằng đá ruby. Miranda biết chắc những viên đá quý giá này là của bố mẹ Beth tặng con gái kể từ lúc họ trở thành ngôi sao màn bạc.

Miranda liếc nhìn bộ đồng phục đang mặc, “Mình nghĩ mình giống thành viên của đội Ice Capades quá.”

“Đúng là cậu trông kỳ cục thật,” Beth nói, cố giấu sự chế nhạo.

“Đúng đó,” Kenzi bồi thêm.

“Mình nghĩ mắt các cậu có vấn đề cả rồi,” Miranda đáp. Ở khoảng cách gần, cô thấy Sibby kéo Phillip Emory ra sàn nhảy.

Miranda quay lại Kenzi, “Cậu có nghĩ mình vui tính không? Hay mình giống bà cụ non? Hay giống nữ sát thủ vui tính?”

“Bà cụ non? Sát thủ vui tính?” Kenzi lặp lại. “Cậu đang nghĩ gì thế? Cậu đã đánh vào đầu ai ở buổi tập nữa sao?”

“Không phải, mình hỏi nghiêm túc đó. Cậu thấy mình vui tính không?”

“Có.” Kenzi nói vẻ nghiêm nghị.

“Đúng thế.” Beth cũng tán thành.

“Mà cũng tùy lúc thôi, cậu nên vui vẻ cởi mở hơn chút xíu vào những dịp quan trọng, chẳng hạn như gần đến ngày sinh nhật cậu đó.”

“Quên nó đi.” Miranda nhìn ra chỗ Sibby, lúc này Sibby đang dẫn đầu nhóm người khiêu vũ nối đuôi nhau thành một hàng uốn khúc.

“Mình chỉ đùa thôi mà,” Kenzi nói và quay nhìn theo ánh mắt của Miranda.

“Hay là bọn mình làm gì đó để giúp cho trẻ đang mắc bệnh ung thư, diễn kịch để làm chúng vui cười chẳng hạn.” Beth nói.

Kenzi gật đầu, “Đúng đấy. Ngay cả những đứa trẻ đang đương đầu với bệnh ung thư cũng nghĩ cậu vui tính nữa đấy.”

Giọng nói của Kenzi có gì đó làm Miranda lo lắng, “Cậu đã làm gì?” Miranda hỏi.

“Cô ấy giỏi lắm đó.” Beth nói.

Bây giờ thì Miranda càng cảm thấy bồn chồn hơn, “Nói đi.”

“Không có gì. Mình đang tìm kiếm thôi.” Kenzi nói.

“Tìm cái gì?”

“Thì Will và Ariel chứ ai. Hình như hai người không đi.” Kenzi nói.

“Cậu đã hỏi anh ta rồi hả?”

“Phải nói là phỏng vấn chứ,” Kenzi nói.

“Thôi, đừng đùa nữa mà.”

“Thư giãn đi. Anh ta không nghi ngờ chuyện gì đâu. Mình đã nói chuyện với anh ta,” Kenzi nói.

“Cô ấy nói đúng đó.” Beth khẳng định.

“Nhân tiện mình đã hỏi tại sao Ariel mời anh ấy đi khiêu vũ, anh ta nói để làm cho ai đó ghen. Dĩ nhiên mình cũng hỏi anh ta là ai ghen, anh ta trả lời bất kỳ người nào.”

“Câu trả lời thông minh thật.” Beth thêm vào.

Miranda gật đầu rồi tìm Sibby xem cô ta ở đâu. Lúc đầu cô không thấy nhưng sau đó phát hiện Sibby đang ở trong một góc tối với Phillip. Họ đang nói chuyện, không phải đang hôn. Tự dưng Miranda mỉm cười.

“Nhìn kìa, tụi mình đã làm cho cô ấy vui lên kìa.” Kenzi nói. Câu nói của cô bạn làm Miranda hài lòng đến nỗi không muốn dính chính.

“Cảm ơn vì cậu phát hiện ra điều đó,” Miranda nói. “Nó thì...”

“Cậu chưa nghe phần hấp dẫn nhất đúng không,” Kenzi nói. “Mình đã hỏi Will tại sao lại đồng ý đi khiêu vũ chung với Ariel nếu họ không phải là một cặp, anh ta nói vì không ai làm anh ta vui cả nên ai thì cũng vậy thôi.”

Beth nhắc lại, “Anh ấy cười rất quyến rũ.”

“Đúng rồi, nụ cười rất quyến rũ. Lúc anh ấy nói chuyện, anh ấy nhìn thẳng vào mình, rõ ràng anh ấy nghĩ về cậu.”

“Đúng vậy.” Miranda mếu những người bạn của mình ngay cả khi họ bị đánh lừa.

“Đừng nhìn mình như thế nữa,” Kenzi nói. “Mình không làm đâu. Anh ấy thích cậu. Cậu cũng đừng nghĩ ngợi gì nhiều, hãy nắm lấy cơ hội đi. Hãy sống với khoảnh khắc đáng nhớ.”

“Khoảnh khắc đáng nhớ?”

“Đúng.” Beth nói thêm.

“Không được.”

“Cái gì?” Kenzi hỏi.

“Không có gì.” Miranda lắc đầu. “Ngay cả khi anh ấy cô đơn, điều gì khiến cậu nghĩ Will muốn đi ra ngoài với mình?”

Kenzi liếc nhìn cô. “Um! Gần đây cậu có soi gương không?”

“Ha ha ha... Tin mình đi...”

“Thôi chào nhé! Gặp lại sau.” Beth nói rồi kéo Kenzi đi, cắt ngang câu chuyện của họ.

“Đừng quên nha. Khoảnh khắc đó.” Kenzi không quên nói với theo.

“Cô đâu rồi Sibby?” Miranda hỏi, sau đó nghe tiếng tim đập sau lưng mình.

Vai của Miranda đập vào ngực của Will.

9

“Chào em,” Will nói.

“Um...” Miranda ngắc ngư, hình như cô không đủ bình tĩnh.

Will nhìn sâu vào mắt cô, “Anh không biết là em cũng đến buổi khiêu vũ này.”

“Em đã thay đổi quyết định vào phút cuối.”

“Em trông xinh lắm.”

“Anh cũng bảnh trai lắm.” Không biết mình có nói quá không, anh ta trông như cái bánh nhân táo kẹp thịt xông khói và thịt dăm bông vậy.

Cô ngó đi chỗ khác, xấu hổ. Không ai nói tiếng nào. Vẫn im lặng. Đừng để quá bốn giây, Miranda nhắc mình. Đã một giây trôi qua, còn ba giây nữa, bây giờ là hai giây rồi, nói gì đi chứ.

“Anh đang mặc quần...” Miranda hỏi anh ta.

“Cái gì?”

Mình bị làm sao vậy nhỉ?

Anh ta nhìn cô chăm chăm như thể đang lấy số đo cho cái áo khoác nhỏ. “Anh nghĩ...” hình như anh ta đang lo lắng chuyện gì đó. Ngắc ngứ một hồi rồi Will nói tiếp, “Anh nghĩ công việc của em khó hiểu quá, ít gặp mặt được em.”

“Em xin lỗi, em đã học cách cư xử từ trong mấy quyển sách, nó chỉ cách làm thế nào để có được cảm tình của người mình yêu thích, nhưng em đã không đọc hết mà bỏ mất đoạn giữa, vì thế em luôn thất bại...” Will có vẻ bất ngờ, vẫn mở to mắt nhìn cô. Sách còn khuyên, *khi không tự tin hay e sợ điều gì đó, hãy chủ động trước tình cảm của mình*, thế là cô liền chụp lấy tay anh ta.

Will như thể bị nghẹt thở, anh bước đến nâng mặt cô lên để mũi họ chạm vào nhau, rồi nói, “Em đã đọc được điều này trong sách sao?”

Miranda không thể nghe tiếng tim đập của anh ta nữa, “Vâng, em đã đọc trong sách, nhưng em vụng về quá.”

“Em đang làm rối trí mình đó,” anh nói, vẫn kề sát bên cô.

“Không phải, thật ngớ ngẩn. Em chỉ muốn giải thích cho anh hiểu thôi.”

“Anh làm em lo lắng phải không?”

“Không. Em không lo lắng gì cả.”

“Em đang run lên kìa.”

“Em thấy lạnh thôi. Thực ra em không mặc...”

Anh nhìn thẳng vào môi cô, rồi nhìn vào mắt. “Anh biết.”

Miranda thấy cổ họng khô rốc. “Nhìn này, em nên...”

Nên gì nhỉ, sách viết *“Nụ hôn mà em dành cho anh sẽ nóng bỏng nhất trong đời. Anh sợ anh không thể ngăn được lòng khát khao của mình...”*

Cô nhìn anh chờ đợi. Im lặng lại bao trùm.

“Sao anh không nói gì với em? Anh không thích gặp em sao?” Miranda hỏi.

“Muốn lắm chứ, nhưng mỗi lần anh thấy em thì em lại biến đi đâu mất. Anh có cảm giác em đang lẩn tránh anh.”

“Em không muốn mình là đứa vụng về trước mặt anh.”

“Ngốc à, không có gì vụng về hơn là việc em núp sau cái cây khi anh bước vào phòng ăn trưa thứ tư tuần rồi.”

“Em không trốn, mà em đang... hít thở. Anh biết đó, khí ôxy, cây xanh cung cấp khí ôxy mà.”

“Đúng rồi, anh nên nghĩ đến chuyện đó nhỉ.”

“Nó rất tốt cho sức khỏe. Không có nhiều người biết chuyện đó đâu.”

“Không đâu, anh chắc là họ...”

“Anh có xúc động không? Ý em nói nếu mình hôn nhau?”

“Có, nhiều lắm.”

Toàn thân cô run lên nhè nhẹ. Rồi cô kéo anh ấy xích lại gần...

Bỗng dừng tiếng nhạc tắt lịm, ánh điện của lối thoát hiểm bật lên chói lòa, một giọng nói rành rọt phát ra từ loa phóng thanh, “Xin hãy rời khỏi đây bằng lối ra gần nhất, xin hãy rời khỏi tòa nhà ngay lập tức.”

Cô và Will bị đám đông hoảng loạn đẩy ra hai hướng khác nhau rồi dạt ra phía cửa, lúc này chỗ cửa có bốn người đàn ông mặc áo giáp đang đứng hướng dẫn mọi người. Tin từ loa phóng thanh vẫn phát ra nhưng Miranda không nghe được nữa vì những tiếng gào thét bên tai. Còn cách nào êm đềm hơn để kết thúc buổi khiêu vũ không Trời! Miranda lại nghe nhịp tim đập theo điệu cha-cha một-hai-ba của đội phó cảnh sát Reynolds, anh ta cũng mặc áo giáp.

Sibby chạy tới đứng cạnh Miranda. “Sao lại có binh lính ở đây? Họ tìm chúng ta phải không?”

“Đúng.”

“Chị nói đúng. Tôi nên trốn đi thì hơn. Đây là lỗi của tôi. Tôi không muốn làm liên lụy đến mọi người, bây giờ tôi phải tự mình đi khỏi chỗ này, họ sẽ phải...”

“Sau đó thì sao?” Miranda ngắt lời, “Chỉ còn ba tiếng để đi? Còn cô, trốn đi đâu một cô gái lòe loẹt nổi bật như vậy? Không được. Hai chúng ta sẽ cùng ra khỏi đây.”

Dù cố nói với giọng tự tin, nhưng thật ra cô đang rất sợ hãi.

Sibby nhìn Miranda tràn trề hy vọng. “Chị làm được sao? Chị có cách rời sao?”

Miranda hít một hơi thật sâu, “Hãy theo tôi.” Rồi tự nhủ với mình: “Cố lên, đừng để thất bại.”

10

Mọi việc vẫn đang tiếp tục. Có sáu người canh gác đứng chặn ở lối ra, bốn người còn lại kiểm soát ở cửa ngoài lúc mọi người đang ủa ra. Tất cả đều mặc áo giáp và đeo mặt nạ. Họ đang giải thích với mọi người có vụ đe dọa đặt bom ở đây, vì thế cần di tản nhanh chóng.

Duy nhất thầy Trope lên tiếng, ông đi lên chỗ bọn họ và đề nghị, “Yêu cầu các bị để vũ khí tránh xa học sinh của tôi ra,” chỉ bao nhiêu đó cũng đủ thời gian cho Miranda và Sibby lẫn vào trong đám đông.

Họ đã qua mặt hai cảnh sát, chỉ còn qua được hai người nữa là thoát ra ngoài, nhưng không kịp, Ariel đã phát hiện và la ầm lên, “Thầy Trope, thầy Trope, nhìn kia, cô ấy đang ở đằng kia, Miranda Kiss đó. Em nói rồi mà, chính cô ta phá hỏng buổi khiêu vũ. Cô ta đang đứng ở giữa đó, nhanh lên...”

Miranda thì thảo bảo Sibby cúi xuống, rồi cả hai bò lần lần quay trở lại đại sảnh.

Phía sau mình, Miranda nghe tiếng thầy Trope, “Nó đâu rồi? Nó đi đâu rồi? Tôi không để bất kỳ học sinh nào còn lại trong đó.” Một cảnh sát trả lời, “Mời ông mau chóng rời khỏi đây, tôi sẽ tìm cô ấy, việc ở đây để chúng tôi lo.”

Miranda tự nghĩ nếu cô thoát ra được khỏi đây mà còn sống thì chắc là sẽ đối xử tốt hơn với thầy Trope. Nhưng đó chỉ là “nếu” thôi.

Rồi cô kéo Sibby qua chỗ tượng đài phun nước, “Bây giờ cô cứ ở đây.”

“Tại sao tôi không núp dưới tượng đài?”

“Tôi có thể cần nơi đó để giải quyết. Cứ làm theo tôi nói đi. Bọn họ sẽ không phát hiện ra cô đâu.”

“Còn chị thì sao? Chị đang mặc đồ trắng mà.”

“Tôi tiếp với màu trang trí chủ đạo ở đây.”

“Ồ! Chị giỏi thật. Chị học...”

Miranda cũng tự hỏi tại sao mình lại có những khả năng đó, ngay sau khi nghe thông báo phải rời khỏi đây là bộ não cô bắt đầu phân tích để có thể tính được khoảng cách đến lối ra, rồi quan sát vũ khí, quan sát chốt chặn. Điều đó có nghĩa năng lực bí ẩn của cô đang hoạt động và phát huy tốt. Nhưng liệu cô có đủ sức mạnh để đánh bại mười tên có trang bị vũ khí không? Miranda suy tính rồi nói với Sibby, “Đưa cho tôi đôi giày ống của cô.”

“Để làm gì?”

“Để loại bỏ bớt những trận đụng độ không cần thiết, và chúng ta có thể an toàn thoát khỏi đây.”

“Nhưng tôi rất thích đôi giày này.”

“Đưa nó cho tôi liền đi. Đưa luôn cái vòng tay bằng cao su nữa.”

Miranda bắt đầu thực hiện kế hoạch, cô nín thở khi một tên đến gần. Cô nghe hần nói trong máy bộ đàm, “Cái trụ phía tây nam. Tôi phát hiện ra một người.” Hần dùng mũi súng vệt mấy dải vải ruy băng lòa xòa chỗ cái trụ giữa nhà.

Miranda dùng cái vòng cao su của Sibby và cái nĩa để làm ná bắn đánh lạc hướng đối phương. Cô nã vào một mô hình bằng đường, tên cảnh sát nghe động chạy lại liền bị Miranda tung một cú vào người té nhào về phía trước. Nhanh như chớp cô dùng dây ruy băng trói chặt tay và chân y, sau đó nhét thêm ổ bánh mì to vào miệng. “Tôi xin lỗi,” cô thốt lên rồi mỉm cười, “Ồ! Chào Craig. Không phải ngày may mắn của ông rồi đúng không? Tôi hy vọng đầu của ông đỡ đau nhiều. Cái gì? Chưa hết đau sao? Được rồi, từ từ sẽ hết thôi. Ngồi đó chờ người đến mở

trời cho nha. Chào nhé.”

Sau đó cô vợ lấy đôi giày, núp nhanh vào bên trong khi nghe tiếng một tên khác đang bước tới từ phía trái. Chiếc giày ném trúng mục tiêu, chỉ nghe một tiếng thụi thật mạnh lúc hấn ngã ạch xuống nền nhà.

Vậy là xong hai tên, còn tám tên nữa.

Cô lại nói lời xin lỗi. Đôi giày cũng được việc đó chứ. Ngay lúc đó Miranda nghe tiếng nói phát ra từ máy bộ đàm đang dặt chỗ dây thắt lưng của tên vừa ngã xuống, “Leon, Người làm vườn đây. Mà ở đâu? Báo vị trí đi?”

Miranda nhặt chiếc máy bộ đàm lên, “Tôi nghĩ tên của anh là Caleb Reynolds, anh phó cảnh sát. Tại sao lại là Người làm vườn? Hay là những người bạn của tôi thích gọi anh như thế hả anh chàng chuyên chăm sóc cây?”

Tiếng kêu răng rắc. Sau đó phó cảnh sát Reynolds nói vào máy bộ đàm, “Miranda hả? Có phải em đó không? Em đang ở đâu, Miranda?”

“Đang ở đây,” Miranda nói nhỏ vào tai hấn. Cô đã đứng ngay sau lưng. Khi hấn quay lại, nhanh như chớp, Miranda chĩa mũi của gót giày vào cổ họng hấn ta.

“Em định đâm tôi bằng cái gì đó?” Hấn nói.

“Tất cả những gì anh cần biết đó là nó sẽ làm anh đau đớn và bị nhiễm trùng, nếu anh không nói cho tôi biết có bao nhiêu người ở đây và kế hoạch của anh là gì?”

“Có mười người, năm người đang kiểm tra lối ra, trong đó có tôi đang ở đây.”

“Thật vậy sao Người làm vườn?”

“Em không cho tôi cơ hội để nói chuyện với cô gái đó sao?”

“Tôi không phải là người dễ bị lừa. Anh không lừa được tôi đâu.”

“Em có biết cô gái đó là ai không?”

“Là ai? Chỉ là một cô bé mới lớn!”

Tim của hắn bắt đầu đập nhanh hơn bình thường. “Cô ấy là một nhà tiên tri tài thế bằng xương bằng thịt. Cumean Sibyl. Cô ta là một trong mười người có thể điều khiển toàn bộ tương lai của thế giới.”

“Ồ! Tôi nghĩ cô ấy chỉ là cô gái mười bốn tuổi với hoóc môn phát triển thôi.”

“Sibyl hoạt động thông qua thân thể của người khác. Anh đã làm việc với những người này rồi. Công việc lập dị và kỳ quặc. Nhóm người này giả vờ bảo vệ cô ta, thực ra là ngăn không cho những lời tiên đoán của cô ta bị khai thác vô tội vạ, nhưng anh nghĩ thật sự họ chỉ muốn lợi dụng để tống tiền.” Tim hắn đập chậm khi nói. “Công việc của anh là phải tìm ra xem cô ta sẽ trao đổi ở đâu...”

“Rồi sao?”

“Họ dùng sự sùng bái bên ngoài để che đậy lòng tham của họ. Thật là ghê tởm. Tôi phải ngăn chặn việc này lại. Em hãy đứng giữa để đánh lừa họ.” Viên cảnh sát đang kích động thực sự, nhịp tim đập mạnh.”

“Anh định ngăn chặn bằng cách nào?”

“Tôi sẽ hỏi cô ấy những điều cần thiết, sau khi biết được nơi hẹn, tôi sẽ bố trí lực lượng ở đó, cảnh sát sẽ canh chừng. Khi tên tống tiền đến, cảnh sát sẽ bắt hắn. Trong khi đó tôi sẽ đưa Sibyl an toàn đến nơi hẹn thật sự.” Tim hắn đập chậm.

Miranda buông tay hắn ra. “Em xin lỗi”.

Hắn quay lại quắc mắt nhìn, sau đó chợt giãn ra thành một nụ cười, “Trông em xinh lắm... Tôi có cách hay để làm việc này. Em có bộ trang phục nào giống như vậy không?”

“Đồng phục trượt băng của em được không? Nhưng không cùng màu. Nó màu xanh.”

“Không thành vấn đề, miễn sao gần giống là được. Với hai chiếc áo đầm giống nhau, chúng ta sẽ đánh lừa bọn chúng, họ sẽ nghĩ rằng em là Sibyl, em hãy đánh lạc hướng chúng, khi đó tụi anh sẽ đưa cô gái ra ngoài an toàn.”

Rất nhanh, hắn vạch ra phần còn lại của kế hoạch. “Sẽ tốt hơn nếu chúng em đội thêm tóc giả và đeo mặt nạ, đúng không anh?”

“Tốt, rất hoàn hảo. Em hãy đi đến chỗ lối vào dành cho nhân viên, nơi mà em đã lẻn vào đó. Sẽ có người bảo vệ cửa ngoài cùng nhưng cửa bên trái thì không có ai, cửa đó dẫn đến một văn phòng. Tôi sẽ làm việc với những người này rồi sau đó tôi sẽ đến...”

Hắn ngừng nói rồi giơ súng lên, một tiếng nổ chát chúa, Miranda quay lại nhận ra phát đạn vừa rồi dành cho một tên bảo vệ của hắn.

“Tên này đã thấy chúng ta nói chuyện với nhau. Tôi không thể để những người ngoài cuộc biết kế hoạch của em. Tôi sẽ dụ họ ở đây, rồi giữ chân họ. Còn em đi gặp Sibyl, thay đồ rồi đợi tôi ở văn phòng.”

Cô đi được một đoạn rồi dừng lại hỏi, “Làm sao mình liên lạc?”

Hắn nói, tim vẫn đập chậm: “Thì em cứ để tin nhắn trên xe là được.”

“Có thể mà em cũng không nghĩ ra,” Miranda nói, sau đó cô thấy hắn nói vào máy bộ đàm, “Xuống đây đi.”

Sibby muốn phát điên khi thấy Miranda quay trở lại chỗ của mình. “Chuyện gì xảy ra thế? Chị đã bắn hả?”

“Không phải, tôi có cách để đưa chúng ta ra khỏi đây.”

“Bằng cách nào?”

Miranda giải thích sơ qua cho Sibby hiểu khi họ đang thay đồ. Xong, họ đi men theo đại sảnh tiến về phía văn phòng. Trên đường đi, Miranda nghe phó cảnh sát Reynolds quát tháo inh ỏi, dặn mấy tên lính bảo vệ canh chỗ khác, hắn không quên dặn “Đừng mở điện, cho họ một cơ hội.” Sau đó, cô ấy nghe tiếng rên của một tên khác sau tiếng ngã ụych vì bị hắn đánh nốc ao. Cô rất ấn tượng khi nghe những điều đó.

Họ đã đến văn phòng của giám đốc mà không có ai bám theo. Sibby ngồi trên ghế dựa, còn Miranda đi qua đi lại đến chỗ cái đồng hồ đang kêu tích tắc trên kệ gỗ sồi, hết cầm lên lại để xuống mấy thứ đồ lặt vặt, một cái bát pha lê, một hộp văn phòng phẩm. Tấm ảnh gia đình

với một người đàn ông, một phụ nữ, hai đứa con trai nhỏ, một con chó đang đội cái mũ của ai đó ngồi trên bờ của bến tàu, mặt trời chiếu sáng sau lưng họ. Đầy đủ các thành viên của một gia đình.

“Chị Miranda này? Tôi hỏi chị điều này được không?”

Miranda để bức ảnh xuống. “Hỏi cái gì?”

“Làm sao chị biết là anh ta đúng?”

“Tôi biết. Cứ tin tôi đi.”

“Nhưng nếu chị sai thì...”

“Tôi không sai.”

Tiếng đồng hồ tích tắc. Miranda đi qua đi lại. Sibby cắn nhần, “Tôi ghét cái đồng hồ đó quá.”

Tích tắc. Đi qua đi lại. Sibby nói, “Tôi không chắc mình có thể làm được chuyện này, Tôi không dũng cảm như chị.”

“Xin lỗi, cô gái, cô đã hôn được bao nhiêu gã đến thời điểm này rồi? Hai mươi ba phải không?”

“Hai mươi bốn rồi.”

“Hai mươi bốn gã đã hôn cô rồi sao? Cô thật dũng cảm”. Miranda do dự rồi nói, “Cô có biết tôi đã hôn bao nhiêu gã rồi không?”

“Bao nhiêu?”

“Ba.”

Sibby bật cười. “Sao ít thế. Cởi mở sẽ vui vẻ hơn chứ, hay là chị muốn có một cuộc sống buồn chán, tẻ nhạt?”

“Cảm ơn.”

11

Mười tám phút sau, phó cảnh sát Reynolds đứng ngoài cửa phòng giám đốc, theo dõi hai cô gái qua một lỗ hở. Hắn đến trễ hơn dự kiến nhưng rất tự tin về những gì sắp diễn ra. Đặc biệt, bây giờ nhìn thấy hai cô gái trong bộ đồng phục, những chiếc xáy nhỏ ôm sát người, bộ tóc giả, đeo mặt nạ; họ trông giống nhau như đúc ngoại trừ màu áo, xanh nước biển và trắng. Giống như hai con búp bê nhỏ, hắn thích nghĩ họ như thế. Những con búp bê nhỏ của hắn.

Những con búp bê đắt tiền.

Búp bê màu xanh nói, “Chị có chắc là chị muốn hôn anh ấy mà không nghĩ đến chuyện gì khác không, Miranda?”

Búp bê màu trắng trả lời, “Ai nói tôi muốn hôn anh ấy? Cô mới là người thích hôn.”

“Chị nên học cách để có niềm vui, hãy tận dụng thời gian của mình.”

“Có thể tôi sẽ làm thế ngay sau khi tôi rời bỏ được cô, Sibby à.”

Reynolds cười khoái chí khi thấy búp bê xanh ghen giọng. Cả hai đều xinh xắn. Búp bê xanh nói,

“Tôi nghiêm túc đó. Làm sao chị biết chúng ta cần tin vào anh ấy?”

“Anh ấy có công việc riêng của anh ấy,” búp bê trắng nói, “còn mình có công việc riêng của mình.”

Hắn cố nhin cười.

Reynolds đẩy cửa bước vào và nhận thấy mình được chào đón như một vị anh hùng.

“Em đã sẵn sàng chưa, Cumean?”

Búp bê xanh gật đầu.

Búp bê trắng nói nhỏ, “Hãy chú ý đến cô ấy. Anh biết đấy, cô ta quan trọng như thế nào.”

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ đưa cô ấy đến nơi an toàn rồi quay lại bàn phần hai của kế hoạch. Đừng mở cửa cho bất kỳ ai ngoài tôi ra.”

“Được rồi.”

Hắn quay lại sau chưa đầy một phút.

“Mọi việc ổn chứ? Sibby an toàn chứ?”

“Mọi việc hoàn hảo. Người của tôi đang ở đúng vị trí của mình. Không thể tốt hơn được.”

“Được rồi. Chúng ta phải đợi bao lâu trước khi em ra ngoài?”

Hắn đi đến trước mặt cô, dồn cô lùi dần lại phía tường. “Kế hoạch có thay đổi.”

“Thay đổi? Anh đã thêm vào phần hôn em đúng không? Em đã giả vờ là Sibby để đánh lừa mấy tên bảo vệ rồi mà?”

Hắn thích kiểu cười này của cô, nhẹ nhàng vuốt ve bên má của cô rồi nói, “Không đúng, Miranda à!” Tay hắn vuốt ve từ mặt đến cổ.

“Anh là...”

Trước khi kịp nói hết câu, cô bị hấn dồn về phía tường, một chân đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Tay hấn rờ quanh cổ họng của cô, từ từ bóp vừa nói, “Bây giờ chỉ còn tôi và em. Tôi biết tất cả về em. Biết em là ai, biết luôn em có thể làm được gì.”

“Thật vậy sao?”

“Đúng thế, công chúa.” Hấn nhìn thấy mắt cô mở to và nuốt nước bọt. “Tôi biết điều đó sẽ làm em quan tâm.”

“Tôi không biết anh đang nói gì?”

“Tôi biết tính khảng khái trong đầu em. Miranda Kiss muốn sống hay chết nào? Kế hoạch lúc đầu của tôi là để em sống, sử dụng em trong hai tuần, nhưng không may, em chỉ làm cản trở thôi. Bây giờ tôi sẽ lo những việc còn lại, công chúa ời. Tôi không thể mạo hiểm giao cho em được.”

“Đó cũng là cách anh làm với Sibby phải không? Anh là người muốn số tiền đó. Anh đã phản bội những người khác, giống như anh đã phản bội chúng tôi.”

“Đúng là cô gái thông minh.”

“Anh định giết tôi, bắt cóc cô ấy rồi lấy tiền? Đó là những gì anh định làm?”

“Đúng thế công chúa. Hơn năm mươi triệu đô la. Cho một cô gái.”

“Ồ! Anh định chia tôi bao nhiêu?”

“Người đã chết? Năm triệu. Em xứng đáng được sống, nhiều người nghĩ em là một cô gái tuổi teen kỳ lạ, có sức mạnh siêu phàm. Nhưng tôi không thể để mất cơ hội này.”

“Anh đã thú nhận rồi sao?” Cô chưa chát hỏi.

“Sao? Em buồn à Miranda?” Tay hấn bóp cổ mạnh hơn một chút.

“Rất tiếc đây không phải là kết thúc của một câu chuyện,” hấn vừa nói vừa cười, bàn tay đang siết quanh cổ họng cô gái khẽ dừng lại mơn trớn, mắt vẫn không rời.

“Nếu anh giết tôi, thì anh sẽ không bao giờ có được điều đó... Dĩ nhiên không hề có lợi cho anh.”

“Sao? Bàn tay của tôi làm em sợ hãi? Hay em sợ mình là người thất bại?”

“Tôi không thất bại.”

Cô gái nhổ nước bọt vào mặt hắn.

“Can đảm lắm, tôi thật sự ngưỡng mộ em. Giá mà tôi với em có thời gian để vui vẻ với nhau. Nhưng không may, không còn lúc nào nữa.”

Cô gái cố gượng vùng vẫy để thoát thân, bấu xé, cào cấu vào mặt, vào người kẻ đối diện nhưng hắn vẫn không nao núng. Cô cảm thấy bất lực và kiệt sức dần.

Hắn dí mặt mình sát gần khuôn mặt nạn nhân, phì phò thở vào mặt cô, “Có muốn nói lời cuối cùng nào không?”

“Năm từ. Hãy súc miệng cho sạch.”

Hắn cười lớn rồi siết chặt bàn tay thép, “Tạm biệt em.”

Ánh mắt hắn như muốn thiêu cháy đôi mắt đang mở trợn trừng của cô gái. Sau đó cô chỉ nghe một tiếng động mạnh rồi cảm giác mình bị ngã xuống sàn nhà, mọi thứ tối đen như mực.

Đó là tiếng động của cú đánh thật mạnh giáng xuống đầu hắn từ phía sau. Hắn loạn choạng, tay của hắn rơi khỏi cổ cô gái và ngã xuống nền nằm bất tỉnh.

Hắn không bao giờ biết ai đã đánh hắn, búp bê xanh nghĩ thế, tay vẫn còn giữ chặt cái đồng hồ mà cô dùng để hạ nốc ao hắn.

12

Miranda trong bộ đồ màu xanh, đẩy người đàn ông mà cô vừa đánh hạ bằng cái đồng hồ qua một bên để tiến đến chỗ Sibby. Cô đỡ cô gái đang nằm bất tỉnh và lay nhẹ nhàng, “Sibby, tỉnh lại đi em, mở mắt ra đi.”

Kế hoạch của Miranda rất đơn giản, cô và Sibby hoán đổi bộ trang phục cho nhau. Miranda đã đoán trước phó cảnh sát Reynolds giở trò hai mặt để lừa bịp họ. Thế là hắn dẫn cô đến gặp người của hắn, và cô đã giải quyết xong bọn họ rồi quay lại cứu Sibby.

Ít ra đó cũng là kế hoạch thành công.

“Được rồi, Sibby, đến lúc tỉnh lại rồi,” Miranda nói, rồi bế xốc Sibby lên chạy nhanh hết sức. Cô có thể nghe tiếng tim đập của Sibby, nhưng nó rất yếu ớt, và chậm chạp. Càng lúc càng yếu dần. Cầu mong điều xấu nhất đừng xảy ra.

“Tỉnh dậy đi, Sibby,” cô mệt mỏi quá rồi.

Có tới năm gã ngu ngốc được Reynolds thuê đã đứng đợi ở chỗ xe của cô. Hắn đã dặn bọn họ không cho bất kỳ ai bước lên xe sao? Có cả cô ả đi chung với Reynolds ở sân bay mà cô đã gặp. Miranda đã phải dùng đến những cú đá mạnh để hạ gục bọn chúng, sau đó phá sợi dây xích trói, còn cái còng sắt thì vẫn còn dính trên cổ tay mình.

Sibby vẫn còn mê man.

Tốt hơn nhiều rồi.

Tim cô bé đã nghe đập mạnh dần lên.

“Tôi xin lỗi, Sibby. Đáng lí tôi nên đến đó sớm hơn. Tôi đã cố hết sức nhưng không thể mở được sợi dây xích nhanh hơn, tôi cũng đã kiệt sức và đã thất bại...” Miranda rất lo lắng và nhận ra mình đang khóc. Cô vấp té loạng choạng nhưng vẫn tiếp tục vác Sibby chạy. “Sibby, em sẽ không sao đâu. Nếu em không tỉnh lại, tôi thề tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình” Cô gái trong tay cô tái nhợt, xanh xao. Miranda khóc nức nở, “Sibby, tỉnh lại đi em.”

Sibby mở mắt ra một cách yếu ớt. Miranda thở thốt, “Được rồi, tốt rồi.”

“Chị đã...”

“Đánh vào đầu hắn bằng cái đồng hồ như em nói.”

Sibby mỉm cười, đưa tay lên sờ má của Miranda, sau đó nhắm mắt lại. Xe chạy, Sibby ngồi dậy và nhìn xung quanh. “Em đang ngồi ghế trước?”

“Ưu tiên cho trường hợp đặc biệt. Không quen sao?” Miranda nói.

“Không sao.” Sibby sờ sờ cổ của mình. “Kế hoạch rất hoàn hảo. Đổi trang phục, vì ngỡ họ không làm gì chị nên em chủ quan. Mà chuyện gì xảy ra với anh chàng làm vườn đó?”

“Tôi đã gọi điện cho nhà chức trách thông báo chỗ để tìm hắn và thi thể những người bảo vệ mà hắn đã bắn. Hắn sẽ bị một gong.”

“Làm sao chị biết là mình đúng khi hắn cố lừa gạt chúng ta?”

“Tôi có thể biết khi ai đó nói dối.”

“Bằng cách nào?”

“Nhiều thứ lắm. Một ít xuất phát từ cử chỉ thái độ. Nhưng đa số là nghe nhịp đập của tim họ.”

“Tim đập nhanh có nghĩa là họ đang nói dối phải không?”

“Mỗi người thì mỗi khác. Em cần để ý phản ứng của họ khi họ nói thật hay nói dối. Nhịp tim hần đập chậm khi hần nói dối, hần cố che giấu mình.”

Sibby nhìn cô gần hơn, “Chị có thể nghe được nhịp tim của người ta sao?”

“Tôi còn nghe được nhiều thứ khác nữa.”

Sibby tỏ ra hiểu nhưng vẫn còn tò mò, “Khi gã làm vườn đang bóp cổ em thì hần nghĩ em là chị đúng không? Hần gọi em là công chúa. Rồi hần nói người ta nghĩ chị có sức mạnh siêu phàm, là cô gái tuổi teen kỳ lạ hay cái gì tương tự thế.”

Miranda cảm thấy nhói đau ở ngực. “Hần đã nói thế sao?”

“Rồi hần nói chị có tính khăng khải hay giúp đỡ người khác...”

“Bình thường thôi mà.”

“Có đúng không? Chị có phải là cô gái kỳ lạ không?”

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, các cô gái kỳ lạ chỉ có trong truyện tranh thôi. Tôi đã nói mình là một người bình thường mà.”

Sibby thở ra. “Chị không hần là người bình thường!”

Sibby nói tiếp, “Đó không phải là câu trả lời. Chị có thật sự là công chúa có sức mạnh siêu phàm không?”

“Còn em có phải là nhà tiên tri đáng sợ, người biết mọi điều sắp xảy ra không?”

Họ nhìn nhau. Không ai nói gì.

Sibby nằm dài ra ghế, còn Miranda thì vặn to radio, cả hai nhìn nhau mỉm cười.

Sau vài phút Sibby kêu lên, “Em đói quá. Hay là dừng lại mua ít bánh hamburger đi?”

“Được thôi. Nhưng chúng ta đang vội đi, không được hôn một gã lạ mặt nào nhé.”

“Em biết chị sẽ nói thế mà.”

13

Miranda ngồi trong xe nhìn chiếc thuyền đang khuất dần phía đường chân trời, cô đã đưa Sibby đến nơi mà cô nhỏ muốn. Mình không có thời gian nghỉ ngơi, Miranda nhớ lại. Phó cảnh sát Reynolds giờ này chắc là đang ở trong tù.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Cô trườn người qua hàng ghế để với lấy cái áo khoác của mình rồi thọc tay vào túi, rút điện thoại ra, nhưng cái còng nơi cổ tay thật vướng víu. Cô phải giật tay ra khỏi áo rồi trút ngược những thứ trong túi ra ngoài.

Cô kịp bấm trả lời điện thoại ở hồi chuông cuối cùng. “Xin chào!”

“Miranda hả? Anh Will đây.”

Tim cô như muốn ngừng đập. “Chào anh,” rồi bỗng dưng cô cảm thấy mắc cỡ. “Ở buổi khiêu vũ đêm qua anh có vui không?”

“Chỉ vui lúc gặp em. Còn em?”

“Em cũng thế. Vui lúc gặp anh.”

“Sau vụ đe dọa có bom, anh đã tìm em nhưng không thấy.”

“Vâng! Mọi chuyện đều ổn.”

Cả hai đầu dây cùng im lặng. Rồi cả hai cùng mở miệng nói một lúc. Will nói, “Em nói trước đi.” Miranda cũng nói, “Không. Anh nói trước đi”. “Uhm... Nghe anh nói này, anh không

biết em có dự định đến nhà của Sean sau bữa tiệc không. Mọi người đang ở đây. Vui lắm, nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Anh không biết là em có thích ăn sáng cùng với anh không? Chỉ hai chúng mình thôi?”

Miranda quên luôn cả thở, “À... em thấy hơi ngại...” Nhưng thật ra là cô mừng như điên, nên vội vã nói thêm, “Em nghĩ là em đi được.”

Will cười, tiếng cười làm ấm áp lòng người, “Anh chờ em.”

Cô tắt điện thoại rồi mà tay vẫn còn run. Mình sẽ ăn sáng cùng với một gã đàn ông, không, không phải là gã, mà là với Will. Một anh chàng đã từng cho rằng cô trông rất ấn tượng.

Nhưng còn cái còng sắt này thì sao? Cô không tháo nó ra được dù đã cố hết sức. Đây không phải là cái còng bình thường, nó đã cùng cô hạ nốc ao mười tên trong một đêm, không, chính xác là tám thôi.

Ngay lúc này cô chỉ còn nửa giờ nữa thôi để đến điểm hẹn. Miranda cố nhét mọi thứ trút ra khi nãy vào lại túi áo, bỗng dưng cô dừng lại khi nhìn thấy chiếc hộp lạ.

Đó là chiếc hộp mà Sibby đã đưa cho cô lúc họ gặp nhau ở sân bay cách đây tám tiếng thì phải. Sibby đã nói gì nhỉ? Hình như chỉ là chuyện vật vãnh gì đó. À, nhớ rồi... Sibby đã đưa cho cô cái bảng có viết tên mình và chiếc hộp này rồi nói “Chiếc hộp này là của chị.” Cô nhỏ còn nhấn mạnh nghe rất khác lạ, “Chiếc hộp này *phải là* của chị.”

Miranda mở chiếc hộp ra, bên trong lớp lót bằng nhung đen, là chìa khóa để mở chiếc còng.

Sẵn sàng để nắm lấy tương lai của mình chưa?

Rất xứng đáng để thử.

Gabe nhìn chằm chằm ra phía sàn nhảy một cách nôn nóng, tự hỏi không biết tại sao mình lại mời Celeste cùng đi khiêu vũ. Việc cô nàng đồng ý đi chung đã là chuyện lạ, và bây giờ càng lạ hơn khi cô ta đang ôm chặt cổ Heath Mckenzie như muốn làm anh ta nghẹt thở. Hai cơ thể ôm ghì lấy nhau đu đưa lắc lư bất kể điệu nhạc. Tay của Heath cứ tự do sờ rầm, vuốt ve lưng áo bạn nhảy rất tình cảm, giống như hai người đã là một cặp vậy.

“Chào Gabe!”

“Chào Bryan, buổi tối thế nào?”

“Dù sao cũng tốt hơn cậu,” Bryan cười toe toét tự đắc. Anh ta nâng ly rượu lên mời, Gabe cũng đáp lại bằng việc nâng ly của mình lên mời với vẻ mặt gượng gạo.

Bryan nuốt ngụm rượu lắc đầu ra vẻ thông cảm, “Tớ chưa bao giờ thấy họ thân mật như thế này trước đây.”

Cả hai cùng nhìn Celeste đang chìm đắm trong nụ hôn với Heath.

“Trông thật chướng mắt,” Bryan nói, “tớ không biết có bao nhiêu người ủng hộ họ, nhưng cô ta cũng nên biết mình đang làm gì chứ.”

Bryan nhăn mặt nốc tiếp ngụm rượu.

“Sao cậu lại uống thứ đó?” Gabe hỏi.

Bryan nhún vai, “Tớ cũng chẳng biết, có lẽ uống cái này vào sẽ giúp xóa tan nỗi buồn, cũng là cách hay để quên đi tiếng nhạc ồn ào”. Gabe gật đầu đồng ý. “Tớ cũng không chịu đựng được tiếng nhạc này. Biết thế tớ đã mang theo Ipod rồi. Clara của cậu đâu? Bây giờ có nhiều cô gái thích dành thời gian của mình trong phòng tắm lắm đúng không?”

“Đúng, đó là hình phạt khắc nghiệt cho những cô gái không gặp thời.”

Bryan cười, nhưng lại thay đổi thái độ ngay khi nhắc tên Clara, “Clara thì...” Gabe ngăn lại, “Cậu không cần phải nói điều gì, cô ấy rất quyến rũ, hai người trông rất xứng đôi.”

“Cậu không đùa đấy chứ?”

“Tớ đã bảo cậu mời cô ấy cùng đi khiêu vũ đúng không?”

“Đúng. Nhưng có những chuyện không sắp xếp được. Vậy chứ cậu thì sao?”

“Thôi, nói chuyện về Clara đi... Cậu phải làm thế nào để tối nay cô ấy có một buổi tối ý nghĩa đấy, nếu không tớ vạn mũi cậu.” Gabe nhăn mặt nói tiếp, “Cô ấy là bạn thân của tớ đấy. Tớ sẽ gọi điện cho cô ấy để hỏi thăm tình hình giữa cậu và cô ấy như thế nào.”

Bryan trợn mắt, chà, nếu Gabe muốn vạn gãy mũi mình thì không có vấn đề, chỉ sợ anh ta bị đau tay thôi.

“Tớ sẽ chăm sóc Clara,” Bryan nói, nhưng nghe giọng không hùng hồn tí nào.

“Tốt! Như thế mới là đàn ông!” Gabe nói, và ngay người nhìn dáo dác, Celeste và Heath đã biến mất trong đám đông.

Không biết Celeste đã về nhà an toàn chưa. Dù sao anh cũng có trách nhiệm vì đã mời cô nàng đến vũ trường này.

Celeste là một cô gái cực kỳ lộng lẫy. Mái tóc vàng hoe, óng mượt, mắt nâu, đôi môi hồng nũng nịu. Tối nay cô ấy còn mặc một cái váy ôm sát người như muốn hớp hồn thiên hạ.

Gabe bối rối không biết tính sao. Có lẽ Celeste đã bị một sức mạnh vô hình nào đó lôi kéo đi đâu mất rồi. Đúng là ngu ngốc, rõ ràng cô nàng chẳng hề đoái hoài gì đến Gabe.

Anh chàng nhìn quanh quẩn ra sàn nhảy nhưng chẳng hề thấy cô gái tóc vàng nào trong đám đông. Anh thở dài ngán ngẩm.

“Chào Bryan, anh còn nhớ em không?” Tiếng của Clara, cô gái tóc xoăn đen đã cắt ngang suy

nghĩ của Gabe. Cô ta quay sang Gabe. “Chào anh Gabe! Celeste đâu rồi?”

Bryan mừng rỡ choàng vai cô gái, “Anh cứ tưởng em đã rời khỏi đây rồi, không có em buổi tối này thật vô vị.”

Clara nhìn Bryan ngạc nhiên, “Ồ! Em không muốn anh bỏ lỡ cuộc vui.”

“Chúng ta đến đây để vui và nhảy nhót mà,” Bryan nói.

“Em cũng nghĩ thế.”

Họ dìu nhau ra sàn nhảy, tay Bryan thân mật ôm khít vòng eo Clara.

Gabe mừng vì Clara không hỏi thêm về việc Celeste ở đâu, nó làm anh lúng túng không biết trả lời như thế nào.

“Chào Gabe, Celeste đâu rồi?”

Gabe quay lại thì thấy Logan.

Logan cũng đang một mình. Có lẽ anh ta cũng bị bạn gái bỏ rơi để cặp kè với người khác rồi.

“Tớ cũng không biết nữa, thế cậu có thấy Celeste đâu không?” Gabe hỏi lại.

Logan im lặng hồi lâu rồi vuốt lại mái tóc của mình nói. “Tớ nghĩ là biết nhưng cũng không chắc lắm... Cô ấy mặc áo đầm trắng đúng không?”

“Đúng rồi! Vậy cô ấy đâu?”

“Tớ thấy cô ấy ở ngoài hành lang, không thấy rõ mặt lắm, kể cả khuôn mặt của David Alvarado nữa...”

“David Alvarado hả? Không phải là Health Mckenzie sao?” Gabe hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Health? Không phải. Chính xác là David mà. Tóc của Health thẳng suông màu vàng hoe, còn tóc của David màu đen ô liu. Làm sao có thể nhầm lẫn được!” Logan lắc đầu buồn bã. “Rất tiếc Gabe à, ý tớ chỉ muốn nói là giữa họ có sự thân mật thôi.”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì.”

“Ít ra cậu cũng không cô độc một mình mà.” Logan vót vát.

“Mà chuyện gì xảy ra với cô bạn của cậu?”

Logan nhún vai, “Có lẽ cô ấy đang quanh quẩn đây thôi, chắc là đang muốn quyến rũ ai đó. Cô ấy không muốn khiêu vũ, không muốn nói chuyện, không muốn chụp ảnh, cũng không muốn ngồi chung với tớ. Không biết tại sao cô ấy lại rủ rê đến những nơi như thế này. Có lẽ cô nàng muốn khoe chiếc áo đầm đỏ bốc lửa của mình chẳng. Mà cô ấy cũng chẳng thêm quan tâm đến chuyện gì khác. Ước gì mình mời được người khác khiêu vũ nhỉ.” Nói rồi Logan hướng nhìn ra chỗ các cô gái đang khiêu vũ. Còn Gabe thì đoán được cậu ta muốn mời ai rồi.

“Tại sao cậu không mời thử Libby xem sao?”

Logan thở dài, “Cũng không biết có nên không. Chắc là cô ta sẽ rất vui khi mình mời.”

“Bạn gái cậu là ai vậy?”

“Sheba. Cô ấy rất mạnh mẽ, trông cũng xinh, cá tính hơi kỳ lạ chút. Sheba rất hào hứng lúc rủ tớ đến đây...” Logan nói.

“Mình không nghĩ là đã gặp cô ấy rồi.”

“Cậu nhớ lại thử xem đã gặp nàng chưa, mà này hình như Libby đi một mình, cậu nghĩ sao?”

Mình có nghe thấy ai mời cô ta đâu...”

“Cô ấy đi với Dylan.”

“Vậy hả?” Logan đáp lại vẻ ỉu xiu. Sau đó anh ta cười, “Đúng là buổi tối không may mắn cho kha khá kẻ...”

“Đúng vậy. Nói sao nhỉ, giống như là gieo gió gặt bão vậy!”

“Sai lầm? Ý cậu muốn nói cậu đã từng gây ra chuyện gì sao?”

“Cậu đùa hả? Mình hiếm khi được phép đi ra ngoài như tối nay.”

“Thầy Reese đang đến kìa!”

“Ừ!” Gabe thay đổi giọng điệu của mình. Mọi người ở trường đều ngán ngại ông. Ai cũng biết thầy Reese nghiêm túc và cứng nhắc, Gabe không thích đứng gần tí nào.

“Có lẽ bọn mình nên đi khỏi đây thôi.” Logan lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Gabe.

“Mình linh cảm có gì đó, lẽ Celeste đang đi tìm mình và cần mình đưa về nhà thì sao?”

“Cô ta không hợp với cậu Gabe à.” Nhưng Logan biết dù có nói gì đi nữa cũng không làm lay chuyển ý nghĩ của Gabe. “Thì cậu cứ để cô nàng đi về chung với gã đã hôn cô ta lúc nãy đi.”

Gabe thở dài lắc đầu, “Mình sẽ đợi để yên tâm rằng cô ấy không hề hấn gì.”

Logan la lên, “Mình không tin là cậu đã mời cô ta đến đây. Tội mình mất thời gian vô ích quá. Chẳng thà nghe nhạc sướt mướt hơn.”

Logan và Gabe thôi không bàn tán nữa khi ban nhạc mà họ yêu thích đã nổi lên. Cả hai cùng lắng nghe một cách thích thú.

Hai anh chàng cảm thấy vui nhưng những người chung quanh thì không thoải mái như thế, hình như họ đang bị chi phối bởi điều gì đó. Ở góc phòng đằng kia có một cô gái đang khóc thì phải. Đó không phải là Evie Hess chứ? Một cô khác mắt cũng đỏ hoe, lớp phấn trên mặt bị nước mắt làm nhạt nhòa, đó là Ursula Tatum. Clara và Bryan thì vẫn đang cặp rất vui, còn Gabe và Logan giống như bị bỏ rơi, không ai thèm để ý đến họ.

Không hiểu sao lát sau Libby và Dylan cũng bắt đầu cãi nhau, bất ngờ Libby đứng chặn ngay cửa phòng khiêu vũ. Chuyện này làm Logan chú ý, anh chàng bèn đứng dậy, “Này, Gabe, cậu ngồi một mình có sao không?”

“Không sao đâu, cậu cứ đi làm việc của mình đi.” Logan liền chạy theo cô bạn ngay.

Còn lại một mình, Gabe cảm thấy thật thừa thãi. Chắc phải đi tìm Celeste... Nhưng thật ra anh không thích điều này chút nào, đặc biệt là phải đi năn nỉ một cô gái.

Thế là Gabe quyết định kêu thêm một ly nước nữa rồi tìm góc nào đó yên tĩnh đợi đêm vũ hội trôi qua chậm chạp. Thật lạ kỳ, lúc bước đi Gabe có cảm giác bị kéo lại, bị lôi rất mạnh từ một hấp lực vô hình. Hình như có ai đó đang bị chìm trong dòng nước đen ngòm thoi thóp kêu cứu. Gabe sượng lại đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Anh phát hiện ra một cô gái lạ vừa chạy ngang qua mặt, chỉ kịp nhìn thấy sau lưng cô ta. Cô gái có mái tóc đen óng ả, nhìn bề ngoài khá lộng lẫy, mặc chiếc áo đầm màu đỏ rực rỡ phết đất. Đôi hoa tai cô ta đang đeo sáng lóe như kim cương.

Gabe không cưỡng lại được ý muốn đi theo cô ta, nhưng lại ngại bị phát hiện. Nhưng dường như cô gái lạ cũng đoán ra điều đó nên bất thành lình quay phắt lại, kịp cho anh nhìn thoáng qua. Cô ta có khuôn mặt nhọn như chim ưng, đôi môi màu ngà, cặp lông mày xé, và đi về hướng phòng vệ sinh nữ.

Gabe dừng lại, cô tự chủ để không bước theo cô gái kia vào nơi không dành cho đàn ông.

Nhưng anh lại có cảm giác như bị hút theo. Gabe dựa vào tường, tay ôm chặt ngực cố trấn tĩnh. Không phải Celeste chứ? Chắc mình chỉ bị hoa mắt thôi. Tốt nhất là rời khỏi đây.

Nhưng Gabe không thể buộc mình nhắc nổi chân lên dù chỉ một bước.

Cô gái lạ mặt này có thể là ai nhỉ? Có gì đó tương phản lẫn nhau trong hình dung cô ta. Mái tóc đen óng ánh, còn nước da trắng như tuyết, vừa mềm mại vừa rắn chắc, thân hình mảnh mai với bộ mặt sắc sảo.

Cô ta trông rất đáng nghi, hành động mờ ám, ngay cả chiếc áo đầm đang mặc cũng không giống ai, nó y như một tác phẩm nghệ thuật lập dị với màu đỏ chói chang, để lộ bờ vai trần, tà áo dài phết đất, ôm sát để lộ những đường cong gợi cảm. Một lát xé dọc từ bắp đùi đến eo, ngực căng tròn, cộng với cái ví dài dài các, sợi dây chuyền bằng ngọc trai óng ánh, tất thấy đều rất quyến rũ. Khi cô ta lướt ngang qua sàn nhảy, các cô gái dõi theo đầy ganh tỵ, còn đám con trai sững sờ chiêm ngưỡng. Một bầu không khí nặng nề, u ám, bức bối dường như tỏa theo từng bước chân cô gái lạ.

Cô gái quyến rũ lạ mặt mỉm cười một mình, phớt lờ những ánh mắt ngạc nhiên dõi theo. Đôi bông tai của cô ta lấp lánh lạ kỳ, giống như tia lửa điện. Brody Farrow đang nhìn sững bỗng dựng ôm tay đau đớn... Có lẽ điệu nhảy làm anh chàng bị trật khớp vai chăng.

Cô gái lạ lại nở nụ cười tự mãn và tiếp tục đi qua phòng lớn để đến phòng vệ sinh nữ. Liên sau những bước đi của cô ta là những tiếng suýt xoa, tiếng rên rỉ kêu than vì đột nhiên bị đau đớn của những người khác.

Trong phòng vệ sinh, sự xuất hiện của một chiếc áo đỏ lộng lẫy choáng ngợp làm các cô gái ở đây khá bất ngờ. Căn phòng bỗng nóng bỏng hẳn lên, sự hỗn loạn dây chuyền xuất hiện. Bắt đầu là Emma Roland hất ly nước làm ướt sũng Bethany Crandall và làm lấm bẩn váy áo của ba cô gái khác. Không khí trong phòng vệ sinh trở nên ngột ngạt hẳn lên như lò hơi khi một cô khác tự dội nước vấy bẩn vào người mình rồi đổ lỗi cho Bethany gây ra.

Cô gái lạ nhếch môi cười hài lòng khi chứng kiến sự náo loạn đó, rồi đi tới phòng vệ sinh xa nhất trong khu vệ sinh và đóng sầm cửa lại. Cô ta húc đầu vào tường rồi từ từ nhắm mắt lại, tay nắm chặt lại thành nắm đấm chống vào tường. Một quầng sáng đỏ rực bùng lên trong căn phòng nhỏ, nhưng tiếc là không ai nhìn thấy điều đó.

Kẻ áo đỏ lại nghiêng răng trèo treo, ngọn lửa phát ra từ hàm răng làm cháy nám một vết sơn tường bằng kim loại. Cô ta bắt đầu thở hổn hển, ngọn lửa bốc to hơn, mấy ngón tay kêu răng rắc, ngọn lửa phụt lên bén vào mái tóc đen bóng mượt nhưng không làm cháy nó. Những vết khói cũng bắt đầu xì ra từ tai và miệng của cô ta. Áo đỏ găm gù qua kẽ răng tóe lửa của mình, "Melissa."

Melissa Harris đang ở sàn nhảy. Cô lơ đãng nghe hình như ai đó vừa gọi tên mình, hay chỉ là sự tưởng tượng thôi? Melissa quay lại nhìn người bạn nhảy của mình rồi cố tập trung xem anh ta đang nói gì.

Melissa tự hỏi tại sao mình lại đồng ý đi khiêu vũ với Cooper Silverdale. Anh ta không phải là kiểu người cô thích. Đàn ông gì mà vóc dáng thì nhỏ bé, lại hay quan trọng hóa vấn đề, lúc nào cũng muốn chứng tỏ, thể hiện mình, thích khoe khoang khoác lác về gia đình và tài sản của mình. Melissa thì đã quá quen và chán ngấy với những chuyện đại loại như vậy.

Bỗng dưng lại có tiếng thì thầm gọi tên bên tai làm Melissa phải chú ý. Cô ta quay lại.

Ở phía đằng xa, rất xa đám đông nơi có tiếng gọi, Tyson Bell đang nhìn thẳng vào Melissa qua vai bạn gái mình. Melissa cúi mặt xuống, rung mình tránh ánh mắt, cố gắng không để ý. Cô dựa sát hơn vào Cooper, anh chàng hời hợt đến phát chán, nhưng dù sao vẫn tốt hơn Tyson.

Mà có phải thế không nhỉ? Cô gắng nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Tyson. Dĩ nhiên Cooper tốt hơn rồi, còn Tyson dù bảnh bao nhưng lại là một vẻ đẹp cạm bẫy.

Cooper vẫn tiếp tục lăm nhăm, ra sức thu hút sự chú ý của Melissa.

Cố không nghĩ gì đến Cooper, Melissa lắc đầu, bối rối với những suy nghĩ của mình về hai anh chàng kia. Không được, dù sao Cooper vẫn tốt hơn các chàng trai khác.

Melissa cố đẩy hình ảnh Tyson ra khỏi suy nghĩ của mình. Công bằng mà nói, Tyson có đôi mắt quyến rũ, dễ gần, đôi bàn tay cứng rắn nhưng cũng mềm mại, còn giọng nói mới êm dịu làm sao.

Nhưng không được, tim cô đập thành thịch, cảm giác nhói đau khi nhớ lại kỷ niệm đáng sợ với Tyson. Cái tát thô bạo đột ngột của hắn như vẫn còn đau nhức trên má cô, cho dù sau đó gã đã xin lỗi và thề thốt không bao giờ lặp lại như thế nữa. Hình ảnh Tyson với đôi mắt màu café ăn năn hối lỗi cứ lượn lờ trước mặt cô không xua đi được.

Melissa nhìn qua chỗ Tyson, lúc này anh ta vẫn đang cau mày nhìn cô đầy ẩn ý.

Thấy vẻ mặt đó, Melissa bỗng rùng mình.

“Em lạnh à? Em có muốn anh...” Cooper vừa nói vừa đưa tay cởi chiếc áo khoác của mình, rồi nhớ ra anh chàng dừng lại, mặt đỏ bừng. “À, không, ở đây đang rất nóng mà, không lạnh chút nào.” Anh ta lắp bắp, sau đó đưa tay cài lại nút áo khoác.

“Em không sao,” Melissa nói.

“Nơi này hỗn tạp quá,” Cooper nói, Melissa gật đầu đồng ý. “Hay mình về trang trại nhà anh đi, bố anh có thành lập câu lạc bộ ở đó, có cả nhà hàng với những món ăn đồng quê, chúng ta không phải đợi lâu để gọi món ăn...”

Melissa chẳng buồn để ý đến những lời nói đó, cô nàng đang thả hồn nghĩ vẩn vơ. Tại sao mình lại đến đây với tên ngốc này nhỉ. Anh ta thật yếu đuối, ngay cả con mèo cũng không thể đuổi được nữa là. Còn Tyson thì khác. Mình vẫn thích anh ta, rất thích là đằng khác. Đó có phải là tình yêu hay chỉ là sự ham muốn? Melissa ước gì mình đừng nghĩ gì về anh bạn cũ nhưng thật khó để làm điều đó.

Cuối cùng Tyson cũng bỏ bạn gái mình đứng đó rồi băng ngang qua sàn nhảy đến đứng trước mặt Melissa, lúc đó anh ta trông giống như một anh hùng, như thể Cooper không hề tồn tại vậy. “Melissa?” Anh ta gọi cô bằng giọng van vỉ, dường như rất đau khổ. “Melissa?”

Bỗng dưng hàng ngàn kỷ niệm lại ùa về trong ký ức, Melissa không thể không xiêu lòng. Thế là Tyson mỉm cười vẻ tự tin, sau đó anh ta kéo Melissa ra khỏi Cooper rồi siết mạnh vào lòng. Lúc này cô gái bí ẩn vẫn còn trong phòng tắm. Tia lửa trên mặt cô vẫn phát sáng, đủ chói lóa để bị phát hiện ra nhưng lúc này có quá nhiều người đang ồn ào nên không ai quan tâm. Tia lửa tắt dần, cô gái thở mạnh. Mi mắt chớp chớp một lúc rồi nhắm nghiền mắt lại. Tay vẫn còn nắm chặt. Thân thể mảnh khảnh bắt đầu run lên bần bật. Tâm trạng cô căng thẳng như đang có điều gì đè nặng trên người.

Dù có khó khăn thế nào đi nữa cô cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, điều đó gắn liền với sinh mệnh chính cô.

“Cooper,” cô gái bí ẩn lại nói khẽ, ngọn lửa từ miệng, mũi, tai cô bắt đầu phụt ta, lem lem lên mặt.

Lúc này Cooper đang bức tức, lại thêm tiếng nói vô hình nào đó cứ không ngừng thôi thúc, “Anh chấp nhận để mất hết sao, sẽ không có ai coi anh ra gì, anh bị xem như không tồn tại trên cõi đời này vậy, nhưng anh có thể thay đổi được mà, anh có thể làm cho cô ta quay lại với anh, anh có thể chứng tỏ mình là ai...” những lời nói như thế cứ rỉ rả bên tai khiến Cooper không còn kiềm chế được.

Không cần suy nghĩ, Cooper lặn nhanh khẩu súng vào chiếc áo khoác, giấu phía sau lưng. Cooper muốn gặp Melissa, anh đã thấy cô ta ngã đầu vào vai tên ngốc kia. Cô ta đã quên Cooper này rồi sao?

Cơn giận trong Cooper lại bùng lên, tay anh ta vẫn đang để sau lưng. Nhưng không được... Tỉnh lại đi nào. Những hành động này của cô ta có đáng để mình dùng tới súng giải quyết không? Đó là trò đùa, một trò đùa thật ác ý.

Cooper nghiêng rằng, cơn phần uất trỗi dậy. Nhưng khi tưởng tượng ra vẻ kinh hoàng của Tyson thì anh chàng lại hạ khẩu súng xuống.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Cooper vội vã quay lại phía bàn.

Cô gái lạ trong phòng tắm lúc này đang cau có tức giận. Cô ta bắt đầu nguyên rửa. “Vẫn còn nhiều thời gian. Có lẽ gã Cooper chưa uống đủ say để đánh mất lí trí của mình. Vẫn còn nhiều người khác...” Cô ta nghiêng rằng kèn kẹt, chớp mắt lia lịa. “Trước hết là Matt và Louisa, sau đó đến Bryan và Clara,” cô ta nhắm lại danh sách, “tiếp theo là tên Gabe luôn gây cản trở kia, tại sao hắn không đau khổ khi bạn gái hắn nhảy với người khác nhỉ? Đến lúc phải tìm thêm kẻ trợ giúp thôi.”

Cô gái bí ẩn nắm chặt nắm đấm rồi nhắm nghiền mắt lại. “Celeste, đúng rồi, Celeste,” cô ta nói khẽ.

Celeste bắt đầu nghe những lời kích động bên tai.

Cô nhoẻn cười xã giao với một đôi nhảy vừa lướt qua, “Cặp này có hạnh phúc không nhỉ?”

“Em có việc phải đi rồi, anh...” Celeste nhìn bạn nhảy mới của mình mất mấy giây mới nhớ tên anh ta. “Em có chút việc rồi anh Derek à.”

Bàn tay của gã trai kia vẫn đang lì lợm vuốt ve nhẹ nhàng làn da cô ta.

“Em rất vui khi khiêu vũ với anh,” Celeste nói rồi gỡ bàn tay đang ôm chặt của anh ta.

“Nhưng Celeste... Anh nghĩ...”

“Tạm biệt anh.”

Celeste tiến gần đến chỗ cặp Matt Franklin, cô cười chào Matt rồi cố nhớ tên cô gái kia. Rồi bỗng nhớ lại bạn nhảy của mình tối nay – Gabe Christensen – cô bật cười. Có lẽ lúc này anh ta đang vui vẻ... Mình đã bỏ mặc anh chàng tại phòng khiêu vũ, điều đó là để khẳng định giá trị của mình thôi mà. Điên thật! Gabe đang nhìn cô ta vẻ hiền lành. Celeste muốn đến bên anh chàng ngây thơ này để làm lành quá.

Celeste cười đắc ý. Chưa bao giờ cô vui như thế này. Chính cô đã phá hỏng buổi khiêu vũ vui vẻ của một nửa số cô gái trong phòng, và một nửa số chàng trai đã phát điên vì cô.

“Chào anh Matt,” Celeste yếu điệu đập nhẹ vào vai anh chàng trước mặt.

“Ồ! Chào em!” Matt đáp lại rồi quay sang nhìn cô bạn gái của mình với vẻ lúng túng.

“Em có việc nhờ anh chút xíu được không? Có chuyện này em muốn... nói riêng với anh.”

Celeste duyên dáng.

“Được rồi!” Matt đáp lại mạnh mẽ.

Celeste nhìn bạn nhảy của mình – Gabe – đang vô cùng thất vọng phía xa xa, cô nhớ rất rõ Matt là bạn thân nhất của anh ta. Cô mỉm cười đắc thắng.

“Anh Matt?” Bạn gái Matt yếu ớt gọi khi Matt choàng tay qua eo Celeste.

“Anh chỉ khiêu vũ với cô ấy một lát thôi, Louisa à.”

Giờ này mà Matt cũng còn nhớ tên cô ta nữa sao, Celeste cười thầm.

“Anh Matt?” Louisa gọi anh ta lần nữa và cảm thấy bị choáng khi Matt vẫn nắm tay Celeste dìu cô ta ra giữa sàn nhảy.

Bây giờ thì trong một góc nhà vệ sinh nữ tối om cô gái áo đỏ kỳ lạ vẫn đứng tựa vào tường thờ chập chạp. Mặc dù trong phòng lúc này khá ấm nhưng cô ta rùng mình liên tục giống như bị

lạnh.

Bầu không khí trong phòng vệ sinh trở nên ngột ngạt hơn khi một nhóm cô gái đứng trước tấm gương trang điểm lớn bắt đầu đấu khẩu gay gắt. Cô gái bí ẩn tiếp tục thở ra lửa, rồi sau đó có một tia lửa khác xẹt ra từ tai cô ta. Mọi người bắt đầu tò mò quay lại nhìn cánh cửa phòng vệ sinh – nơi phát ra những âm thanh đáng ngờ. Không ai thấy bóng cái áo đỏ thoát ra ngoài bằng ô cửa thông hơi trên cao.

Đêm ở Miami nóng bức và ẩm ướt, gây cảm giác bức rút khó chịu giống như đang ở địa ngục. Áo-đỏ mỉm cười tự tin, thả mình thư giãn giữa mùi hôi của trái cây thối rữa bốc lên đậm đặc. Cô nhắm nghiền mắt, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười một mình.

Một cơn gió thoảng làm bốc lên một mùi hôi khác, giống như mùi thịt sống ôi thiu. Áo-đỏ càng mê mẩn hơn và ra sức hít lấy hít để như tranh thủ thưởng thức mùi nước hoa quý hiếm chưa từng gặp vậy.

Đột nhiên cô mở choàng mắt ra, cơ thể như đông cứng lại, có tiếng cười khúc khích vang lên phá vỡ màn đêm yên lặng.

“Nhớ nhà hả Sheeb?”

Đột ngột một hình bóng xuất hiện. Đó là một phụ nữ che thân bằng khối sương mù, không thấy chân, lộ lộ trên đầu là hai cái sừng bóng loáng.

“Chex Jezebel aut Baal-Malphus!” Cô gái áo đỏ la lên. “Bà đang làm gì ở đây?”

“Sao hôm nay lịch sự quá vậy, hả em gái bé nhỏ? Chị muốn quan tâm xem các em thế nào thôi. Chúng ta cùng dòng dõi với nhau mà. Tại sao em không gọi chị là Jez, chị cũng không muốn gọi em với cái tên dài dòng là Chex Sheba aut Baal-Malphus, gọi em là Sheba cho đơn giản.”

Sheba khịt khịt mũi rồi nói, “Tôi nghĩ bà được phân công đến New York rồi cơ mà.”

“Chỉ đến đó chơi thôi, giống như em đang ở đây vậy. New York phức tạp, đầy rẫy tội ác chẳng khác gì địa ngục. Khi những kẻ giết người đi ngủ hết, chị cảm thấy buồn tẻ nên đến đây xem thử ở phòng khiêu vũ này có gì vui không.” Jezebel cười lớn, lớp sương mù dày đặc rập rờn xung quanh bà ta.

Sheba tức giận nhưng ráng nén lại.

Cô giật mình khi nghĩ đến các cô gái tuổi teen đang ở trong phòng. Có phải Jezebel đến đây để phá hỏng kế hoạch của Sheba không, hay còn lí do nào khác? Đa số những con ma thâm niên không muốn phối hợp với ai thành nhóm mà chỉ muốn tự lập công. Balan Lilith Hadad aut Hamon đã từng ngụy trang thành một người bình thường ở trường trung học mà Sheba đã được phân công trước đó, cách đây một thập niên. Lúc đó Sheba không hiểu tại sao tất cả những chuyện độc địa mà cô tạo ra đều trở nên kết thúc có hậu. Sau đó mới phát hiện ra là do sắp đặt của Lilith. Con ma gian ác này đã dựng lên một màn kịch với tình yêu lãng mạn để đẩy Sheba ra khỏi cuộc chơi.

Sheba nhìn con ma đang bay bồng bềnh trước mặt mình. Nếu Sheba có một công việc mơ ước như Jezebel – một con ma chuyên giết người- có lẽ cô không thể làm tốt hơn được.

Suy nghĩ của Sheba cuộn lên như làn khói tràn vào phòng khiêu vũ phía dưới, nơi có rất nhiều người đang vui chơi. Mọi thứ vẫn đang tiếp diễn. Cảnh đau khổ éo le trong phòng vẫn còn nhiều. Mùi vị của những người không gặp hạnh phúc bay lơ lửng quanh cô ta.

Jezebel cười khúc khích, hình như mục ta hiểu Sheba đang làm gì.

“Cứ thư giãn đi,” Jezebel nói. “Chị đến đây không phải để phá rối em đâu.”

Sheba xị mặt. Dĩ nhiên Jezebel đến đây để phá hủy kế hoạch của Sheba rồi. Đó là chuyện

thường ngày mà các con ma hay làm.

“Chiếc áo đầm đẹp quá.” Jezebel nói. “Làm như thế để gây sự chú ý, thèm muốn và ganh tị đúng không?”

“Tôi biết mình phải làm gì.”

Jezebel cười, còn Sheba ngả người ra sau để hít mùi lưu huỳnh đang trôi dạt trong không khí.

“Sheba tội nghiệp, vẫn còn là một nửa con người trong em mà.” Jezebel chọc ghẹo. “Chị vẫn còn nhớ ở đây lúc nào cũng có những mùi vị ngon như thế. Còn nhiệt độ nữa, con người thường làm lạnh mọi thứ bằng hệ thống điều hòa tệt hại đúng không?”

Sheba bình tĩnh kiềm chế, nhắc lại “Tôi biết mình phải làm gì.”

“Đó chỉ là suy nghĩ của em thôi, biết đâu một ngày nào đó em sẽ làm việc chung với chị thì sao.”

Sheba cười, “Cũng có thể lắm, nhưng nếu có thì cũng không kéo dài đâu.”

“Em có định giết ai chưa em gái?”

Sheba không trả lời, còn Jezebel cũng không lưu tâm, mục đang nhìn xuyên qua cảnh náo nhiệt trong phòng khiêu vũ. Sheba chuẩn bị phản ứng lại nếu mục ta có bất cứ hành động nào làm hỏng kế hoạch của mình, rất may là mục chỉ nhìn thôi, không đụng đây vào bất cứ cái gì cả. Tay của Sheba gồng lên thành nắm đấm rất mạnh khi Jezebel đang nhìn chăm chăm vào Cooper.

“Ồ!” Con ma có sừng bật thét lên. “Này! Sheba, chị rất ấn tượng với cách làm đó, chúc rượu cho cậu ta say để dễ sai khiến phải không?” Mục ta mỉm cười lạnh lùng. “Đây thật sự là tội ác. Ý chị muốn nói một con ma chuyên làm nhiệm vụ giết người, phá hủy cuộc đời người khác như chị có thể làm điều tương tự như thế này tại buổi khiêu vũ không?” Jezebel thối ra một ngọn lửa rồi nói tiếp, “Tốt đấy! Chị nhận thấy em không quên nhiệm vụ của mình. Đám đông trong phòng khiêu vũ kia đúng là đang náo loạn cả rồi, chứa toàn khổ đau.” Jezebel cười đắc ý. “Em phải làm sao để chấm dứt những mối quan hệ đó đi. Phải phá vỡ tình bạn lâu dài của họ đi, gây càng nhiều kẻ thù càng tốt... cứ gây ra ba, bốn hay năm cuộc ẩu đả gì cũng được...”

Sheba cười vẻ bí ẩn, “Tất nhiên tôi sẽ làm.”

“Tốt lắm Sheeb, em hãy làm rạng danh dòng dõi chúng ta đi, nếu mỗi buổi khiêu vũ có một con ma như em thì thế giới này sẽ nhanh chóng thuộc về chúng ta.”

“Này, chị Jezebel, chị đang làm tôi thẹn đến đỏ mặt đây.” Sheba nói giọng mỉa mai.

Jezebel cười, “Em thì lúc nào cũng có sự trợ giúp bên mình mà.”

Jezebel đang nhìn Celeste, lúc này Celeste đang bận rộn tán tỉnh một cậu con trai nào đó.

Những cô gái bị phụ tình rưng rưng khóc, trong khi những chàng trai bị cô ta bỏ rơi sau khi quyến rũ thì ganh tị với gã con trai mới mà Celeste đang cặp; họ thủ nắm đấm chờ cơ hội dành Celeste về lại. Ai cũng muốn có được Celeste, ai cũng muốn chứng tỏ rằng đêm nay họ có được Celeste bên cạnh.

“Celeste đang làm nhiệm vụ của mình tốt đấy chứ.”

“Tôi sẽ dùng công cụ sẵn có của mình,” Sheba nói.

“Đúng là một cái tên mang vẻ châm chọc, cô ta là người thật à?”

“Tôi đã kiểm tra rồi,” Sheba nói, “Hoàn toàn mang mùi vị của con người.”

“Hừm! Chị thề là tổ tiên cô ta thuộc dòng họ ma, em cứ tìm hiểu thử xem, Sheba! Em nhìn bạn trai của em kìa, rất nghiệp dư.”

Sheba không nói gì, Jezebel nói đúng. Phải mất thời gian và công sức để giả dạng làm con người hơn là biến đầu óc, suy nghĩ của con người thành tư tưởng của một con ma. Điều trở

ngại lớn nhất của Sheba đó là ngăn không cho Logan biết được tình cảm giữa hai người –Sheba và Logan- không phải là tình yêu nam nữ thật sự.

“Này Sheba! Em phải làm sao cho họ nháo nhào cả lên. Nếu em có thể khiến cho Cooper bóp cò súng thì cực kỳ thành công, lúc đó sẽ có nhiều người gặp rắc rối, em sẽ rất nổi tiếng nhờ vào vụ việc này.”

Sheba nhìn Jezebel, không biết thực sự bà ta đang nghĩ gì nữa.

Đầu óc Sheba nghĩ vẩn vơ về những người mà cô phải gây đau khổ cho họ, nhưng cô không phát hiện ra dấu vết nào tố cáo có sự can thiệp của Jezebel trong phòng khiêu vũ.

“Tối nay chị cũng được việc đấy chứ,” Sheba nói.

Jezebel thở dài, đám sương mù không ngừng chuyển động sau lưng họ. Sheba cảm thấy nghi ngờ. Thật sự hành động của Jezebel có gì đó khá nham hiểm.

Vội vẻ mặt buồn rầu, Jezebel nói nhỏ nhẹ, “Tận trong thâm tâm mình chị không muốn em dẫn sâu vào.” Sau đó Jezebel thở dài.

“Nhưng tại sao?” Sheba hỏi lại.

“Chị biết như thế không đúng nhưng đối với chị, chị chỉ biết khuyên em thôi. Không phải tất cả những tội ác nào cũng do chị gây ra.”

Sheba gật đầu đồng ý.

“Bản chất công việc của chúng ta là làm náo loạn thế giới từ con người, ma quỷ, ngay cả thiên thần... nếu chúng ta có cơ hội. Đúng là những việc làm độc ác. Chúng ta không được coi là ma nếu không gây ra sự ganh tị, tham lam, thèm muốn.” Jezebel nói. “Chị vẫn còn nhớ, mà bao lâu rồi nhỉ? Chuyện Lilith đã lừa gạt em đúng không?”

Đôi mắt của Sheba đỏ rực khi nghe tới kỷ niệm đau buồn đó. “Gần như vậy.” Sheba trả lời.

“Nhưng cuối cùng em cũng tự xoay sở được mà. Em rất giỏi.”

Lại những lời tâng bốc nữa đây, Sheba nghĩ thầm. Jezebel đưa tay vo đám mây trong màn đêm thành hình quả cầu.

“Những con ma như Lilith không thể làm nên chuyện gì được. Thế giới đang trải rộng trước mắt ta, hàng ngày, hàng phút có hàng triệu quyết định của con người được ra, chúng ta phải ở đó để nắm bắt cơ hội. Có lúc nào đó từ nơi ta đang đứng, những thiên thần đang bay trên đầu chúng ta...”

“Nhưng mà chị Jezebel à!” Sheba ngắt lời: “Chúng ta đang chiến thắng mà, hãy để ý xem, rõ ràng chúng ta đang chiến thắng mà.”

“Chị biết, chị biết mà. Nhưng hạnh phúc vẫn còn tồn tại đâu đó.”

“Thiên thần họ mệnh rất yếu đuối, ai cũng biết chuyện đó. Họ cũng sống rất tình cảm và thường không tập trung để ý đâu.” Sheba nói.

“Có gì đâu. Tất cả những việc đó đều chung một mục đích là làm em căm ghét họ thôi, ý chị nói làm em cảm thấy căm ghét con người.”

Sheba nhìn thẳng vào họ, “Làm cho con người căm ghét nhau là nhiệm vụ của tôi.”

“Thì nó đang diễn ra đấy thôi,” Jezebel nói. “Những thiên thần không phải là những người muốn dứt bỏ hoàn toàn thế tục đâu. Cũng có những con ma đi bán sừng của chúng cho con người nữa kìa.”

“Không phải như thế.” Mắt Sheba sáng rực lên, sau đó cô chùng xuống vẻ thất vọng, “Chị có phóng đại quá không. Hiện tại và sau này nữa, ma quỷ cũng có thể trà trộn sống chung với con người như vợ chồng, nhưng điều đó càng làm đau khổ thêm cho họ thôi. Đúng là trò đùa độc

ác.”

Jezebel nhăn mặt, đưa tay vò vò đám sương mù, nhưng không tranh cãi thêm điều gì nữa, chính điều đó làm cho Sheba nhận ra rằng mục ta đang rất nghiêm túc.

Sheba nhìn đôi sừng đá cẩm thạch óng ánh của Jezebel rồi nói, “Tôi không thể hiểu được ai có thể làm điều đó và làm bằng cách nào.”

“Em còn nhớ em đã nói gì về các thiên thần không? Làm họ bối rối bằng tình yêu em còn nhớ không?” Jezebel hỏi. “Sự căm ghét cũng là cách để gây ra sự rối trí nơi họ. Nhưng Lilith có những việc làm khác hẳn, kết cục có được gì đâu.”

“Tôi không thể tin những trò lừa gạt đó có thể biến chúng ta thành một lũ ngốc được,” Sheba hậm hực nói.

“Sheba đừng đánh giá quá thấp những thiên thần,” Jezebel nói. “Em đừng quấy rầy họ, em có nghe chị không? Ngay cả những con ma lão luyện mạnh mẽ như chị cũng phải biết né tránh. Họ tránh xa chúng ta thì chúng ta cũng phải tránh xa họ. Việc này cứ để chúa tể ma quỷ làm đi.”

“Tôi biết điều đó chị Jezebel à.”

“Có lẽ chị cũng nên làm một việc gì có ích.” Mục ta nhún vai rồi nói tiếp, “Đôi lúc chị thấy mình vô dụng quá. Lòng tốt đang tồn tại khắp nơi mà.”

Sheba lắc đầu, “Nhưng tôi không thấy điều đó. Chỉ toàn nỗi đau khổ đang tồn tại khắp nơi thôi.”

“Hạnh phúc cũng thế em à! Hạnh phúc cũng đang tồn tại khắp nơi đó thôi.” Jezebel nói giọng buồn bã.

Sự im lặng bao trùm trong giây lát sau những lời buồn bã của Jezebel. Một cơn gió nhẹ bốc theo hơi ẩm lướt nhẹ qua làn da của Sheba. Miami không phải là địa ngục, ít ra nó cũng thoải mái đó chứ.

“Nhưng niềm hạnh phúc đó không có trong buổi khiêu vũ này!” Sheba nói giọng gay gắt.

Jezebel cười, rằng mục ta đen như bầu trời đêm. “Chính vì thế chị mới cần một người như em có mặt ở đó. Nếu để Lilith với những trò bẩn thỉu sẽ phá hỏng kế hoạch chúng ta. Dòng tộc Sheba lúc nào cũng phải có mặt. Chúng ta sẽ chiến thắng.”

Sheba suy nghĩ một hồi rồi nói, “Đây là tội ác kỳ lạ nhất tôi từng thấy, nhưng nghe cũng hay.”

“Chị cũng nghĩ thế.”

Họ cười. Lần đầu tiên họ đồng ý với nhau.

“Được rồi! Bây giờ em quay lại phá hỏng buổi khiêu vũ của họ đi.”

“Tôi sẽ vào. Còn chị cũng quay về địa ngục đi, chị Jezebel,”

“Cảm ơn Sheba. Em vô đi.”

Jezebel nhăn mặt, sau đó mỉm cười cho đến khi màu đen lan dần lên tới toàn bộ khuôn mặt. Con ma bốc hơi, biến mất trong màn đêm. Còn Sheba quay trở lại địa ngục trần gian của mình. Tại phòng khiêu vũ, lúc này mọi người vẫn đang rậm rịt lắc lư theo điệu nhạc. Celeste đang tự ghi điểm cho trò chơi quái quỷ của mình. Cô tự thưởng cho mình một điểm nếu làm cho cô gái nào bật khóc ở góc phòng tối om, thưởng hai điểm cho chàng trai nào đang thụi nhau vì ghen tức.

Khắp căn phòng những hạt giống tai họa mà Sheba gieo giờ đang nở hoa. Sự căm ghét lẫn nhau đang vươn mầm cùng với sự thèm muốn đi kèm với nỗi thất vọng. Đúng là một khu vườn địa ngục.

Lẽ ra Sheba rất thích thú với việc này.

Nhưng cô lại cảm thấy mình không thể bắt buộc con người làm theo ý mình tất cả. Họ cũng có ước muốn và tự do riêng. Vì thế cô chỉ có thể xúi giục, lôi kéo và đề nghị thôi. Cô có thể điều khiển, làm chủ thể xác của họ chứ không thể điều khiển lí trí của họ được. Họ có quyền chọn lựa hay lắng nghe. Và tối nay đây, họ cũng đang lắng nghe.

Sheba đi lượn một vòng, cô không muốn có một kết cục vô duyên, vì thế trước khi quay trở lại để thực hiện kế hoạch đầy tham vọng của mình bằng cách xúi giục anh chàng Cooper đang bị kích động kia, thì cô muốn xem thử đám đông kia còn hỗn loạn như thế nào nữa.

Không ai đi ra khỏi buổi khiêu vũ mà không bị tổn thương. Chính Sheba cũng bị một tia lửa trong người của mình bắn phải.

Ở đằng kia, chuyện gì đang xảy ra? Bryan Walker và Clara Hust đang nhìn nhau say đắm, bỏ mặc sự náo nhiệt và tiếng nhạc sau lưng, lúc này họ chỉ biết có nhau mà thôi.

Sheba tính toán lại rồi quyết định vẫn chọn Celeste – người luôn gây cản trở. Chẳng phải Celeste đang rất lấy làm thích thú với việc làm của mình? Cô ta cũng hoàn toàn thích hợp với kế hoạch của Sheba.

Sheba đánh giá lại tình hình trước khi hành động.

Ở đằng kia, Sheba phát hiện Celeste đang thực hiện một hành vi không thể chấp nhận được.

Logan có phải là bạn trai của cô ta không mà sao hai người có những cử chỉ tình tứ thế? Anh ta đang bỏ mặc Libby buồn tủi. Ngay chính Libby cũng là bạn của Celeste mà cô ta cũng đành lòng làm cho Libby rơi lệ sao.

Sheba đang tiếp tục theo dõi và phát hiện ra một chàng trai đang đi lang thang ở góc phòng. Đó là Gabe Christensen, anh ta bị bạn gái bỏ mặc và đang cô đơn. Bạn gái anh ta chính là người gây ra mọi sự việc rắc rối tại buổi khiêu vũ này. Chắc là anh ta rất buồn khổ. Nhưng Gabe lại không có bất kỳ hành động gì để phản đối hành vi của cô bạn cũ.

Sheba quan sát hành động của Gabe cẩn thận hơn. Rõ ràng anh ta không hạnh phúc, không vui, nếu không muốn nói là đang rất bồn chồn lo lắng vào lúc này. Có lẽ anh ta đang tìm ai đó. Anh ta vẫn đang để ý đến Celeste, nhưng cô ta không phải là mục đích duy nhất, có lẽ anh ta đang tìm ai khác.

Sheba nép mình kín hơn rồi bỗng nhiên nảy ra ý định ngoài kế hoạch. Khói rò rỉ từ lỗ tai cô ta: “Gabe.”

Gabe tiếp tục đi tìm ai đó rồi lắc đầu vẻ không vui.

Anh ta đã đứng đợi nửa giờ trong góc phòng để chờ các cô gái từ phòng vệ sinh bước ra. Lần lượt từng cô gái đi qua. Gabe bắt đầu nản nhưng không bỏ đi được, dường như có lực kéo vô hình nào đó đang giữ mình lại.

Mọi người lần lượt đi ra rồi mà vẫn không thấy người mình cần tìm, Gabe chặn Jill Stein, “Bạn có thấy cô gái tóc đen mặc áo đỏ nào còn trong đó không?”

“Không thấy! Mình không thấy ai như thế trong đó cả. Mình nghĩ trong đó không còn ai đâu.” Nói rồi cô gái đi ngay.

Gabe quay trở lại sàn nhảy, ngẩng nhìn, quan sát rồi suy ngẫm về cô gái đầy bí ẩn đó. Bryan và Clara, cả Logan và Libby đang vui, vậy là tốt rồi. Còn những người còn lại chắc là có một buổi tối nhớ đời.

Cô ấy đang ở đâu?

Sheba huýt sáo về thất vọng. Chàng trai này hoàn toàn tỉnh táo, nhưng điều đó không thể làm chùn bước cô được. Cô có một công cụ khác, đó là Celeste.

Đã đến lúc Celeste phải gây đau khổ cho người bạn trai của mình. Gabe trông thật hấp dẫn đúng kiểu đàn ông chuẩn mực, khá xứng đôi với Celeste. Gabe cao ráo và mạnh mẽ với cơ bắp nổi cuồn cuộn, tóc màu sẫm, thân hình cân đối. Đôi mắt xanh lam Sheba có cảm giác gì đó hơi kiêu dè, nhưng nó lại rất cuốn hút những cô gái. Đó là lí do tại sao Celeste lại đồng ý lời mời bắt cặp đi khiêu vũ với anh ta.

Chỉ là một kẻ đạo đức giả thôi, Sheba nheo mắt vẻ khinh bỉ. Gabe đã từng tồn tại trong danh sách đen của cô trước đây. Chính anh ta đã phá hỏng kế hoạch của cô với lão thầy giáo dạy toán, câu chuyện xảy ra chỉ trước buổi khiêu vũ này. Lúc đó Sheba đã sắp xếp để mọi người không mời đúng bạn nhảy hay người yêu của mình mà phải mời người khác để gây ra sự ganh ghét, ghen tỵ lẫn nhau. Sheba muốn dụ dỗ ông Reese, nếu Gabe đã không xen vào nói với ông Reese về chuyện này thì... Nghĩ đến đó, Sheba tức giận nghiêng rằng làm tia lửa cứ xẹt ra từ hai lỗ tai. Cô đã định phá hủy cuộc đời ông thầy này và những cô gái ngây thơ khác. Nhưng ông Reese chưa lún sâu lắm mà chỉ bị tai tiếng chút ít thôi. Vì thế giờ đây ông ta rất cảnh giác và e dè, thận trọng trong mọi trường hợp.

Gabe còn mắc nợ Sheba một vài chuyện nữa, cô phải đòi cho được món nợ này.

Sheba nhìn chăm chăm vào Celeste rồi lén lại gần cô ta. Celeste vẫn đang luẩn quẩn bên Rob, nhìn Pamela đau khổ mà lấy làm thích thú. Như thế cũng đủ rồi. Vẫn còn chỗ khác để quây hơn thế nữa, phải làm cho hả giận mới được. Sheba nói nhỏ vào tai Celeste, thôi thúc cô ta quay về với Gabe.

Celeste nhún vai rồi tiến thẳng đến chỗ Gabe. Bất chợt đôi mắt nâu của Celeste bắt gặp Gabe đang nhìn thẳng vào mình đầy lạnh nhạt, thế là cô ta quay trở lại vòng tay của Rob.

Có lẽ Gabe không còn muốn dính dáng gì đến cô gái tóc vàng xinh đẹp nhưng hành động nông nổi như thế nữa rồi!

Sheba dựa người trở lại vào tường, còn Celeste đang cố gây sự chú ý của Gabe bằng cách ôm hôn Rob.

Kế hoạch không thành, Sheba cố tìm cách khác thực hiện ý đồ của mình nhằm chọc tức Gabe, nhưng cô bị một chuyện khác làm gián đoạn. Phía bên kia sàn nhảy, Cooper đang tức giận đến run người, quắc mắt nhìn trừng trừng Melisa và Tyson đang âu yếm nhau. Melisa đang ngả đầu vào vai Tyson cười nói vui vẻ, không thèm ngó ngang gì đến bạn trai của mình là Cooper.

Đã đến lúc hành động rồi. Cooper uống tiếp một ngụm rượu để quên đi sự xúc phạm này.

Sheba đang ở gần đó quan sát kĩ từng hành động của anh ta, khói đang ngùn ngụt bốc ra từ tai cô. Lúc này Cooper mới nhận ra rằng chính ly rượu vừa uống càng làm mình điên tiết đến tột độ. Anh ta đập mạnh cái ly xuống nền nhà rồi quay trở lại nhìn thẳng vào mặt Tyson.

“Melisa có nghĩ mình quá nhu nhược không,” giọng nói nào đó cứ vang lên trong đầu Cooper thôi thúc anh ta ra tay. “Mà không đúng, Melisa không thèm nghĩ gì về mình hết. Mình phải làm cái gì đó nhớ đời để cô ta không bao giờ quên được mình...”.

Cooper như bị rượu làm mất lí trí, anh ta quay trở lại, đưa tay sờ khẩu súng đang giấu trong chiếc áo khoác của mình.

Sheba nín thở, tia lửa tiếp tục phát ra từ tai cô.

Trong tích tắc sống còn đó, Sheba bị phân tâm, hình như có ai đó đang nhìn thẳng vào mình.

Ở đây, tại phòng khiêu vũ này, dường như đang có một ma lực nào đó lôi kéo Gabe khiến anh không ngừng tìm kiếm. Có phải cô gái bí ẩn đó không? Gabe chưa bao giờ cảm thấy bị thôi thúc như thế.

Anh định bỏ cuộc, không thể nào tìm thấy cô ta giữa các đôi nam nữ đang khiêu vũ. Gabe băng qua sàn nhảy, tìm kiếm trong đám đông nhưng cũng chẳng thấy cái bóng áo đỏ nọ. Gabe lại nhìn thấy Celeste đang cố ý vui vẻ với một gã khác nữa nhưng anh chẳng bận tâm, nếu không lẽ hứa sẽ đưa cô nàng về nhà sớm thì anh chẳng có gì phải nghĩ đến cô ta nữa cả. Lúc này đang có ai đó cần Gabe hơn.

Lại sự thôi thúc đầy hấp dẫn đó, càng lúc càng mạnh hơn, trong chốc lát Gabe tự hỏi mình có bị điên không. Hay là cô gái mặc chiếc áo đầm đỏ rực lửa kia là tưởng tượng, và cái lực cuốn hút nọ cũng chỉ là hoang tưởng?

Nhưng Gabe vẫn không từ bỏ mối quan tâm của mình.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>